

အကြည့်ဝက်

အာ 3 မ် ၏ ဆာ ၆ တ :

BURMESE
CLASSIC
.COM

အကြည့်ဝက်
အာ 3 မ်

အကြည့်ဝက်

အကြည်တော်

BURMESE
CLASSIC

အာဒမ်၏ဆာတေး

ကျော်ဝင်းမြို့ မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၇၇)၊ ၃၀-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၃၇၆၇၃၃

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အကြည်တော် ၈၈ စာအုပ်အမှတ်စဉ် (၁၈)

စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၀၀၅၀၅၀၇
 စာအုပ်အမှတ် - ၅၀၀၀၅၀၅၀၇

မျက်နှာပေါ် - ကိုသန်း
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဝင်း (၂၆ - ၀၃၀၀)
 ၇၇/၁၂ ၃၈လမ်း ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
 မျက်နှာပေါ် - ဦးကျော်လင်း (၆၀၀၀၀၀၀၀)
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - အမှတ်(၁၄၀) (၄၄)လမ်း
 ပိတ်တံတားမြို့နယ်။
 အတွင်းလက် - ကိုဦးနှင့် ဦးကျော်
 စာအုပ်အမှတ် - ကြေးမုံမြို့နယ်
 ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
 ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ
 အုပ်ချုပ် - ၅၀၀
 တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

အာဒံ၏အမှာစာ

ဧဝံဥယျာဉ်ကြီးတွင် စိုက်ပျိုးထားသော သစ်ပင်၊ ပန်းပင်မျိုးစုံ ရှိပါသည်။

လှပသော၊ ချစ်စရာကောင်းသော၊ ရယ်ချင်ဖွယ်ကောင်းသော၊ ကြည်နူးဖွယ်ဆွတ်ဖွယ်ကောင်းသော ပန်းပင်များကိုသာ အဓိကထား စိုက်ပျိုးခဲ့ပါသည်။ . . .

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံလည်း ထိုပန်းပင်များကိုသာ စိုက်ပျိုးနေရသည့်အတွက် အခြားလူများအဖို့ နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှသော်လည်း ကျွန်တော်အတွက်တော့ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဖြစ်လာပါသည်။ . . .

‘သစ်သီးလေးတွေချိုးနေတာပဲ’ ဟူသောအသံများအလယ် နေထိုင်ရသော ဥယျာဉ်များအဖို့ ကျန်သည့်အစားအစာများကိုလည်း ချဉ်ခြင်းဖြစ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် တခြားအရသာများကဲ့သို့သော သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ စိုက်ပျိုးလိုက်ရပါသည်။ . . .

ယခု . . . သီးပွင့်လာသော အသီးအပွင့်များမှာ ချိုသောအရသာကို လည်းမဆောင်၊ နောက် . . . မည်သည့်အရသာရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်မပြောတတ်ပါ။ သို့သော် အားလုံးခံတွင်းတွေ့နိုင်အောင်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံးပြုစုထားပါသည်။ မစားတောင်းသော အသီးမဟုတ်သည့်ကဲ့တော့ စကားမပြောတတ်သော သစ်သီးများကိုယ်စား ကိုယ်တိုင် အာမခံလိုက်ရပါသည်။ . . .

ဒေသစာအုပ်
 အကြောင်းအရာ
 အသံအသံ

BURMESE
CLASSIC

လေယံသုတေသန
ဂဗ္ဘာဂါတိ

ဘေသံသုသုသု
ဒိုင်း "ဒိုင်း" "ဝွတ်"
အသံများ မြည်တီးပြီး
အမှတ်(၁)ရပ်ကွက် အယား
ကွန်းလေယာပြန်ကောင်း
ကင်ယံသို့ ပျံတက်သွား
လေတော့သည်...

လွန်

လေပြီးသော ခရစ်နှစ် (၃၀၀၀) တနင်္လာနေ့မှအဖြစ် အပျက် တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

နေရာကား...

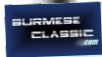
ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မထသလေကြောင်းအမှတ် (၃၉) လိုင်းပါစင်ဂူလေယာဉ်ပေါ်တွင်ဖြစ်၏...

‘ခွီ’... ခနဲ ခရာတွတ်သံကြားသည်နှင့် အမှတ်(၃၉) အဲယားကွန်း အမြန်လေယာဉ်၏ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လိမ္မော်သီးတောင်းများ တက်ချည်နေသော လေယာဉ်စပါယ်ယာမောင်ပါမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်...

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလောက်တောင်ပူတ်ချင်နေရတာလဲ ဂိတ်မူရဲ့... ခုနကတစ်စီးထွက်သွားတာတောင် ငါးမိနစ်မပြည့်သေးဘူး...”

လေယာဉ်စပါယ်ယာမောင်ပါ စကားကို စတုဂံဖိုက်ဘာဂိတ်ထဲ တွင်ထိုင်နေသောဂိတ်မူရဲ့...

ဟော်ဝဲပြီမတုန်တုန်

“ဟေ့ကောင် လျှာမရှည်နဲ့၊ မင်းတင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ခရီးသည်တွေကိုလည်းပြန်ကြည့်ပါဦး...”

ဂိတ်မူရဲ့စကားကြောင့် လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီးသည်များ ကြွက်စီကြွက်စီဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်ပ... အီး... ဒီမှာ လှုပ်လို့တောင်မရတော့ဘူး... ဟိုနက်ကတိုင်နဲ့ အဖေါ်ကြီး... ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါဗျ...”

“ဟာ... ဘယ်နှယ်တိုးလို့ရတော့မှာလဲ ရှင်လာတိုးကြည့်ပါလား... လေယာဉ်ကလည်းထွက်ကို မထွက်နိုင်ဘူး... ပြောတော့အဲဒါကွန်းအထူးလေယာဉ်တဲ့... တင်ထားတာကလည်း... အီး...”

“ဟေ့... မောင်းပါဟ... ဒီမှာ သေတော့မယ်ကျပ်ညပ်နေတာပဲ...”

ခရီးသည်များ၏ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံကို လေယာဉ်စပါယ်ယာမှ ဂရုမစိုက်သလိုဖြင့် ချည်လက်စတောင်းများကို ဆက်ချည်ရင်း...

“မောင်းမှာပေါ့ဗျ... ဒီခရိုင်ဘာ(ပိုင်းလော့) လာရင်မောင်းမှာပါ ဒီခရိုင်ဘာမရှိသေးဘဲ ဘယ်နှယ်မောင်းလို့ရမှာလဲ...”

လေယာဉ်စပါယ်ယာ၏ စကားကြောင့် ခရီးသည်များ အားလုံး လေယာဉ်ခေါင်းခန်းသို့ဝေဝကြည့်ကြသည်။ ဦးခေါင်းခန်းတွင်သူတို့တွေ့ရသည်မှာ ကျော့ကျော့နေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်။

“ဟွန်း... ငါတို့အဘွားကြီးတွေကြတော့ ခေါင်းခန်းဆိုမရဘူးတဲ့ ဟိုကောင်မလေးတွေကျတော့ကြည့်ပါလား...”

ဆံပင်လိမ်ကောက်ကောက်နှင့် အဘွားတို့၏မဲ့ရှုံ့စကားကို စပါယ်ယာမှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘဲ...

“ဒါက ဒီခရိုင်ဘာအကြိုက်ကုံးဗျ... သူ့အားရှိတာသူတင်မှာပေါ့” စပါယ်ယာ၏ စကားကြောင့် လေယာဉ်တစ်စီးလုံး...

ဆူညံသွားကြပြန်၏။ ထိုအထဲကမှ သည်းမခံနိုင်တော့သော လူကြီးတစ်ဦးမှ...

ဟော်ဝဲပြီမတုန်တုန်

“ဟေ့ကောင်... မင်းဒရိုင်ဘာက ဒီအချိန်ထိ မလာသေးရ
အောင် ဘယ်မှာသွား... နေလဲကွ ဟေ...”

ထိုသူ၏အမေးကို စပယ်ယာမှ ချည်ထားသောကြိုးများ ခိုင်မခိုင်
ဆွဲဆန်ကြည့်ရင်း...

“ခွက်ပုန်းသွားကန်နေတာဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ... ဟော... ပြောရင်း
ဆိုရင်းလာပြီ...”

လာပါပြီ ကိုရွှေလေယာဉ် ဒရိုင်ဘာ(ပိုင်းလော့) ခွက်ပုန်းကန်
လာတာများလာသည်ထင် ခြေလှမ်းပင်မမှန်ချင်တော့... လေယာဉ်နား
ရောက်တော့ လေယာဉ်စပယ်ယာကိုမော့ကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မောင်ပါ ဂိတ်မှူးမှတ်ပြီးပြီလား၊ မှတ်ပြီးရင်
ထွက်မယ်...”

ဒရိုင်ဘာအမေးကို စပယ်ယာမှ အဖြေမပေးမီ ခရီးသည်များထဲမှ
တစ်ယောက်က...

“အောင်မလေး... မှတ်ပြီးတာမှ ကွန်ယူတာမပေါ်ခင်က
တည်းက... အခုမှမှူးရူးပြီးရောက်လာပြီးတော့များ ဒီမှာစောင့်နေရတာ
ခြေထောက်ပါ ဓာတ်တိုင်ဖြစ်တော့မယ်...”

ထိုသူ၏စကားကို ဒရိုင်ဘာကစိတ်ဆိုးသွားပြီး...

“မစောင့်နိုင်ရင်(ကက)လေယာဉ်(စဉ်းလုံးငှားလေယာဉ်အသေး
စား)၊ ငှားစီးသွားပေါ့ဗျာ... လိုင်းလေယာဉ်စီးရင်တော့ ဒီလောက်တော့
သည်းခံရမှာပဲ...”

ဟူသော စကားကြောင့် ခရီးသည်များဆူညံသွားကြပြန်သည်။
လေယာဉ်ဒရိုင်ဘာမှ ခရီးသည်များစကားကို မကြားယောင် ပြု၍ ရှုသုံးသုံး
နှင့် လေယာဉ်ခေါင်းခန်းသို့ရောက်သောအခါ ခေါင်းခန်းတွင်ထိုင်နေသော
မိကျော့ကော့နှစ်ဦးကိုမြင်သည်နှင့် သူ၏မျက်နှာအရာမှာ ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားပြီး...

“တစ်ကိုကြီးခုနုပြောတာ ညီမတို့မပါဘူးနော်... အနောက်က
လူတွေကိုပြောတာ...”

ဟူ၍ရှုထူးမှူးတူးအသံနှင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် လေယာဉ်တွင်း
ခရီးသည်များ ဆူညံသွားပြန်လေ၏။

ဒရိုင်ဘာမှ ခရီးသည်များ၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ...

“ကဲ... မောင်ပါ ခရီးသည်ပြည့်ရင်သွားမယ်ဟေ့...”

ဟုအော်လိုက်ရာ စပယ်ယာမှလည်း အားကျမခံ...

“ဆွဲဆရာရေ... အတွင်းလေးထပ် အတွယ်ခြောက်ယောက်လေ
ထီးဖြူ (လေယာဉ်ထိန်းရဲ) လစ်ရင်လစ်သလို ခေါင်မိုးပေါ်တင်မယ်...”

အော်သံဆုံးသည်နှင့် ‘ဒုန်း’... ‘ဒိုင်း’... ‘ဖွတ်’... အသံများ... မြည်
ဟီးပြီး အမှတ်(၃၉) လိုင်းအဲယားကွန်းလေယာဉ်ကြီး ကောင်းကင်ယံ
သို့ပျံတက်သွားလေတော့သည်။

“အင်ဒိုပါလား၊ မလေးပါလား၊ ပါကစ္စတန်ပါလား၊ ဆော်ဒီပါလား၊
မှတ်တိုင်တွေမေးထားတယ်နော်၊ အင်ဒိုပါလား၊ မလေး...”

စပယ်ယာ၏ အသံမဆုံးမီ လူကြီးတစ်ဦးမှ

“ဟေ့ သူငယ် ဒီလေယာဉ် အိန္ဒိယဘက်က ပတ်တာမဟုတ်
လား”

ထိုသူ၏အမေးကိုလေယာဉ်စပယ်ယာမှ စိတ်ညစ်သွားသလိုဖြင့်

“ဟာ... ဘယ်နှယ့် အိန္ဒိယဘက်က ပတ်ရမှာလဲ၊ ဒါအင်္ဂလန်
ကနေ အမေရိကန်ဘက်သွားတဲ့ လေယာဉ်ဗျာ...”

စပယ်ယာ၏ စကားကြောင့် ထိုသူနှစ်ဦးပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွား
ကြပြီး...

“ဟာ... ဒါဆို တို့လေယာဉ်မှားစီးမိပြီ၊ ခဏလောက်ရပ်ပေးပါဦး”

ထိုသူ၏စကားကြောင့် စပယ်ယာမှာ ပို၍စိတ်ညစ်သွားသလိုဖြင့်

“ဟာ... ရပ်ပေးလို့မရဘူး၊ ဒီမှာ မှတ်တိုင်မရှိဘူး...”

လေယာဉ်စပယ်ယာ၏ခပ်မာမာစကားကြောင့် ထိုသူနှစ်ဦးမှာ
မျက်နှာငယ်ကလေးများဖြစ်သွားကြပြီး...

“ခဏလောက်တော့ရပ်ပေးပါကွာ... တို့ပြန်ရမှာ အဝေးကြီးမို့
ပါ”

ထိုသူနှစ်ဦး၏ အသံနားခံစကားကို စပါယ်ယာမှ စိတ်ရှုပ်သလို ဖြင့်...

“ဟာ... ရပ်ပေးလို့မရပါဘူးဆိုဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆင်းချင်ရင် ရှေ့ထန်းပင်မှာခဏမှေးပေးမယ် ဖြစ်မလား...”

ထိုသူနှစ်ဦး ခေတ္တတွေဝေသွား၏။ အတန်ကြာမှ မထူးတော့ဘူး ဟူသော ပုံစံမျိုးနှင့်...

“ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ ခဏလေးတော့ ကြာကြာလေးမှေးပေး...”

“ဆရာရေ၊ ရှေ့ထန်းပင်မှာ ခဏလောက်မှေးပေး တောသား နှစ်ယောက်ဆင်းမယ်...”

လေယာဉ်ကြီး ထန်းပင်နားသို့ရောက်သောအခါ အရှိန်အနည်းငယ် လျော့သွား၏။ ထန်းပင်ထိပ်ပိုင်းမြင်ရသောအခါ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ‘ဝမ်း၊ တူး၊ သရီး’ တိုင်ပင်ခေါ်၍ ပြိုင်တူခုန်ချသွားလေရာ

“ဖောက်”

“ဖောက်”

“အောင်မလေး အမေရဲ့”

“ကွဲပါပြီဗျ... အသည်း...”

လူနှစ်ဦးရဲ့ထန်းပင်ပေါ်ခွလျက် သံကုန်ခြစ်အော်သံများ...

လေယာဉ်ကြီးက အရှိန်မှန်မှန်ဆက်လက်ထွက်ခွာဆဲ...

ကဲ...

...လေယာဉ်စီးခတစ်ယောက် ရှစ်ထောင်ထုတ်ထားမယ်၊ တစ်သောင်းတန်ပေးရင်တော့ နှစ်ထောင်ပြန်မအမ်းဘူးနော် အစကတည်းက အကြွေတွေထုတ်ထား...

စပါယ်ယာ၏ အော်သံကြောင့် ခရီးသည်များမျက်နှာနှုမ့်သွားကြပြီး...

“ကောင်မလေး ပိုက်ဆံတော့ပြန်မအမ်းချင်ဘူး၊ ပြောတော့လည်း အဲယားကွန်းလေယာဉ်တဲ့ တင်ထားတာကလည်းကျပ်ညပ်ပြီး ပူအိုက်တာလည်း လွန်ပါရော...”

“ဟုတ်ပ”

“အေးဟုတ်တယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ အဲယားကွန်းဖွင့်လေတာ”

“ဟုတ်ပြီ”

ခရီးသည်များ၏ အော်သံကို စပါယ်ယာမှ မျက်မှောင်ကြွတ်၍...

“ဪ... အေးချင်တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“အေးချင်တာပေါ့ကွ ဒီမှာ ပူအိုက်တာ သေတော့မယ်...”

ခရီးသည်တစ်ဦး၏ ဆတ်ဆတ်ထိမခံပြန်အော်သံကို စပါယ်ယာ
မှာ သဘောကျသလို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍...

“ဆရာရေ... အေးချင်လို့တဲ့”

ခရိုင်ဘာမှာ လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ထိုင်ခဲ့ခါးပတ်ကို ပတ်လိုက်
သည်။ ကောင်မလေးများကိုလည်း ခါးပတ်ပတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
လေယာဉ် တံခါးများကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရာ...

“ဝုန်း...”

“အောင်မလေး သေပါပြီဗျ... ”

“အား လုပ်ကြပါဦး”

“အောင်မလေး... ပီ... ပီနေပြီတော့”

အော်သံနှင့်အတူ လေအရှိန်ကြောင့် ခရီးသည်များအားလုံး
လေယာဉ်နောက်ပိုင်းကို စုပြုံ၍ လိမ့်ကျသွားကြသည်။

“ကိုင်း... အေးကြပြီလား...”

စပါယ်ယာ၏အမေးကို ခရီးသည်အားလုံးမှ...

“အား... အေးပြီ... အေးပါပြီ...”

“တော်ပါတော့ ဒီမှာလန်ကုန်ပြီ မျက်ဖြူ မျက်ဖြူ”

“တော်ပါတော့ဆို...”

ခရီးသည်များတောင်းပန်တော့မှ စပါယ်ယာက...

“ရပြီ ဆရာရေ အေးပြီတဲ့...”

လေယာဉ်တံခါးများ ‘ဝုန်း’ ဆိုပြန်ပိတ်ကျသွားသည်။

ခရီးသည်များထဲမှ ကျွတ်စိကျွတ်စိအသံများ ဆူညံစွာထပ်ကြား
ရ၏။ ခဏကြာသော် ခရိုင်ဘာမှ...

“ဟေ့ကောင်... မောင်ပါ...”

“ဗျာ ဆရာ...”

“ရှေ့တောင်ကုန်းမှာ လူတွေအချက်ပြတာနေတယ်... ဘယ်သွား

မယ့်ခရီးသည်တွေလဲ တက်ကြည့်စမ်း...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

လေယာဉ်စပါယ်ယာ မောင်ပါ လေယာဉ်ခေါင်မိုးပေါ်ကုပ်ကပ်
တက်သွားပြီး လေယာဉ်တောင်ပံစွန်းမှနေ၍ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းနှင့်
တက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အသံကျယ်ကျယ်နှင့်...

“မောင်း... ဆရာရေ... မောင်းမောင်း... ကူပွန်တွေဗျ...
ကူပွန်တွေ... ပိုက်ဆံရမှာမဟုတ်ဘူး...”

လေယာဉ်မှာ ထောင်ကုန်းပေါ်မှ လူများကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်
ကျော်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်... မောင်ပါ...”

“ဗျာ ဆရာ...”

“မင်း ဘယ်မှာလဲ...”

“ကျွန်တော် လေယာဉ်အတောင်ပံမှာပါ ဆရာ...”

“အေး ဝါဆို လေယာဉ်ခေါင်းမှာ ဆီလာချုပ်ပေးဦး၊ ငါစက်သတ်ပြီး
ဖရီးရိုက်လိုက်တာ ဆီပိတ်သွားတယ်မှတ်တယ်၊ စက်ပြန်နှိုးလို့မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပြီ ဆရာ...”

လေယာဉ်စပါယ်ယာမောင်ပါ ခေါင်မိုးပေါ်တင်ထားသော တောင်း
ကြိုးတောင်းငယ်များကို ကျော်ဖြတ်နင်းပြီး လေယာဉ်ခေါင်း (ထိပ်ဖူး) ကိုသွား
သည်။ ပြီးနောက် လေယာဉ်စက်ပုံကိုဖွင့်၍ ကာပရိုက်တာမှ ဆီများကို
ပါးစပ်နှင့် ချူထုတ်နေသည်။ လေယာဉ်ပျံမှာလည်း စက်မလည်တော့သော
ကြောင့် တဖြည်းဖြည်းအောက်သို့နိမ့်ကျလာ၏။

“ဖွတ်... ဖွတ်... ဖွတ်... ရှိုး...”

စက်ကားနှစ်လောလေယာဉ်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ဖွတ်... ဒိုင်... ဖုန်း... ဝုန်း... ဝူး...”

အသံမျိုးစုံနှင့်အတူ စက်နှိုးသွားပြီး လေယာဉ်ပျံမှာလည်း ငှက်
ငယ်အလား လေပေါ်သို့ ထပ်မံပျံတက်သွားလေသည်။

ခနဲ ဖြတ်တက်သွားသော လေယာဉ်ငယ်ကိုကြည့်ပြီး စပါယ်ယာမှ
ဒေါသတကြီးဖြင့်...
စောင့်မာ လေယာဉ်မောင်းနေလို့သာပေါ့... ခုံးယုံသာမောင်းရ
ရင်ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး...။ ကက (အငှားလေယာဉ်) ထပ်
ကျော်မယ် ဆရာရေ...။

"ဟေ့ကောင်... အရှေ့မှာလေထီးဖြူ (လေယာဉ်ထိန်းရဲ)တွေရှိ
တယ်။ အတွယ်တွေသွင်းထား"

ဒရိုင်ဘာ၏ အလောတကြီးအော်သံကို စပါယ်ယာမှ...။

"ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ကဲ... အပေါက်ဝကအစ်ကိုလေးတွေ
အထဲဝင်... ဟို ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ဘကြီးအရှေ့တိုးလေဗျာ... ကဲ နည်း
နည်းလေး စောင်းတိုးပေးပါ... လုပ်ပါဗျာ... ခဏလေးပါ... ရပြီဆရာ
ရေဆွဲထား..."

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

လေယာဉ်သည် အဖြူရောင်လေထီးများကိုစီး၍ ဝေါ်ကီတော်ကီ
နှင့် လေယာဉ်ထိန်းရဲများကို အလိုက်သင့်ကျော်ဖြတ်သွားကြပြန်သည်။

"ဟဲ့ ဘာအရည်တွေလဲ..."

ခရီးသည်တစ်ဦး၏ အလန်တကြားအော်သံကြောင့် ကျန်ခရီးသည်
များလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြပြီး...

"ဟုတ်ပါ... နံ့မှနံ"

"အင်း ငါးပိရည်တွေဖြစ်မယ်၊ ခေါင်မိုးပေါ်ကကျလာတာ"

"ဟုတ်ပါ... ဟေ့ ဘယ်သူ့ငါးပိတွေလဲကွ နံလိုက်တာ..."

ခရီးသည်များ၏ မကျေမနပ်ရေရွတ်သံကို နက်ကတိုင်နှင့်မိန်းမ
ကြီးတစ်ဦးမှ မကျေမနပ်ထရပ်၍...

"ကျွန်မ ငါးပိရည်ရှင် ကျွန်မငါးပိကိုများ နံသလေးဘာသလေး
နဲ့ စိနှယ်နှယ်ရရငါးပိ မဟုတ်ဘူး... အမေရိကန်ကို အိပ်စပို့လုပ်နေတဲ့
အမေရိကန်အသည်းကျော် ကျိုက္ခမီမျှင်ငပိရှင် ကျိုက္ခမီမျှင်ငပိ..."

အမှတ် (၃၉) အဲယားကွန်းလေယာဉ်ကြီးကတော့ အချိန်မှန်မှန်
ခတ်မောင်းနေဆဲ...။

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

အဲဒီနောက်ပိုင်းဟယ်...

သူ့ အလုပ်မှလုပ်တော့တဲ့

အချိန်ရှိသရွေ့... ငါ့ကိုပဲ

ကြည့်နေတော့တယ်။

ထမင်းလည်း မစားတော့

ဘူး၊ ညလဲမအိပ်တော့

ဘူး...

အနုပညာစာ
နက္ခတ်

ငါ့ကိုကချစ်ကဲတယ်ထင်ပါတယ် ရှယ်လီမီးယားရယ်။ အဲဒီလူ
ကြောင့်သာပေါ့။ အဲဒီလူကိုနှင်သိမှာပေါ့။ သူကငါ့ကိုအမြဲတမ်း
မှန်ပြောင်းနဲ့ ချောင်းနေတာဟာ။ အစကတော့ငါက...
ဪ... သူတစ်ခါတလေ ကြည့်တာပဲလေဆိုပြီး မသိဟန်
ဆောင်နေလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမယ့်ဟယ် သူကနေ့စဉ်ရက်ဆက်ကြီးငါ
တို့ပဲကြည့်နေတော့ ငါလည်းစိတ်ယိုင်းခဲ့ရတာပေါ့။

“ဪ... ငါ့သူ့ကိုဘယ်လိုတွေ့သလဲဟုတ်လား... အဟိ...
ငါလည်းမှန်ပြောင်းနဲ့ပြန်ချောင်းနေလို့တွေ့တာပေါ့ဟဲ့... သူ့ကိုစတွေ့
ကတည်းကလေ အဟိ...”

သူ့မျက်လုံးတွေက တောက်ပြောင်နေတာပဲဟယ်။ နောက်ပြီးမှတ်
ဆိတ်မွေး။ ပါးသိုင်းမွေးကလည်း ထူလှပနဲ့အသည်းယားစရာကြီး...
အောင်မလေးပြောရင်းတောင်ကြက်သီးထလာပြီ... ဟိ... ဟိ။

အရင်တုန်းကတော့ဟယ် သူ့ငါ့ကိုဦးတည်ပြီးကြည့်တာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ မှန်ပြောင်းကြီးနဲ့ ဟိုဘက်ရမ်းချောင်းလိုက် ဒီဘက်ရမ်းချောင်း
လိုက်နဲ့။

နောက်... ငါ့ကိုလည်းတွေ့ရော၊ သူ့ဘယ်မှမချောင်းတော့ဘဲ
တစ်ချိန်လုံး ငါ့ကိုပဲကြည့်နေတော့တယ်။ ကြည့်တာမှ ဘယ်လောက်ကြည့်
သလဲဆို ထမင်းတောင်ထမစားတော့ဘူး။ နောက်မှန်ဘီလူးကနေကို မျက်
လုံးမခွာတော့ဘူး။

ကြာတော့ သူ့ကိုငါသနားလာတာပေါ့ဟယ်။ နှင်စဉ်းစားကြည့်
လေ၊ သူ့ခမျာ ငါ့ကိုစွဲလန်းလွန်းလို့ မအိပ်နိုင်မစားနိုင်ဖြစ်ပြီး မှန်ပြောင်းနဲ့
တငေးထဲငေးနေရတာပေါ့။

နောက်ပြီး ငါကလည်း ဟိ ဟိ... ဒါပေမယ့် တို့ကမိန်းကလေး
မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုချစ်စိတ်... အဲလေ... သနားစိတ်ရှိပေမယ့် ကိုယ်က
မိန်းကလေးမဟုတ်လား၊ (အဲ... မှန်ပြောင်းနဲ့တော့ တခါတလေပြန်
ချောင်းမိတာပေါ့လေ)

ဒီလိုနဲ့ ငါလည်းဘယ်လိုပြောရမလဲ... ရေလာအောင်မြောင်းပေး
တဲ့သဘောတော့မဟုတ်ပေမယ့် အဟိ၊ မြင်သာအောင် လမ်းကလေးလျှောက်
ပြ၊ ကိုယ်ထင်လေးပြလိုက်လုပ်မိတော့တာပေါ့။

အဲဒါနဲ့ဟယ်... သိလား၊ သူ့ငါ့ကိုလည်းတွေ့ရော အံ့အားသင့်သွား
တယ်ထင်တယ်၊ စားနေတဲ့ထမင်းလုပ်ကိုတောင်ဆက်မစားဘဲ (အဲဒီအချိန်
သူထမင်းစားနေတယ်) ကမန်းကတန်းဖြူချပြီး ငါ့ကိုအသည်းအသန်ချောင်း
ပါလေရော။ ငါလမ်းတစ်ဖတ်လျှောက်လိုက် သူပါးစပ်ကြီးဟသွားလိုက်
ငါ့သူ့ကိုဝေကြည့်လိုက်၊ သူထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်သွားလိုက်နဲ့သိလား
အဲဒီအချိန်မှာသူမြစ်နေပုံက ရယ်လည်းရယ်ရတယ်... ဟင်း... ဟင်း...

အဲဒီနောက်ပိုင်းဟယ်... သူ့အလုပ်မှမလုပ်တော့ဘဲ အချိန်ခွဲ
သရွေ့ ငါ့ကိုပဲကြည့်နေတော့တယ်။ ထမင်းလည်းမစားတော့ဘူး၊ ညလည်း
မအိပ်တော့ဘူး၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာလေ... တစ်ခါထဲ ယူပစ်လိုက်သလို
ပိန်ချိုးကျသွားတော့တာပဲ... သိလား၊ နောက်ပြီးအစကတည်းက မှတ်ဆိတ်

ဓမ္မေထုလယုန်နဲ့ဆိုတော့ သူ့ပုံကကြောင်စိစိကိုဖြစ်လို့။

တစ်လလောက်ကြာတော့ ငါလည်းသနားလာတာပေါ့ဟယ်။ နင်ဝဠာဗားကြည့်လေ။ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် သူလည်းငါ့စိတ်နဲ့သေမှာဟ။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်းသူ့ငါ့ကိုစောင့်ကြည့်နေကြောင်းကိုငါသိကြောင်းပြတဲ့အနေနဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ မှန်ပြားကလေးနဲ့ သူ့ဆီအချက်ပြလိုက်တယ်။

မှန်ပြားအလင်းရောင်မြင်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူလန်ပြီထုခွန်သလားပဲ။ နောက်မှအသေအချာပြန်ကြည့်တယ်။ ငါကလည်းသိတဲ့အတိုင်းမှန်ပြားလေးနဲ့နောက်တစ်ခါအချက်ပြလိုက်တယ်ဆိုရင်ဘဲ သူလေ... သူလေ... သိလား...

အောင်ပြီ... အောင်ပြီဆိုပြီး ထုခွန်ပြီး ဝမ်းသာအားရကို အောင့်တော့တာပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ရွေးသွားသလားတောင် အောက်မေ့တယ်။ တကယ်ပါဟယ်။ အရှုံးတစ်ယောက်လိုပဲ။ အခန်းထဲကွေးနေအောင်ပတ်ကတယ်။ အတော်ကြာတော့မှအခန်းပြင်ပြေးထွက်သွားပြီး လူတွေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ခေါ်လာတော့တယ်။ ပြီးတော့ငါ့ဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။

ငါလည်းဟယ် ရှက်တော့ ရှက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မှန်ပြားလေးကို ထောင်မြဲထောင်ထားလိုက်မိတယ်။ လူတွေကလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပဲဟယ်။ မှန်ပြောင်းနဲ့ငါ့ကိုလာကြည့်ကြပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့သူ့ကိုလည်း ချီးကျူးကြတယ်ထင်ပါတယ်။

ငါလည်းဝိတိစိတ်နဲ့ သူ့ဘယ်နေ့ငါ့ဆီရောက်လာနိုး။ သူ့မိဘတွေနဲ့ ဘယ်အချိန်လာတောင်းနိုး စောင့်နေလိုက်တာဒီနေ့ထိပါပဲ။

အဲဒါနဲ့ သိပ်မကြာဘူး သိလား။ သူ့ငါ့ကိုချောင်းနဲ့ထိမှန်ပြောင်းကြီးကို နေရာရွှေ့လိုက်တယ်။ ပထမတော့ ငါ့သူဘာလုပ်မှန်းမသိဘူးပေါ့။ အခုတော့ ငါသိပြီ။ သူ့ငါ့ကိုမကြည့်တော့ဘဲ နင့်ကိုနင့်ကိုကြည့်နေပြန်ပြီ ရယ်လိမီးယားရယ်။

အဲဒါပါပဲ ရယ်လိမီးယားရယ်။ သူနင့်ကိုမှန်ပြောင်းနဲ့အကြာကြီး ချောင်းနေလို့ ရင်မခွန်မိစေနဲ့နော်။

အဲဒီလူက အသည်းစားဘီလူးကြီးတော်ရေ... ငါကကိုယ်တိုင်ခံ

စားခဲ့ရလို့သိတာ။ နင်လည်းငါ့လို တစ်ခုခုအချက်ပြန်ပြလိုက်ရင် သူ့နောက်တစ်ယောက်ကိုပြောင်းချောင်းဦးမှာ။ သတိသာထားတော့ရှယ်လိရေ... နင်ရင်မခွန်မိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရင်း...

ငါ့လိုခံစားရမှာစိုးလို့နော်။

နင့်သူငယ်ချင်း

ရီဆယ်နီဇစ်...

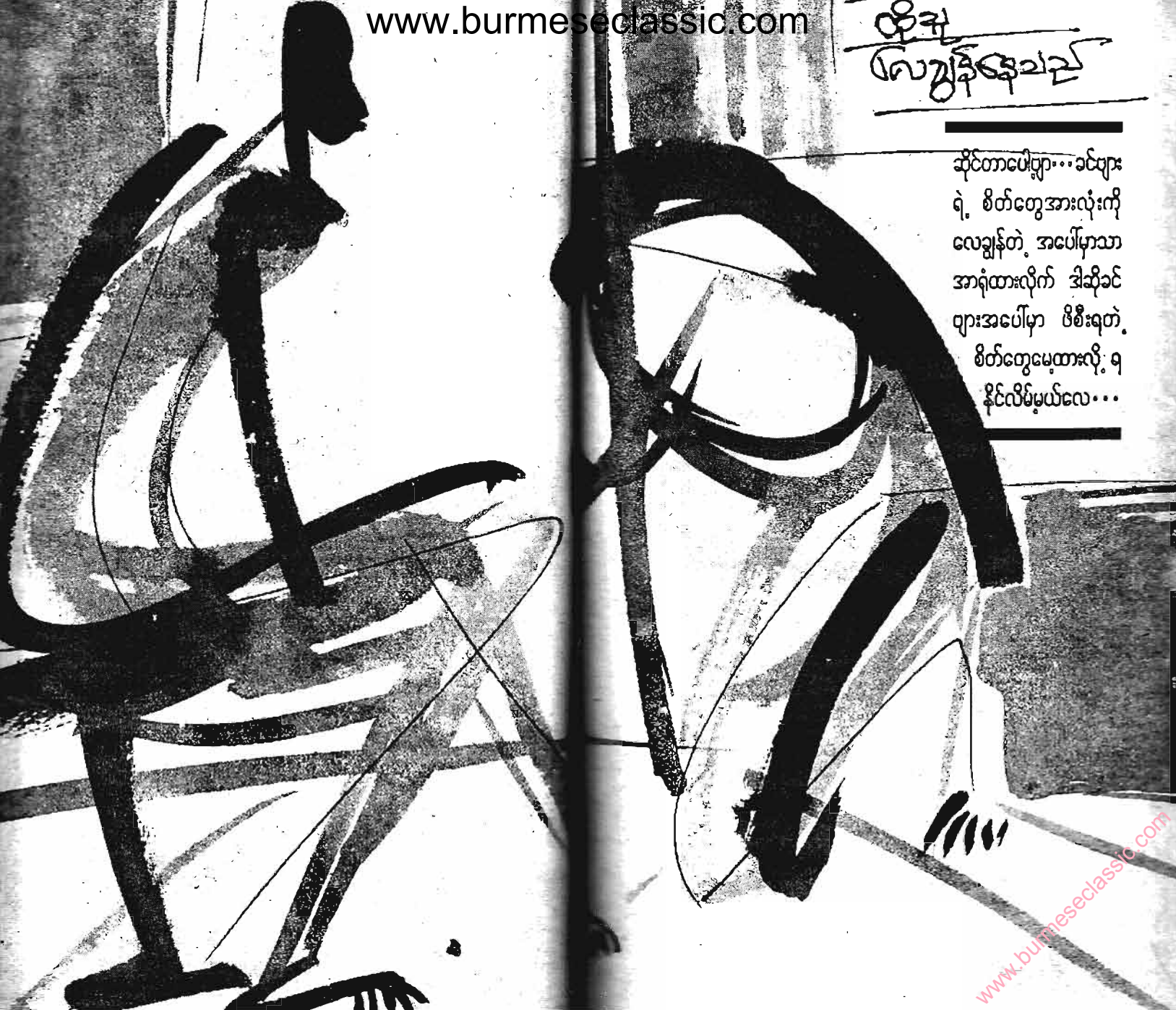

သတင်းစဉ်...

နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် ဆရာအကြည်တော်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက နက္ခတ္တဗေဒကို ဝါသနာထုံခဲ့သည့်အလျောက်... ကိုယ်ပိုင်မှန်ပြောင်း (တယ်လီစကုပ်) တစ်ခုကိုတီထွင်ပြီး စကြဝဠာထဲအချိန်ပြည့် ဂြိုဟ်အသစ်များကို ရှာဖွေနေခဲ့ရာ တစ်နေ့တွင်စကြဝဠာ၏အရှေ့မြောက်ဘက်စူးတွင် ဂြိုဟ်အသစ်တစ်ခုကိုရိုသ်ခန့် တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထမင်းဟင်းပင် မစားတော့ဘဲ ထိုဂြိုဟ်ကိုသာလေ့လာရှာဖွေနေရာ လေးဆယ်ခုနစ်ရက် မြောက်နေ့တွင် ထိုဂြိုဟ်မှ လင်းခန့်အလင်းရောင်မြင်တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာအားရဖြင့် သိပ္ပံပညာရှင်များအားခေါ်ပြရာ ထိုဂြိုဟ်မှာ စကြဝဠာ၌ အတန်ကြာပျောက်ဆုံးနေသော ရီဆယ်နီဇစ်ဂြိုဟ်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုလက်ခံ၍ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်ဆရာအကြည်တော်အား နက္ခတ္တဗေဒပညာ ပါမောက္ခဘွဲ့ထူးကို အပ်နှင်းခဲ့ကြလေသည်။ နက္ခတ္တဗေဒပါမောက္ခကြီး ဆရာအကြည်တော်သည် ထိုမျှနှင့်မတင်းတိမ်နိုင်သေးဘဲ ယခုလည်း အခြားဂြိုဟ်ငယ်တစ်ခု အားထပ်မံရှာဖွေနေကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ဆိုင်တာပေါ်ထွား...ခင်ဗျား
ရဲ့ စိတ်တွေအားလုံးကို
လေ့ရှိတဲ့ အပေါ်မှာသာ
အာရုံထားလိုက် ဒါဆိုခင်
ဗျားအပေါ်မှာ မိစီးရတဲ့
စိတ်တွေမေ့ထားလို့ ရ
နိုင်လိမ့်မှယ်လေ...

ခင်

ဗျားဖြစ်နေတာ စိတ်ကျရောဂါဗျ. . .

“ဗျာ. . . စိတ်ကျရောဂါ. . .”

ဆရာဝန်က သူနားတွင်တပ်ဆင်ထားသော နားကြပ်ကို ဖြုတ်၍ စိမ်ပြေနပြေခေါက်သိမ်းနေလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ဟုတ်တယ်. . . စိတ်ကျရောဂါ. . .”

လူနာသည်ပိန်ချောင်သော မျက်နှာလေးနှင့်ဆရာဝန်ကို ပြန်ငေးနေ၏။ ဆရာဝန်က သက်ပြင်းချ၍. . .

“စိတ်ကျရောဂါဆိုတာ လူတိုင်းမှာဖြစ်နိုင်တဲ့ရောဂါပဲ. . . သူက စိတ်ဆင်းရဲတဲ့အခါ စိတ်တအားဖိစီးတဲ့အခါ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ကြုံတဲ့အခါ မျိုးတွေမှာ ဒီရောဂါမျိုးဖြစ်တော့တာပဲ. . .”

လူနာသည်ဆရာဝန်၏စကားကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးနားထောင်နေရာမှ. . .

တော်လှုံပြောဆိုလိုက်

“ဒီရောဂါဟာ ကုလို့ရောရဲ့လား ဆရာ”

လူနာ၏ကတုန်ကရင်အမေးကို ဆရာဝန်ကခပ်ဖွဖွပြုံးလိုက်ပြီး

“ကုလို့ရပါတယ်. . . ဒီရောဂါကိုပျောက်ချင်ရင်တော့ လွယ်လွယ်ကလေးပါပဲ. . .”

“ဘယ်. . . ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဆရာ ပြောပါဆရာ ပြောပါ. . .”

လူနာ၏ အလောတကြီးအမေးကို ဆရာဝန်ကချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးဘဲ သူ့လက်တွင်ပတ်ထားသော ရွှေရောင်နာရီကို ပင့်မြှောက်ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ကုချင်ရင်တော့လွယ်ပါတယ်၊ ဒါက စိတ်ရောဂါတစ်မျိုးပဲလေ ဒါကြောင့် ဒီရောဂါကိုစိတ်နဲ့ပဲပြန်ကုလို့ ရပါတယ်၊ ဆေးတောင်သောက်စရာမလိုပါဘူး. . .”

“ဘယ်လို. . . ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဆရာ. . .”

ဆရာဝန်က ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“လွယ်ပါတယ်. . . ဥပမာဗျာ. . . ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ တခြားစိတ် ပြောင်းနိုင်မယ့်အလုပ်တစ်ခုကိုပြောင်းလုပ်လိုက်. . .”

လူနာ၏မျက်လုံးများ ဘယ်ညာထောင့်ကပ်သွားပြီး. . .

“စိတ်ပြောင်၊ နိုင်တဲ့အလုပ်. . . ဘာအလုပ်လဲ ဆရာ. . . ကျွန်တော်က အလုပ်လည်းစုံနေပြီ”

ဆရာဝန်က ပြုံး၍ သူခေါင်းက ဆံပင်များကိုပြန်သပ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းခါ၍ မျက်လုံးကိုမှေးစင်းပြီး. . .

“ခင်ဗျား လေချွန်တတ်သလား. . .”

“ဗျာ”

ဆရာဝန်၏ မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် လူနာကြောင်သွား၏။ ဆရာဝန်က သူ၏ပါဝါမျက်မှန်ကိုချွတ်၍ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်သည့် ထုတ်သုတ်ပြီး. . .

“ခင်ဗျား လေချွန်တတ်သလားလို့မေးတာပါ. . .”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်. . . ကဲ့. . . တတ်ပါတယ် ဆရာ. . .”

တော်လှုံပြောဆိုလိုက်

“ဒါဆို... ခင်ဗျား လေချွန်နေလိုက်”

“ဗျာ”

ဆရာဝန်၏ စကားများကြောင့်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။ အတန်ကြာမှ သူ၏သေးသွယ်သောလက်ကလေးအကြောင်းမဲ့ လေထဲတဖျတ်ဖျတ်ခါပြီး

“ဟိုလေဆရာ... ကျွန်တော့်ရောဂါနဲ့ လေချွန်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဆရာ...”

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ...”

လူနာ၏စကားကို ဆရာဝန်စကားမဖြတ်လိုက်ပြီး ဘာမှဆက်မပြောသေးဘဲ မတ်တပ်ရပ်၍ခါးကိုဆန့်သည်။ ဝိုက်ရှုပ်လိုက်၍ ခါးအောက်လျှောကျနေသောဘောင်းဘီကို ပြန်ဆွဲတင်သည်။ မျက်နှာကိုမျက်နှာသုတ်ပါနှင့် ထပ်သုတ်သည်။ ပြီးမှ...

“ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ... ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်တွေအားလုံးကို လေချွန်တဲ့ အပေါ်မှာသာအာရုံထားလိုက် ဒါဆိုခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဖိစီးရတဲ့စိတ်တွေ မေ့ထားလို့ရနိုင်လိမ့်မယ်လေ... အဲဒီလိုသာ အားလုံးကိုမေ့သွားရင် ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကျရောဂါ သက်သာသွားလိမ့်မယ်...”

“ဟိုလေ ဆရာ... အဲ... အဲဒီလို လေချွန်နေရုံနဲ့ ကျွန်တော့်ရောဂါက သက်သာနိုင်ပါ့မလား...”

ဆရာဝန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်၍...

“ခင်ဗျားက မယုံဘဲကိုး... ဒါဆိုလည်း ကျုပ်ကလက်တွေ့စမ်းပြရတာပေါ့... ကဲ... ခင်ဗျား လေချွန်ကြည့်စမ်း...”

ထိုသူလေချွန်၏။ ဆရာဝန်က ခေါင်းခါပြီး...

“မဟုတ်ဘူး... အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားဟာက စိတ်ဝနာမငြိမ်သလို ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့... အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားရတဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ထဲစွဲနေအောင်မှတ်ပြီး အသေအချာလုပ်ဗျာ...”

လူနာ ဆရာဝန်ကိုပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ လေချွန်ပြန်၏။ သူလေချွန်နေသော သီချင်းက စိန်ခြူးကြာညောင်သီချင်း။

လေသံကမတည်ငြိမ်သော်လည်း သီချင်းသွားကပီသည်။ ဆရာဝန်က ထိုသူကိုကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားသားနံပတ်ဖိုးထိုးလို့ ရှော့(ခ)ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေပြီ...”

“ဗျာ”

ဆရာဝန်၏စကားကြောင့် လူနာမျက်လုံးပြုံးကျယ်သွား၏။ ဆရာဝန်က ထိုသူကိုကြည့်၍ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်သေးဘူး... ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ပြောတဲ့ အပေါ်မှာဘာမှ အာရုံမထားနဲ့ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ... ဘာကိုမှ ဝရမစိုက်နဲ့... ခင်ဗျားရဲ့ လေချွန်သံအပေါ်မှာသာ ခင်ဗျားစိတ်တွေနှစ်ထားဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ...”

ထိုသူကြောင်တောင်တောင်နှင့်ခေါင်းညိတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြန်၏။ ပြီးနောက်ထိုသူလေချွန်နေပြန်၏။ ဆရာဝန်ကထိုသူတို့ မကြည့်ဘဲ သူ့မျက်ရိုးနှစ်ခုကိုလက်နှင့်စုကိုင်ပြီး...

“ခင်ဗျားမိန်းမကလည်း ညထဲကပြန်မအိပ်ဘူး...”

ထိုသူလေချွန်နေ၏။ ဆရာဝန် လက်သီးကိုဆုပ်အံ့ကိုကြိတ်၍ မာန်ပါပါပြောသည်။

“ဒါဆို သေချာပြီ... ဟိုကောင်နဲ့သွားအိပ်နေတာပဲဖြစ်မယ်...”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ မျက်လုံးကလေးတောင်စင်းလို့...

“အဲဒီ သတင်းကိုကြားလို့ ခင်ဗျားအမေတောင်ကြီးကို ဆင်းလိုက်လာတာ... လမ်းမှာအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့တဲ့...”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ စိန်ခြူးကြာညောင်...

ဆရာဝန်က ထိုသူကိုကြည့်ပြီး...

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေရော ခင်ဗျားနားထဲရောက်ရဲ့လား...”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ ဆရာဝန်ကအားမလိုအားမရဖြင့် အသံကို ထပ်မြှင့်၍...

“ဟေ့လူ... ကျုပ်ပြောတာရော ခင်ဗျားကြားရဲ့လား...”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ ခြေထောက်လေးတောင် ခုစာင်ခြေရင်းတွင်လွဲလို့။ ဆရာဝန်က ထိုသူကို စွေစောင်းကြည့်သည်။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်...”

ဖုန်းမြည်လာသည်။ ဆရာဝန်က ဖုန်းရှိရာကသွား၏။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်...”

ဖုန်းထပ်မြည်လာသည်။ ဆရာဝန်က ဖုန်းရှိရာ ကသွား၏။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။

“ဟယ်လို...”

ဆရာဝန်၏ ဖုန်းပြောသံ။ ထိုသူကိုဝေကြည့်သည်။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။

“ဗျာ”

ဆရာဝန်၏ ကျယ်လောင်သောအော်သံ။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။ ဆရာဝန်၏မျက်လုံးကြီးပြုတ်ကသွားပြီး...

“အကြီးကောင် နံပါတ်ဖိုးထိုးပြီး ရှောင်လို့ဟုတ်လား”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။

“အခု ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ...”

ဆရာဝန်၏ ကပိုကမ္ဘီအသံ။

“ဆေးရုံမှာဟုတ်လား... ဒါ... ဒါဆို သူ့အမေကရော...”

ထိုသူလေချွန်သံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဆရာဝန်၏ဒေါသတကြီးတော်ဟစ်သံက...

“ဟင်... ညထဲကပြန်မအိပ်ဘူးလား... ဒါဆို... ဟို... ဟိုကောင်နဲ့... တောက်...”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်မှ နရီမှတ်နေ၏။ ဆရာဝန် ထိုသူကိုဝေကြည့်ပြီး ပို၍ဒေါသထွက်သွားကာ...

“ဟေ့လူ... တိတ်တိတ်နေစမ်းဗျာ... လေချွန်မနေနဲ့...”

ဟယ်... ဟယ်လို... ပြော... ပြော... မြန်မြန်ပြော...

ဟုဆို၍ ဖုန်းပြန်လှည့်ပြော၏။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။

“ဘာ... ဘာ... အမေတောင်ကြီးက လိုက်လာတာ...

ကာ... ကားမှောက်လို့ ဟုတ်လား...”

ဆရာဝန်၏ အသံများဆိုဝင်သွား၏။ သူ့လက်ထဲမှဖုန်းခွက်လွတ်ကျသွားသည်။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။

ဆရာဝန်သူလက်ကိုသူ အုပ်ကိုင်၍ ယိုင်နဲ့နဲ့ခြေလှမ်းများနှင့် ပြန်လှမ်းလာ၏။ ဖုန်းခွက်က လေထဲတွဲရဲ၍... ပြီးနောက် တုန်ရင်ဆို့နိုင်သောအသံဖြင့်...

“ကျွန်တော့်သား... ကျွန်တော်သား နံပါတ်ဖိုးထိုးတာ ဆေးထိုးမှားပြီး... ဟင်း... ဆေး... ဆေးရုံမှာတဲ့ဗျာ...”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ စိန်ခြူးကြာညောင်...

“သူ့အမေကလည်းဗျာ... တောက်... ဟိုကောင်နဲ့... တောက်... ညထဲ ကဗျာ... စဉ်းစားသကြည့်...”

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ ခြေကလေးကို စည်းချက်အညီ လွဲလို့။ ဆရာဝန်ကထိုသူကိုကြည့်၍ ဒေါသထွက်သွားကာ...

“ဟေ့လူ... တော်တော့ဗျာ... ခင်ဗျားလေချွန်နေတာရပ်လိုက်တော့... ကျုပ်စိတ်ညစ်ရတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားလည်းကြားတဲ့အတိုင်း...”

ဆရာဝန်၏အသံများ ငိုသံများရစ်ဝနေ၏။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။ အသံကပုံမှန်သလို လေထဲဝေဝေဝေဝေ... ဆရာဝန်ကသူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ကတုန်ကရင်အုပ်လိုက်ပြီး...

“အမေ... အမေ... တောက်... ကားမှောက်လို့... တဲ့...”

ဆရာဝန်၏အသံတွင် ငိုသံများစွက်လာ၏။ ထိုသူလေချွန်နေတုန်း... ဆရာဝန်၏ ခေါင်းဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်သွားပြီး...

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားကိုတော်တော့လိုပြောနေတာမရဘူးလား”

ထိုသူလေချွန်နေ၏။ ဆရာဝန်ထိုင်ရာမှတုန်းထပြီး...

"ဟေ့လူ့... ခင်ဗျားကိုပြောနေတာဗျ... ကျုပ်စိတ်ညစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားအသံကြီးတိတ်တော့ဗျာ... တိတ်တော့..."

ဆရာဝန်ဒေါသတကြီး ကုန်းအော်သည်။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။ ထိုသူကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ပို၍ဒေါသထွက်သွားကာ...

"ဟေ့လူ့..."

ဆရာဝန်၏ အာခေါင်ခြစ်အော်သံ။ ထိုသူလေချွန်နေသည်။

"တိတ်တော့လို့ ခင်ဗျားကိုပြောနေတာ မရဘူးလား... ခင်ဗျားမတိတ်ရင် ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့နော်..."

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ ထိုသူကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ပို၍ ဒေါသထွက်သွားကာ...

"အာ... ဒီလူ့... ဒီလောက်ဖြစ်လှတာ..."

ဟုဆို၍ ဘေးနားက ရေခွေးထည်သော ကြွေလှေနှင့် ထိုသူကို အားကုန်လွှဲပေါက်လိုက်သည်။

'ခွမ်း'ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ထိုသူကိုမထိဘဲ ကြွေလှေက နံရံကိုသာ မှန်ပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာအမြွှာကွဲကြွေသွား၏။

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ လက်ကနရိ... ဆရာဝန်ကသာ ပို၍ ဒေါသထွက်လာပြီး...

"ဟင်... ခင်ဗျားက ဒါတောင်လေချွန်နေတုန်းဟုတ်လား ကဲကွာ... ကဲကွာ..."

ဟုအော်ရင်း ဆရာဝန်က နီးရာများနှင့် လေချွန်နေသူထံ ပစ်ပေါက်၏။ ထိုသူက ဆရာဝန်ပစ်ပေါက်သမျှကို လှိမ့်ရှောင်သည်။ နံရံနှင့် ပစ္စည်းများ ထိခတ်သံသာ တခွမ်းခွမ်းနှင့် ထွက်ပေါ်နေ၏။

ထိုသူလေချွန်နေသည်။ ဆရာဝန်ကသူပစ်ပေါက်သမျှ ထိုသူကို မထိရောက်၍ ပိုပြီးဒေါသထွက်သွားပြီး...

"ကဲကွာ... ကဲကွာ... လေချွန်ချင်ဦး... လေချွန်ချင်ဦး..."

ဟုအော်၍ နီးစပ်ရာ ဗီရိုများ၊ ဆေးသေတ္တာများ နံရံများကို ဒေါသတကြီးလှုံ့ဖြုတ်နေ၏။ ခဏခြင်းအတွင်း ဆေးခန်းအတွင်း ဝုန်းဒိုင်းကျသံ

များဆူညံသွား၏။ ဆရာဝန်ကတော့ ဒေါသတကြီးနှင့် ကြမ်းရမ်းနေတုန်း။

ထိုသူကတော့ ဘာမှမသိသလို...

ထိုသူလေချွန်နေသည်။

ဗွတ်ကဲ့နေသော အပျက်အစီးများကြားမှ ခုတင်ပေါ်တွင် တစ်ယောက်လဲကျနေသော ဗီရိုပေါ်တွင် တစ်ယောက်ထိုင်၍ လေချွန်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပူအပင်ကင်းသည့် အရိပ်များအထင်းသားပေါ်နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ဘဲ တိုင်ပင်ညီစွာ လေချွန်နေကြသည်။

ဆရာဝန်လေချွန်နေသည်။ ထိုသူလည်းလေချွန်နေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး လေချွန်နေသည်။

ထိုကြောင့် ထိုသူလေချွန်နေသည်။

စိန်ခြုံကြာညောင်...။

သက်ဝင်

ကမ္ဘာကြီး
သက်တမ်းရင့်
လာသည်နှင့်အမျှ
မြေပြင်သည်မိမိ
ကုန်လျှစ်သိသည့်လူပြီး
မိမိကုန်လျှစ်သိသည့်
ပြောင်လက်ကုန်ပြီး

ကို

ဖိုးမောင် စိန်တုံးကြီးထမ်းလာသည်။ သူထမ်းလာသော စိန်တုံးကြီးမှာ လူကြီးတစ်ဦးစောလောက်ရှိမည်။ သူ့အိမ်ရှေ့ချိုင့်ခွက်ကြီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ချိုင့်ခွက်ကြီးထဲ စိန်တုံးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုအချင်းအရာကိုမြင်သော ရပ်ကွက်လူကြီးမှပြေးထွက်လာပြီး..

“ဟေ့လဲ့... ဘာလုပ်တာလဲ...”

“လမ်းခင်းတာလေ...”

ကိုဖိုးမောင်၏ အဖြေစကားကြောင့် ရပ်ကွက်လူကြီးမျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး ဒီလို စိန်တုံးတွေ၊ ပတ္တမြားတုံးတွေ၊ အရောင်ထွက်တဲ့ကျောက်တွေနဲ့ လမ်းခင်းရင် ကောင်းကင်က လေယာဉ်ပျံတွေကို အရောင်ဟပ်ပြီး မောင်းရခက်၊ လမ်းကြောင်းမှားတတ်လို့ မခင်းရဘူးလို့ နိုင်ငံတကာက ကျေညာထားတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား။

ကော်ဖီပြုစုအုပ်စု

ကိုဖိုးမောင် စိတ်ညစ်သွား၏။

မှန်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အရောင်ထွက်သောစိန်၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများကို လမ်းခင်းပါက ထိုကျောက်များမှထွက်သော အရောင်များက ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်းနေသော လေယာဉ်ပျံများကို အရောင်ဟပ်မိပြီး တိုက်ခိုက်မှုများဖြစ်ပွားကြသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်းမနည်းလှတော့ပေ။

ကမ္ဘာကြီး သက်တမ်းရင့်လာသည်နှင့်အမျှ မြေပြင်သည်ပို၍ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းလာပြီး စိန်ကျောက်များအဖြစ်ပြောင်းလဲကုန်ပြီ။ သက်တမ်းနုသော ဂဝံကျောက်၊ လိပ်သည်းကျောက်တို့လိုကျောက်မျိုးတို့ကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွင် ရွာရမည်နည်း။ ယခုခေတ်ကောင်မလေးများ လည်ပင်းတွင် အလှဆင်သည့်အထဲကဖြုတ်ယူမရမည်လား။ ဒါတောင် ဈေးကနည်းမည် မဟုတ်။

“ခင်ဗျားကျောက်ကြီး ခင်ဗျားပြန်ကလော်သွားဗျာ... ”

ရပ်ကွက်လူကြီးစကားကြောင့် ကိုဖိုးမောင်စိတ်ညစ်သွား၏။ သို့သော်ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုစိန်တုံးကြီးကိုသာ ပိုက်ဖာတူရွှင်းနှင့်ပြန် ကလော်ထုငှ်ပြီး ပြန်မလာရမည်။ မတတ်နိုင်။ အိမ်မီးဖိုချောင်မှာပဲ ဖိုခနောက်လုပ်မျှ သုံးရတော့မည်။

အိမ်၏အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ကိုဖိုးမောင်ခြေပစ်လက်ပစ် လှံချလိုက်ပြီး စဉ်းစားခန်းဝင်နေလိုက်တော့၏။ ယခုခေတ်လို အချိန်မျိုး၌ ဤကဲ့သို့ သက်တန်းနုသောကျောက်မျိုးကိုရွာဖို့မပြောနှင့် လူသွားလမ်းများပင်လျှင် သံတုံးသံခဲများအဖြစ်ပြောင်းလဲနေ၍ မည်သူမျှပင်လမ်းဆင်းမလျှောက်ကြတော့။ တော်ရုံတန်ခုံငွေမတတ်နိုင်သူများပင်လျှင် တစ်ယောက်စီးခြေနင်းစင်္ကြာဖြင့် ကောင်းကင်ယံတွင် ပျံသန်းသွားနေကြပြီ။ ငွေတတ်နိုင်သူများကတော့ ခုံးပျံ၊ ပြိုဟ်တု၊ လေယာဉ်ပျံ စသည်ဖြင့် ကိုယ်ငွေရှိလျှင်ရှိသလိုဝယ်စီးကြသည်ပေါ့။

သက်နုမြေနှင့်ကျောက်ဈေးက နည်းလှသည်မဟုတ်။ အနိမ့်ဆုံး သက်တန်းနုသော မြေနေရာများဖြစ်သည့် ရော့ကီး(စ်)တောင်တန်း အခေအနာသစ်တောများကမှ ရနိုင်မည်။ ဒါတောင်ရနိုင်ဖို့ မသေချာ၊ ရနိုင်လျှင်လည်း

ကော်ဖီပြုစုအုပ်စု

အိပ်(စ်)ပို(စ်)ဇော့က နည်းလှသည်မဟုတ်။ တစ်လောက သူတို့အိမ်ဘေးမှ လယ်သမားကြီးဦးတောမြိုင်တောင် စပါးစိုက်ရန် ကမ္ဘာမြေတွင် မြေစု မြေဆွေးမရှိ၍ လကမ္ဘာပေါ် စပါးစိုက်ရန်ထွက်သွားပြီဆိုတာ သူလည်း အသိ၊

သူစဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းစိတ်ညစ်လာသည်။

တော်ကွာ ပန်းခြံထဲသွားပြီး အပန်းဖြေတာပဲကောင်းမယ်။

ဟုဆုံးဖြတ်၍ ပန်းခြံဘက်သို့သွက်လာ၏။ ပန်းခြံသို့ရောက်သော အခါ ပန်းခြံဝတွင်ရေးထားသော စာတမ်းကိုဖတ်၍ သူပြုံးလိုက်သည်။

ဟိုးအရင်တုန်းက ခံစားမှုရသအတိုင်း သင်ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ ခံစားရမည်။ စာတမ်းကိုဖတ်ပြီး ကိုဖိုးမောင် အားရဝမ်းသာဖြင့်...

“ဒါမှ... ဘဝ...”

ဟု မြည်တမ်း၍ ပန်းခြံထဲဝင်လိုက်သည်။ ပန်းခြံထဲရောက် သည်နှင့် ပန်းခြံဝန်ထမ်းများ ရောက်လာပြီး သူ့အိတ်ထဲပါသမျှ ဝိုက်ဆံကို ထိုခေတ်က သုံးသည့်ငွေများနှင့်လဲငေးကြသည်။ ပြီးနောက်နှုတ်မှလည်း...

“ကဲ... ခင်ဗျားတကယ့်ဘဝအစစ်ကိုရပြီ”

ဟုဆို၍ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးလိုက်သေး၏။ ပန်းခြံထဲရောက် မှ ကိုဖိုးမောင်စိတ်များ တက်ကြွပျော်ရွှင်လာလေသည်။

“လာနော် လာ... တစ်ယောက်ငါးကျပ်... လိုက်ရင်လာ လိုက် ရင်လာ ရောက်တယ် ရောက်တယ်... သွားချင်တဲ့နေရာ ရောက်တယ်”

အော်သံကြား၍ ဝေ့ကြည့်လိုက်ရာ ငိုက်ပူပူချက်ပလက်ကားစုတ် ကြီး၊ လူတွေကလည်း ပြည့်သိပ်ကျပ်ညပ်နေအောင် တင်ထား၏။ ကိုဖိုး မောင်ဝမ်းသာသွားပြီး ကားပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်သည် နှင့် စပါယ်ယာမှ သူ့ခါးကိုကိုင်၍ ကားအလယ်ထဲတွန်းထည့်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်လှုပ်၍ပင်မရတော့။ ဘယ်လှုပ်လို့ ရတော့အံ့နည်း။ ကားပေါ်တွင်သူလို ကားလိုက်စီးသူများမှာမနည်း။ အရှေ့မှာ ကလည်း မိန်းကလေးတွေ၊ အနောက်မှာကလည်း ယောက်ျားကြီးတွေ။

“ဟေ့... ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးပါဟ... ”

တော်လှုံပြောအုပ်တိုက်

“အောင်မလေး... ဒီမှာလှုပ်လို့မရတော့ဘူး...”

“အရှေ့နည်းနည်းကပ်ကြပါဟ... ဒုက္ခပဲ...”

စသည်ဖြင့် အော်ဟစ်သံများဖြင့် ဆူညံနေကြလေသည်။ ကား ဘရိတ်ဆောင်အုပ်လိုက်တိုင်း အေးခနဲ အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ လူ အုပ်ကြီး ယိုင်ယိုင်ကျလာတာကိုက တကယ့်အရသာ။ “ဒါမှ တကယ့်ဘဝ” ဟူ၍ ကိုဖိုးမောင်စဉ်းစားနေတုန်း ကိုဖိုးခနဲအသံကြီးတစ်ခုနှင့်အတူ ကားကြီး တစ်ဖက်နိမ့်ကျသွား၏။

“ဟေ့ကောင် စပါယ်ယာ... ကားဘီးချိုင့်ထဲကျနေလားမသိဘူး... ဆင်းကြည့်ပါဦး...”

ခရိုင်ဘာဇ် အော်သံကြောင့်စပါယ်ယာက ကားအောက်ဆင်း ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကားဘီး ချိုင့်ထဲကျတာမဟုတ်ဘူး ဆရာရေ... အရှေ့ဘီးကွတ် သွားတာ...”

စပါယ်ယာ၏ ပြန်အော်သံကြောင့် ကားထဲပွက်စီပွက်စီနှင့် ဆူညံသွားကြ၏။ စပါယ်ယာမှာ အော်သံများကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ကားဘီးကိုသာ လိုက်ဖမ်း၍ ကားသို့ပြန်ယူလာသည်။ ပြီးနောက် ခရီးသည်များအားလုံး ကြားအောင်...

“ကဲ... ကားပေါ်က ခဏဆင်းပေးကြဦး။ ကားဘီးပြန်တပ်မလို့” စပါယ်ယာ၏အော်သံကြောင့် ခရီးသည်များ ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ဆင်းလာကြသည်။

“ဒုက္ခပဲ... ကားက ဘယ်အချိန်မှ ပြီးမှာလဲ...”

“ငါးကျပ်တော့ဆုံးပါပြီ...”

စသည်ဖြင့် ဆူညံကုန်လေသည်။ အားလုံး၏မျက်နှာပေါ်တွင် တော့မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံသစ်ကို ခံစားခဲ့ရသဖြင့် ပီတိဖြင့်ရွှင်မြူ နေကြသည်။ ကိုဖိုးမောင်လည်း ကားဘီးတပ်နေသည်ကို ဆက်မစောင့်နိုင် ဘဲ ဘာဆက်လုပ်ရကောင်းမလဲဟူသော စိတ်နှင့် အနီးအနားဝေ့ကြည့်လိုက် ရာ လမ်းဘေးဖုန်တထောင်းထောင်းကြားထိုင်ရောင်းနေသော အုပ်စုသည်

တော်လှုံပြောအုပ်တိုက်

၈ | အကြည်စိုက်

ကို တွေ့၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ ငါမျိုးဒီခေတ်မှာတွေ့မှတွေ့ဖူးတော့တာ။

“ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ...”

ဟုရေရွတ်၍ ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်သွားသည်။

ပေညစ်နေသောမိန်းမဝဝကြီးသည် ချေးအထပ်ထပ်ချွေးတလုံးလုံးနှင့်အသုပ်များကို သူလက်မည်းမည်းကြီးနှင့် အားရပါးရနယ်ဖပ်နေလေသည်။ ထိုမိန်းမကြီးနယ်ဖပ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး ကိုဖိုးမောင်စားချင်စိတ်ကို တားဆီးမရနိုင်တော့ဘဲ...

“ငါ တစ်ပွဲ ဘယ်လောက်လဲ...”

အသုပ်ရောင်းသည့် မိန်းမကြီးကသူ့ကို မကြည့်ဘဲ...

“တစ်ပွဲ ငါးဆယ်”

ကိုဖိုးမောင် အိတ်ထဲပြန်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် စုစုပေါင်းမှ ငွေဆယ်ငါးကျပ်သာရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အနီးအနား ဝေကြည့်လိုက်ရာ လက်သမား အလိုရှိသည်။ တစ်နာရီ(၄၀)ကျပ်။

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုတွေ့၍ သူ့ထိုအထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွားပြီး လက်သမားဆရာကို သတင်းပို့ကာ သစ်တွေထမ်း၊ ရွှေဘော်ဝင်ထိုး၊ သံဝင်ရိုက်နှင့်တစ်နာရီလုပ်လိုက်သည်။ ရပြီ ငွေ(၄၀)ကျပ်။

ငွေရသည်နှင့်သူ့အသုပ်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်သွားပြီး အသုပ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။ ကောင်းလိုက်သည်အမျိုး၊ တကယ့်ချဉ်စပ်ကလေး။ အသုပ်တစ်ပွဲသုတ်ပြီးတိုင်း အသုပ်သုပ်သည့်မိန်းမကြီး၊ သူ့လက်ညှိုးကို ပါးစပ်နှင့် တဖျပ်ဖျပ်လျှပ်လိုက်သည်ကိုက အားရစရာ။ သူ့အသုပ်ကို ပန်းကန်ထဲ တစ်စက်မကျန်သည်အထိ လျက်စားလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ငွေငါးဆယ်ပေးပြီး မထချင်ထချင်နှင့် အသုပ်ဆိုင်မှထလာရသည်။ ကောင်းကောင်းသာထိုင်စားရလျှင် ဆယ်ပွဲလောက်ကုန်သွားမည်။

သူ့အိတ်ထဲမှငွေများကို ထပ်စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ငါးကျပ်သာရှိတော့သည်။ ငါးကျပ်နှင့် ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ဟူ၍ စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်း ပန်းခြံကိုပတ်၍ လမ်းဆက်လျှောက်မိ၏။

တစ်နေရာတွင် ဆိုင်းပုဒ်တစ်ခုကိုတွေ့ရာ သူဝမ်းသာသွား၏။

တော်ယံမြို့ကအုပ်စိုက်

“အမှောင်ကမ္ဘာ”

တဲ့...။

သူဝမ်းသာအားရ ထိုဆိုင်းဘုတ်ရှိရာ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ဝင်ကြေးက ငါးကျပ်တဲ့၊ အခန်းထဲတွင် သူ့လို လူပေါင်းနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ခန့်ရှိမည်။ အားလုံးမျှော်လင့်စောင့်စားနေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်၊

ဒီလိုအရသာမျိုးမည်သူမှ ကြုံဖူးကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တခြားလူမပြောနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အသက်လေးဆယ်အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီ။ မှောင်တယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့။ နေ့စဉ် ညစဉ်လင်းထိန်နေသောမီး ပျက်သည်ကို သူတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မကြုံခဲ့ဖူး။ ညဆိုသည့်အရာပင် နေ့ကဲ့သို့ အမြဲတမ်းလျှပ်စစ်မီးရောင်တို့ဖြင့် ထိန်ထိန်ငြိုးနေသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့အခန်းထဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဖျတ်ခနဲ ပျက်သွားသောမီးကြောင့် လူအားလုံး ပေးခနဲဝမ်းသာအားရထအော်ကြသည်။ အားလုံးတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မမြင်ရလောက်အောင် မှောင်အတိ။ လူများ၏ ဝမ်းသာအားရအော်သံက တော်ရုံနှင့်မဆုံး။ သို့သော် သိပ်မကြာ ဖျတ်ခနဲပြန်လည်လင်းထိန်သွားပြန်၏။

“ကဲ... အားလုံးငါးကျပ်ဖိုးပြီး ဆုံးသွားပါပြီ... မီးပျက်တာ ထပ်မြင်ချင်သူများ အပြင်ထွက်၍ လက်မှတ်ထွက်ဝယ်ကြပါခင်ဗျာ...”

ဟူသော အော်သံကြောင့် ကိုဖိုးမောင်အောင်သက်သက်နှင့် အပြင် ပြန်ထွက်လာရသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့

“တောက်... ပိုက်ဆံများရှိလို့ကတော့ ဆယ်ခါလောက်ဝယ်ပြီး အမှောင်ထဲအရသာခံ ထိုင်ပစ်ဦးမှာ”ဟုစိတ်ထဲကြိတ်၍ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပန်းခြံအပြင်ဘက်ထွက်သောအခါ ကိုဖိုးမောင်တစ်ယောက် ပေသလူးနွမ်းဖတ်နေပြီ။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ ဆယ်ကိုးရာစုအတွေ့အကြုံများဖြင့် ရွှင်မြူးပျော်ရွှင်လို့ နောက်တစ်ခါလာလျှင်မိန်းမနှင့် ကံလေးတွေကိုလည်းခေါ်လာပြုရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် လမ်းခင်းရန် ကျောက်ရွာရမည့်အရေ ပြန်လည်တော့မိပြီး စိတ်များပြန်လည်လေးလံသွားတော့၏။

တော်ယံမြို့ကအုပ်စိုက်

ဝဏ္ဏသမ္ပဒါး
ပြန်ချက်လား

ကလေးတစ်ယောက်မွေး
ပြီးတိုင်း မိန်းမတွေဝလာ
တယ် ဝလာတယ်နဲ့ကြည့်
နေတာ။ တစ်သားမွေးတစ်
သွေးလှပေါ့၊ ဘယ်ဟုတ်
မလဲ . . . ဆွဲလုံးကောင်း
လာကြတာကိုး . . .

ဟ

သလေးတစ်ခုကြားဖူးတယ်။ မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက် ပိန်ချင်လို့ဆိုပြီးမြင်းဝယ်စီးတယ်။ မြင်းပဲဆယ်ပေါင်လောက်ကျသွားတယ်။ သူကဒီအတိုင်းပဲ။ သူကတော့ ဝိတ်ဘယ်ကျမလဲ . . . မြင်းစီးရတာပင်ပန်းလို့ ဆိုပြီး နှစ်ဆပိုဝါးနေတာကိုး . . . ။

ဒါပါပဲ . . . ဝသောသုဗျား ပိန်ချင်ရင် မြင်းလည်းစီးမနေနဲ့၊ ရေလည်းကူးမနေနဲ့ . . . အစားသာလျှော့စားကြပါလို့ . . . ။

ဒီလိုဗျ . . . ဖြစ်ပုံက။

သူ့အဖို့တုန်းကတော့ ခပ်ပိန်ပိန်ရယ် . . . ။

နောက်အိမ်ထောင်တွေဘာတွေကျ ကိုယ်ပန်တွေဘာတွေဆောင်တဲ့အချိန်က စတယ်လို့ပဲဆိုရမှာပဲ . . . ။ မိန်းကလေးဆိုတာကလည်း တယ်ခက်သကိုး။ အဖို့ဘဝရည်းစားရစေဆို သိပ်မူတာ။ သမီးရည်းစားချိန်းတွေပြီး

တော်ဝင်မြို့တော်အုပ်စိုက်

ယောက်ျားလေးက တစ်ခုခုကျွေးပြီဆို မစားချင်စားချင်ပုံမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် မကြိုက်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ မူပြီးတော့ကိုမစားဘဲနေတာ။ အမှန်တော့ အမှန်အကန်ကိုဆွဲချင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် ရည်းစားလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးက အရှေ့မှာ အရည်လည်တဲ့မျက်ဝန်းကြီးနဲ့ ငုပ်တုတ်ကြီးထိုင်နေတော့ မှင်သတ်နေရတာ။ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ နှစ်ပန်းကန်ဆွဲပြီး ဟင်းတွေတောင်ပုံရာပုံကျန်နေပလားဟေ့ဆို သေချာပြီ။ ဒါသမီးရည်းစားဖြစ်စေ စုံတွဲတွေစားသွားတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မျိုးဆို တစ်ခုခုစားဖို့မပြောနဲ့ ခေါင်းတောင်ခပ်ဟဟ ဖော်တာရယ်မဟုတ်ဘူး။

အဲ . . . အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေကျသွားလို့ကတော့ ဘယ်သူမျက်နှာမှ ကြည့်တော့တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဝန်တွေဘာတွေဆောင်ပြီဆိုရင် မပြောနဲ့တော့အပီအပြင် စဝါးပြီသာမှတ်။ အကြောင်းပြကောင်းသွားပြီလေ၊ သွေးတောင်းတာ၊ ချဉ်ချင်းတက်တာဆိုပြီး . . . ဝါးတာ ဝါးတာများ ကြည့်တောင်မကောင်းဘူး။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က ရွာကကိုယ်ဝန်ဆောင်အခါကြီးတွေ ချဉ်ချင်းတက်ရင်ဖြစ်တတ်တယ်။ မီးသွေးခဲတွေစားတာတို့၊ သစ်သားတွေကိုက်ချင်တာတို့ . . . ။ အဲဒါမျိုးတွေဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့စရိုက် ဘယ်လိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြတယ်။ ဆိုပါတော့ မီးသွေးခဲကိုက်ရင် ပေပေတေတေနေတတ်မယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းမယ်ပေါ့။ သစ်သားကိုက်ရင် စရိုက်ကြမ်းမယ်၊ စသည်ဖြင့်ပေါ့။

အခုသူတို့တော့ အဲသလိုမဟုတ်ပေါင်ဗျာ။ ချဉ်ချင်းတက်လိုက်မှဖြင့် ဂွေးရင်းသီးတို့၊ ပန်းသီးတို့၊ ဒန်ပေါက်တို့ချည်း။ အောင်မာ ဟန်ဘာဂါတို့ ပီဇာတို့တောင်ပါလိုက်သေး။ ဈေးလေးများကြီးပြီဆို ချဉ်ချင်းကတက်ပြန်ပြီ . . . တက်ပြန်ပြီပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့ယောက်ျားတွေကို ကလေးအကြောင်းပြပြီး နိုင်စားလို့ရတာကိုး။ ကလေးကဟောင်းလို့ သွေးကတောင်းလို့ . . . ဆိုပြီး။ သူတို့ဝါးသမျှ သူငိုက်ထဲကကလေးလနားစရာ။ ဘုမသိဘမသိနဲ့ သူ့စားထားသမျှတွေ ရွက်ထားရမယ်။ အဲဒီလိုမျိုး . . . ။

ဒီတော့မဝဘဲခံနိုင်မို့လား . . . ။

တော်ဝင်မြို့တော်အုပ်စိုက်

အဲ... နောက်ပြီးကလေးလည်းမွေးပြီးရော အားရှိစောင်လိုဆိုပြီး အရင်ထက်နှစ်ဆဝါးကြပြန်ရော။ ကျွန်တော်တွေဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆို ကလေးကို နှစ်နှစ်ထိနို့မဖြတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကလေးအကွက် ကလေးအဖေက နို့မန့်ပုံမှန်ဝယ်ပေးရတယ်။ အဲဒီနို့ကို ဘယ်သူစို့တယ်မှတ်တဲ့။ ကလေးအမေကစို့တော့တာပေါ့။ အမှန်တော့ သူနို့မဖြတ်ချင်လို့ ကလေးကိုနို့မဖြတ်ဘဲထားတာ။ အောင်မာ... နို့မန့်ဝယ်ပေးတာပိုနေလို့ ဆိုပြီး သူ့အမေကိုတောင် ပြန်ပြန်ကန်တော့သေး။

၈၆

နောက်ရှိသေးတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့ မုန့်ဆိုင်တို့ ခေါ်သွားရင်မိခင်က ကလေးဖြစ်သူအတွက်မှာပေးတယ်။ ဥပမာ-အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲပေါ့။ ကလေးကတော့ ဘာသိမှာလဲ ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ပေးတာ ဘာဖြစ်ဖြစ်စားတော့တာပဲ။ သူမစားချင်တော့တဲ့ အချိန်ဆို မစားတော့ဘူး။

ဒါကိုမိခင်လုပ်သူက...

“ဟယ်... ကလေးလေးက ဒါမကြိုက်ဘူးထင်တယ်... ပေါင် ခုန့်အုန်းနို့ဆမ်းလေးလုပ်ပါဦး...”

ဆိုပြီး ကလေးကိုကျွေးပြန်တယ်။ ကလေးကတော့ ကလေးတွေ ခွဲထုံးစံအတိုင်း အသစ်အဆန်းလေးတွေ့တာနဲ့ စမ်းစားကြည့်တာပေါ့။ နောက် သူကဗိုက်ပြည့်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်စားတော့မလဲ အဲဒီတော့ မိခင်က...

“ကလေးကျွေးနေတာနဲ့ သူတောင်ဘာမှ မစားရသေးဘူး နည်းနည်း ပါးပါးပဲစားရတဲ့ တိုရှည်ပွဲကြီးတစ်ပွဲပေးပါဦး...”

ဆိုပြီးတိုရှည်တစ်ပွဲ သူ့အတွက်မှာပြီးဝါးတယ်။ သူ့တိုရှည်ကုန်သွားတော့မှ စားပွဲပေါ်ကြည့်ပြီး

“ဟယ်... ကလေးစားလို့ မကုန်တာတွေ ချန်ခဲ့ရမှာနဲ့ပျော့စရာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံပေးထားရတာပဲ ကုန်အောင်ဝါးသွားမယ်ဆိုပြီး ခုနက ကလေးအတွက်မှာထားတဲ့ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲရော၊ ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်းရော အစာပိတ်ထပ်ဝါးတယ်။ အမှန်တော့ ကလေးအတွက်မှာထားတဲ့ဟာတွေက သူ့ကြိုက်တဲ့ဟာတွေချည်းပဲ...”

အဲ... ဒီတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ မဝခံနိုင်ရိုးလား။ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီးတိုင်း မိန်းမတွေ ဝလာတယ်ဝလာတယ်နဲ့ကြည့်နေတာ။ တစ်သားမွေးတစ်သွေးလှပေါ့၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ဆွဲလုံးကောင်းလာကြတာတိုး။ ဒါ... အခုကျွန်တော်ပြောတာ မနက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချိန်ပဲရှိသေးတယ်။ နေ့ခင်းစား နေ့လယ်စာ၊ ညနေစာ၊ ညစာ အဲဒါတွေမပါသေးဘူး။

အဲဒီ အဲဒီကစပြီး အသက်လေးများကြီးလာရင်... အောင်မလေး ဘာမှမရွှေင်တော့ဘူး။ အလှူအိမ်ဆိုလည်း ဝါးတာပဲနှစ်ပွဲသုံးပွဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်လည်း ဆွဲတာပဲနှစ်ပွဲသုံးပွဲ၊ ပြီး ညနေအစာပိတ်တွယ်ဖို့ဆိုပြီး ချိုင့်ထဲလုထည့်ပြီး ရန်များတောင်ဖြစ်လိုက်သေး။ စားမကောင်းသောက် မကောင်းဘူးပေါ့... ဒီနေ့မှ ဒါလေးခံတွင်းတွေလို့ဆိုတာပါသေး...။ ပြီးတော့မှ ပိန်ချင်တယ် ပိန်ချင်တယ်နဲ့အော်နေ၊ ပိန်ပါလိမ့်မယ်အားကြီးကြီး။ ကဲ... မေးလိုက်လေဦး။ အစားကျတော့ ဗိုက်လေးပြီး အိပ်ချင်လာပြီပေါ့။

ပိန်ချင်လို့ဆိုပြီး တက်လိုက်ရတဲ့ သင်တန်းတွေ၊ သင်တန်းဆရာတွေသာ သူဌေးဖြစ်သွားတယ်။ ဒင်းတို့မှာတော့ဝက်ကဝက်ပဲ... ကဲ... ဘာကြောင့်လဲ။ ဟိုမှာ အေးနိုးကနည်းနည်းပဲ ငစ်ရသေးတယ်။ ပင်ပန်းလို့အဆီပြန်ရစ်တာက များနေသကဲ့သို့။

ကဲ... ဒီတော့ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကောက်ချက်ဆွဲရရင်...

တော်ဝန်ပြုစာအုပ်တိုက်

စားလို့ဝတယ်၊ အိပ်လို့ဝတယ် ဒီနှစ်ချက်ပဲ။ ပိန်ချင်ရင်လွယ်လွယ်လေး အစားအတွက်က ခေါင်းကလေးခါနေရုံပဲ။ ဘယ်အချိန်ပဲ သူများလာ ကျွေးကျွေး တစ်ခုခုကျွေးတဲ့အချိန်၊ ဒါဆို အအိပ်အဟွက်က ဘာလုပ်မလဲ၊ ကိုယ့်အိပ်ရာကို လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းလို့ သမဘာတားပဲစားလိုက်။ ကိုယ်က အိပ်ချလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်လူက ထိုးချလိုက်ပြီလို့ သဘောထား။ (၁) ကနေ (၁၀) ထိရေ၊ (၁၀) ပြည့်တာနဲ့ခုန်ထ။ အောင်မလေး ခုနစ်ည လောက်လုပ်ကြည့်စမ်း... ပိန်တာမှငါးနှစ်ခြောက်ကမှ အဆီချနည်းလာတောင်းရမယ်။

ကဲ... ပိန်ချင်လား၊ လိုက်နာရမှာ နှစ်ချက်ထဲ...။

(၁) ဘာကျွေးကျွေး ခေါင်းရမ်းနေ

(၂) ကိုယ့်အိပ်ရာကို လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းလို့ သဘောထား...

တစ်လလောက်များလုပ်လို့ကတော့ တိကောင်ကို နန်းဆွဲထားတာကမှ ဝနေဦးမယ်။

တော်ဝန်ပြုစာအုပ်တိုက်

ညီမလေးရဲ့...

ဘယ်တော့မှ
ပန်းသီးကြွေမကျနိုင်တဲ့
အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ
ပန်းသီးမျိုးစုံအခွံနွာစားပြီး
ရောဂါပေါင်းစုံရနေတဲ့
မင်းဘဝကို
ငါသနားမိပါရဲ့...

အနီ

အနီရောင်နှင့်ဆီပွင့်ချပ်တွေ အဖြူရောင်လွမ်းသွားချိန် သူမဆိတ်ငြိမ်သွားတယ်...။
ညီမလေးရေ... မင်းအတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးက ထာဝရရပ်တန့်ပေးခဲ့ပေါ့...။

လောကမှာ မိဘမောင်ဘွားအပြင် လူသုံးဦးထက်ပိုမတွေ့ဖူးတဲ့မင်းအတွက် ပေလေးဆယ် လေးပင်သုံးခန်းအိမ်က ကျယ်ဝန်းခဲ့တယ်နော်...။
အဲဒီလောက်သေးငယ်တဲ့ ခြေရာခွက်လေးထဲ မျက်စိသွင်နားသွင်နားမင်းပျော်ပွေ့ခဲ့တယ်...။ အပြင်လောကကိုမသိဘူး၊ နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းမသိဘူး၊ အပိုလို (၁၃) မသိဘူး၊ ရန်ကင်းဈေးမသိဘူး၊ ဝင်းဦးမသိဘူး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမသိဘူး၊ ဝီလိန်တွေကို မသိဘူး...။
ဝါပေမယ့် မြန်မာဝီရိယို ဇာတ်ကားတွေကိုတော့ မကြိုက်ပြန်ဘူးတဲ့ နောက် သူလိုကိုယ်လို အာဟာရဖြစ်တဲ့အစားအစာတွေစား၊ သူလို

ကော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

ကိုယ်လိုအောက်ဆီလျင်မာတ်ငွေတွေကို ရှုသွင်းပြီး ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် ယူနိုင်ခဲ့သေးတယ်...။

ဝါဟာ သူမအတွက်တော့ မဟာစွန့်စားမှုတစ်ခုပဲပေါ့...။

အောင်မြင်မှုဆိုတာ နားမလည်ခဲ့တဲ့ သူမအတွက်တော့ ဝါဟာအောင်မြင်မှုတစ်ခုမဟုတ်ခဲ့ပြန်ဘူး။ အောင်မြင်ခြင်းဆိုတဲ့ ဆုလာဘ်တစ်ခုကို အဝေးသင်နဲ့ယူလို့မရကြောင်း သူမ ခမျှာ မသိခဲ့ရှာဘူးလေ...။ ဘေဘီလုံက အကြွယ်ဝဆုံးသူဌေးကြီးကျတော့ အားကျပြန်သတဲ့...။

"ကဲကွယ်...။"

ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်မဟုတ်သလို ငယ်ရာကကြီးကြီးရာကအို၊ အိုရာကသေ ဆိုတဲ့ ပုံစံခွက်ထဲမှာ သံပတ်ပေးထားတဲ့အရပ်လို ပုံမှန်လည်ပတ်နေရုံနဲ့ ပြီးတော့မှာလား...။

လူဆိုတာ စကားပြောရတယ်... လမ်းလျှောက်ရတယ်... လိုအပ်တဲ့ကိစ္စတွေကိုလည်းတီထွင်ခဲ့ရသေးတယ်...။

လူဆိုတာ လောင်အိမ်ထဲ မနေရဘူး၊ သရဲမကြောက်ရဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ပုံကြီးမချဲ့ရဘူး...။

မင်းဖတ်နေတဲ့ တရားစာအုပ်တွေထဲက "လူ့ဘဝဆိုတာ ရေပွက်ပမာ" လို့ဆိုထားပေမယ့် ဆူလွယ်နပ်လွယ်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ လူ့ဘဝကိုတို့တွေ မျက်စိသွင်နားနားသွင်နား အလည်ရောက်လာတာမှ မဟုတ်တာ။

ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာလည်းရှိသေးရဲ့...။

အခုတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် မိမိယူနဲ့ ယူလိုက်သလို ကျွဲကျွဲရဲ့ရဲ့လေးပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့တာလား...။ ကျေနပ်မှုတွေရော ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရဲ့လား ညီမလေးရယ်...။

မျက်စိနှစ်လုံး စဖွင့်ချိန်ကစပြီး မျက်လုံးနှစ်လုံးပိတ်သွားချိန်ထိ ဘာတွေများရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပါသလဲ...။

တိုင်းစတိုင်းကိုမသိဘဲ သင်္ချာတွေထိုင်တွက်ခဲ့တာလား...။ အကဲဒီဆင်ကိုမသိဘဲ မီးခလုတ်ကိုကိုယ်တိုင်ဖွင့်တတ်တာလား...။ သခွားနဲ့ ခွေးသိမ်း

ကော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

မြန်မာမော်ဒန်ကဗျာတွေကို ဖတ်တတ်ခဲ့တာလား...။

ဘယ်တော့မှ ပန်းသီးကြွေမကျနိုင်တဲ့အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ ပန်းသီးမျိုးစုံ အခွံခွာစားပြီး ရောဂါပေါင်းစုံရနေတဲ့ မင်းဘဝကို ငါသနား မိပါရဲ့...။

ညီမလေးရေ...

အမှောင်ကျနေတဲ့ အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ကျင့်သားရအောင် နေရင်း မင်းခေါက်နေတဲ့အဝတ်တွေ ခဏသိမ်းထားလိုက်ပါ။ ဘယ်သူ့ကို ချစ်လို့ချစ်ရမှန်းမသိလို့ မင်းမွေးထားတဲ့ကြောင်ကလေးတွေ၊ မွေးပွဲခွေး ကလေးတွေကို အပြင်ခဏလွှတ်လိုက်ပါ...။ ပြီး ပြတင်းပေါက်ခါးကတစ်ဆင့် အပြင်ကို ကြည့်လိုက်ပါ။

မင်းမြင်နေတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ဆင်းရဲသား (သူလို ကိုယ်လိုသူတွေထိုင်နေတဲ့) ရုပ်ကွက်ဆိုတာလည်း ရှိသေးရဲ့။ အဲဒီမှာ ကချေ သည်လည်းရှိရဲ့။ အရပ်ပျက်လည်းရှိရဲ့။ ဗီဒီယိုရုံလည်းရှိရဲ့။ ကဗျာဆရာ လည်းရှိရဲ့...။

သူတို့မှာ... စိတ်ညစ်စရာမျိုးစုံလည်းရှိရဲ့။ ဝေဒနာမျိုးစုံလည်း ခံစားဖူးရဲ့။ ရန်ပွဲတွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆင်နွှဲဖူးရဲ့။ ဒါပေမယ့် ပျော်ရွှင်လို့ကိန်းနဲ့ သံယောင်လိုက်ဖို့ဆိုတာ သူတို့အတွက်တော့ ဘယ်တော့မှ အပန်းမကြီးခဲ့ဘူး။

ရေချိုးပေမယ့် ဆောင်းတွင်းရောက်ရင်ချမ်းတတ်ကြတဲ့ သူလို ကိုယ်လိုလူတွေပဲ ညီမလေးရယ်...။ အဲယားကွန်းအခန်းထဲနေပြီး အဖျား တက်နေရတဲ့ဘဝကတော့ လူတိုင်းပိုင်ဆိုင်ချင်ကြတာပေါ့။ အခုတော့ မုဒိတာတရားဆိုတာ လက်ကိုင်ထားဖို့မပြောနဲ့ စာလုံးပေါင်းတောင်မတတ်လို့ သူတို့ခမျာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဖြန့်ကျက်နိုင်ရှာဘူး။ ဖျာအောက်မှာ အစင်း သားအပြားလိုက်ကလေးသေလို့...။

ကဲ... ညီမလေးရေ...

သဘာဝတရားရဲ့ လက်ဆောင်ကောင်းတွေကို တစ်ဘဝလုံးစာ လက်လွှတ်လိုက်ရမှာမယ့် စိတ်ဓာတ်တော့မကျပါနဲ့ကွယ်...။

တော်လှုံမြို့တော်အုပ်စု

မိန်းကလေး ငိုတယ်ဆိုတာလည်း မာယာအတွက်သာ အသုံးဝင် ရဲ့... မာကျောမှုကိုတော့ ဘယ်တော့မှအထောက်အကူပြုမှာမဟုတ် ဘူးလေ...။ အပြုံးဆိုတာကတော့ ပျော်ရွှင်မှုကို ခုတ်လုပ်နိုင်လေရဲ့...။

ဒါကြောင့် ပြုံးထားလိုက်ပါ ညီမလေးရေ... အမြဲတမ်းသာ ပြုံးထားလိုက်ပါ...။

ပြီးရင် မင်းရဲ့ဝိညာဉ်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လွှင့်ထုတ်ပစ်လိုက် ပါ... မင်းမရောက်ဖူးတဲ့ နေရာတွေကို လျှောက်လည်ပစ်လိုက်ပါ...။

ကြိုးတံတားတွေကို ဖြတ်လျှောက်လိုက်ပါ... တောင်တန်း အမြင့်ကြီးတွေကို လျှောက်တက်ပစ်လိုက်ပါ... ဘုရားစုံလည်းလှည့်ဖူး လိုက်ပါ... မြက်ခင်းပြင်မှာ လှဲအိပ်ပါ...။

ပြီးရင်...

နောင်ဘဝဆိုတာရှိခဲ့ရင်လေ...။

သူလိုကိုယ်လို ဘဝမှာဝင်စားပြီး ထုပ်ဆီးတီးတမ်းကလေး ကစား နိုင်ပါစေလို့...။

ငါ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါရဲ့...။

တော်လှုံမြို့တော်အုပ်စု

အာဒမီ၏
အိပ်ရာ

သူမပျင်းရိရလေအောင်
သူ့ဆီက
နံရိုးတစ်ချောင်းကို
ထုတ်ပြီး
သူနဲ့အပေါ်ရအောင်
မိန်းမလှတစ်ယောက်
ပန်ဆင်းပေးဦးမှ ...

ဝတုတ္တအကြိမ် ကမ္ဘာကြီးပြိုလဲပျက်စီးပြီးနောက် ဖန်ဆင်းရှင်သည် လောကကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားရန် ကမ္ဘာမြေ၌ ဧဝင်ဥယျာဉ်ကြီးကို စတင်ဖန်ဆင်းလိုက်သည်။

လှပစွာဖွားပွင့်နေသော ပန်းပင်များ၊ စားချင်စဖွယ် သစ်သီးဝလံများ၊ ကြည်လင်စိမ်းလန်းသော စမ်းရေအေးများ၊ မနားတမ်းဝဲယုံနေသော ကျေးငှက်များ၊ လှပခြင်း၊ သာယာခြင်းများနှင့် ပြည့်စုံလှသော ဧဝင်ဥယျာဉ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ဖန်ဆင်းရှင်က ဤသို့စဉ်းစားမိပြန်သည်။

“အင်း... ဒီဥယျာဉ်ကြီးကို ဒီအတိုင်းထားရင်တော့ ပြုပြင်တဲ့လူမရှိဘဲ ကြာရင်ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်။ ငါလည်း အပင်ပန်းခံ အချိန်ကုန်ခံပြီး ဒီဥယျာဉ်ကြီးတို့ပဲ တစ်မိမိမိထိုင်ကြည့်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး... ဒါကြောင့် ဥယျာဉ်တိုစောင့်ရှောက်ပျိုးထောင်ဖို့ လူသားတစ်ယောက်လောက် ဖန်ဆင်း

တော်ဝင်မြို့စားချုပ်ကြီး

ဦးမှ...”

ဟုတွေးမိပြီး သူနှင့်ပုံတူမျိုးပွားခလုံး(clover) လူသားတစ်ဦးကို ဖန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ထိုလူသားငယ်ကိုပင် ဖန်ဆင်းရှင်က ခေတ်သစ်အာဒမ်ဟု အမည်ပေးထားလေသည်။

ထိုလူသားအာဒမ်သည် ရုပ်ဆင်းရူပကာ ရှုချင်စဖွယ်တင့်တယ်၍ ခွန်အားဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံသည့်အပြင် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်း လွန်စွာမြင့်မားလေသည်။ ထိုလူသားငယ်အာဒမ်သည် ယင်းရိခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ ဧဝင်ဥယျာဉ်ကြီး၌ လှည့်ပတ်သွားလာပြီး လိုအပ်သည်များကို စိုက်ပျိုးမလိုအပ်သည်များကို ရိတ်သိမ်းပြီး ဥယျာဉ်ကိုဖန်ဆင်းထားသည်ထက် ပိုကြွယ်ဝအောင် အမျိုးမျိုးကြိုးပမ်း ရှာလေသည်။ ထိုလူသားငယ်ကို ဖန်ဆင်းပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် ဖန်ဆင်းရှင် ဖန်ဆင်းခဲ့သော ဧဝင်ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ပို၍သာယာကြီးပွား၍ ရှုမောဖွယ်ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ...။

ဖန်ဆင်းရှင်သည် ထိုလူသားငယ်အာဒမ်နှင့် ဧဝင်ဥယျာဉ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ပီတိသောမနသကြီးစွာဖြင့် ဤသို့သုံးသပ်မိလာပြန်၏။

“အင်း... ဒီလူသားငယ်ကို ဖန်ဆင်းရကျိုးနပ်ပါပေတယ်။ ရုပ်ဆင်းရူပကာ တင့်တယ်သည့်အပြင် ယင်းရိခြင်းလည်းအလျဉ်းမရှိဘဲ နေကုန်နေခန်း ဧဝင်ဥယျာဉ်ကြီးမှာပဲ ကြိုးစားပန်းစားအလုပ်လုပ်နေရတာ”

“အင်းသူခမျာလည်း လူလောကမှာလူ... ဆိုလိုသူတစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ ယင်းရိရှာမှပဲလေ...”

“ဒါဖြင့်... သူမယုင်းရိရလေအောင် သူ့ဆီက နှိုးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီး၊ သူနဲ့အဖော်ရအောင် မိန်းမလှတစ်ယောက်ဖန်ဆင်းပေးဦးမှ... ဖန်ဆင်းပေးဦးမှ...”

ဟုစဉ်းစားမိပြီး၊ လူသားအာဒမ်အိပ်ချိန်မှာ အာဒမ်၏ နံနိုးတင်ချောင်းကိုထုတ်ကာ ကျောက်ဂူဝတ်စုံ၌ တင်ထားလိုက်သည်။ နောက်ဖန်ဆင်းရှင်သည် အိပ်ပျော်နေသော လူသားအာဒမ်ကိုကြည့်၍ နှစ်ခြိုက်ခြိုက်မြဲမြဲ...။

တော်ဝင်မြို့စားချုပ်ကြီး

“ကဲ... မောင်အာဒမ်ရေ... နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်ရင်ဖြင့် သင်နှင့်အဖော်မိန်းမ ဖန်ဆင်းရမည်မို့ ဒီညတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်စက်အနားယူပေဦး၊ နောက်တစ်နေ့အတွင်း အာဒမ်သားလှဝမ်းသာရအောင်၊ ဤနံနက်မိုးသောက်အလင်းရောက်သည်နှင့် ဧဝမိန်းမလှ ဖြစ်စေသတည်း...”

ဟုဆိုတောင်းရင်း ဝမ်းသာပီတိစိတ်နှင့် ကောင်းကင်ယံထက် ပျံတက်သွားလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမသိရှာသော လူသားအာဒမ်က ပင်ပန်းလွန်း၍ ထင် အိပ်စက်အနားယူနေတုန်း...

နောက်တစ်နေ့အလင်းရောက် အာရုံသောက်သော် ဖန်ဆင်းရှင်သည် လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ အိပ်ရာမှနိုးထလာပြီး မနေ့ညကအဖြစ်အပျက်များကို သတိတရရှိလှသောကြောင့် နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးပြီး လောကကို ရှုမြင်ဆုံးသပ်လိုက်ရာ...

“ဟင်...”

မြင်ရသောမြင်ကွင်းအစုံကြောင့် ဖန်ဆင်းရှင်၏ မျက်ဝန်းအစုံပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား၏။

“အလို...”

မြင်ရသောမြင်ကွင်းက သူလုံးဝတွေးထင်မထားသည့်မြင်ကွင်းကြည့်ပါဦး... ဖြစ်နေပုံ...

ကမ္ဘာမြေပေါ်ရှိ သူဖန်ဆင်းထားသော ဧဒင်ဥယျာဉ်ကြီး၌ သူဖန်ဆင်းထားသော လူသားအာဒမ်... ညကသူ လူသားမိန်းမဖန်ဆင်းရန် ကျောက်ဂူဝတွင်တင်ထားသောနံရိုးကို စိမ်ပြေနုပြေမီးကင်စားနေ၏။

ထိုမြင်ကွင်းကိုလည်းမြင်ရော ဖန်ဆင်းရှင် ဒေါသထွက်လွန်းရတကား... ကမ္ဘာမြေသို့ အလျင်အမြန်ဆင်းကာ...

“ဟေ့ကောင်... အာဒမ်... မင်း... မင်းဘာလုပ်တာလဲကွ... ဟေ...”

ဖန်ဆင်းရှင်၏ဒေါသတကြီးအမေးကို လူသားအာဒမ်က နံရိုးကြား

ကပ်နေသော အသားကို စိမ်ပြေနုပြေပါးပြီး...

“ဒီမှာလေ... နံရိုးတွေ့လို့မီးကင်စားနေတာ... လာပါ... စားသွားပါဦး... ချိုး... နေတာပဲ...”

အာဒမ်၏စကားကို ဖန်ဆင်းရှင် ပို၍ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင်... လူမိုက်... မင်းမိုက်လှ ချည်လားကွဟေ... ဒီနံရိုး... ငါဘာလုပ်ဖို့ထုတ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား...”

ဖန်ဆင်းရှင်၏စကားကို အာဒမ်က နံရိုးထဲကရိုးတွင်းချဉ်ဆီကို ရှုလွတ်ခနဲစုပ်ယူစားသုံးလိုက်ပြီး...

“သိသားပဲ... ဒါကျွန်တော့်အတွက် အဖော်လူမိန်းမဖန်ဆင်းဖို့ မဟုတ်လား...”

အာဒမ်စကားကြောင့် ဖန်ဆင်းရှင် ဒေါသထွက်အထိပ်ရောက်သွားပြီး...

“မင်းသိလျက်သားနဲ့ ဘာလို့စားပစ်တာလဲကွဟေ... ဘာလို့စားပစ်လိုက်ရတာလဲ... လူမိုက်ရဲ့...”

ဖန်ဆင်းရှင်က အသားပါတဆတ်ဆတ်တုန်အောင်အော်၏၊ ဒါကို အာဒမ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

“မလိုချင်လို့ပေါ့ဗျ... မလိုချင်လို့... ကိုင်း... ရှင်းပလား...”

အာဒမ်၏စကားကြောင့် ဖန်ဆင်းရှင် ဇဝေဝဝဖြစ်သွားပြီး...

“ဘာလို့ မလိုချင်တာလဲကွ... ဟေ...”

အာဒမ်ကနံရိုးကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးပြီး...

“အာ... ဖန်ဆင်းရှင်ကလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ဖန်ဆင်းရှင်ကတော့ စေတနာနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်လူမိန်းမဖန်ဆင်းပေးတာပဲ... ဒါပေမယ့် သိတဲ့အတိုင်း ဝီမိန်းမက အငြိမ်နေမှာမဟုတ်ဘူး... မစားရဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အသီးတွေလျှောက်စားမယ်... ပြီးရင်ကိုယ်ဝန်တွေဆောင်မယ်... ကလေးတွေမွေးမယ်ဗျာ... စဉ်းစားကြည့်ပါဦး အဲဒီတော့ ကြရင် ကျုပ်က ကလေးတွေထိန်းပေးရဦးမယ်... ဒီကြားထဲ သူလုံးမို့

သနပ်ခါးလေးသွေးပေးပါဦးတို့... ကိုကိုဒမ်ရယ် များကဒေါက်ဖိနပ်ကလေးမှ စီးချင်တာတို့... ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဝတ်ချင်တာတို့... ခိုလ်ချုပ်ဈေးကိုရှောင်ပင် ထွက်ချင်တာတို့က လာဦးမယ်... သူလိုချင်တာမရရင်လည်း အလကား နေရင်းစိတ်ကောက်တာခံရဦးမယ်... ”

ဖန်ဆင်းရှင်ငြိမ်သက်၍နားထောင်နေလည်း

“နောက်ပြီး ယောက္ခမဘဝရောက်လည်း သမက်ငြိမြင်တာခံရဦး မယ်... သားတွေကျောင်းအပ်ဖို့ ပိုက်ဆံရှာရဦးမယ်... ကံမကောင်းရင် အာဒမ်က စပါယ်ယာတောင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်... စပါယ်ယာတောင် ဖြစ်သွားနိုင်တယ်... နောက်ပြီး ဟိုကောင်မကဘယ်လို... ဒီကောင်မက ဘယ်အကြောင်းစသည်ဖြင့် သူ့အတင်းတုတ်တာလည်း နားထောင်ပေး ရဦးမယ်... နားမထောင်ရင်လည်း အဲဒါကြောင့် ရှင်တို့ ယောက္ခားတွေ ဗဟုသုတမကြွယ်ဝတာဆိုပြီး အပြောခံရဦးမယ်... ဒီကြားထဲသူမျက် နှာကြီးနဲ့လိုက်ယူထားတဲ့ အကြွေးတွေရှင်းပေးရဦးမယ်... မရှင်းပေးပြန်ရင် လည်း ရှင်ကိုယူထားရတာ မျက်နှာငယ်လိုက်တာ ဒီလိုမှန် အစကသိရင် လမ်းထိပ်ကကွမ်းယာသည်ပဲ ယူပါတယ်ဆိုပြီး ကလပ်မယ်... အပြောမခံနိုင် လို့ပိုက်ဆံရှာပြန်ရင်လည်း သမာအာဇီဝနဲ့မရှာမိရင် ကိုအာဒမ်ကြီးလိုက် လိမ်နေတယ်ဆိုပြီး အာဒမ်လူလိမ်ဖြစ်ဦးမယ်... နောက်ပြီး... သူများဥ ယျာဉ်မှူးတွေများ တီဗွီနဲ့... ရေခဲသေတ္တာနဲ့ဖြစ်နေပြီ... ရှင်မှာတော့ ကမ္ဘာဦးထဲက ခြံစောင့်လုပ်နေတာ တီဗွီမပြောနဲ့ ရေဒီယိုတောင်မဝယ်နိုင် ဘူး... ရှင်တာအသုံးကျလို့လဲဆိုပြီး မကောင်းပြောခံရဦးမယ်... ဒါမျိုး တွေ ကျွန်တော့်ရှေ့ ရှေ့ယခင်ကအာဒမ်တွေခံရတာများလို့ ရှိ... ဟိုး... ဟိုးတောင်နေပြီ... ဒါကိုသိသိကြီးနဲ့ မိန်းမယူရင် ဘာဖြစ်မလဲ... အာဒမ် လူမိုက်ပေါ့... အာဒမ်လူမိုက်ပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား...”

“ကဲ... အခုလိုအပြောမခံရအောင် မိန်းမဖြစ်မယ့်နံရိုး အခုထဲက မီးကင်စားလိုက်တာ နားမအေးဘူးလား... အတင်းပြောလည်းမခံရဘူး။ စပါယ်ယာလည်း မလိုက်ရတော့ဘူး... ဖန်ဆင်းရှင်လည်း ကြုံတုန်းဝင် ခြည်းသွားပါဦး... နံရိုးဆာတေးလေး... မိန်းမဖြစ်မယ့်အသားမိုလားမသိ

ဘူး... သိပ်ချိုသလား...”

ဟဲ့ ဆိုလိုက်ရာ ဖန်ဆင်းရှင်လည်း အာဒမ်အားဘာပြန်ပြော လို့ပြောရမှန်းမသိအောင် ကြောင်ငေးသွားနေမိ၏။ အတန်ကြာသည် အထိနံ့နိုးကင် ကို တကျွတ်ကျွတ်ဝါးနေသော အာဒမ်ကိုငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ဖန်ဆင်းရှင်လည်း ခေါင်းကိုခပ်ဖွဖွကုပ်ကာ...

“သူပြောတော့လည်း... ဟုတ်သားပဲ... ငါတောင်မိန်းမ မရှိလို့ ဒီလိုတဝမျိုးရခဲ့တာ မိန်းမသာရှိလို့ကတော့ တစ်သက်လုံးဈာန်ရမှာမဟုတ် ဘူး... မထူးပါဘူးလေ... ငါလည်းမရှိ ရှိတဲ့အဖိုးအားလုံး မီးကင်စား လိုက်မှ အေးမယ်...”

ဟုတိုးတိုးဖွဖွရေရွတ်ကာ ကောင်းကင်ယံသို့ ပျံတက်သွားလေ တော့သတည်း...

ဟွန်တယော

ဟောင်နှမ်းဆွေမျိုးနုပြီ
ဖြစ်သော ရေခဲဒိုက်လေး
ပေါ်တွင် ဟွန်းတယောကို
ကလေးတစ်လက်နှင့် စိတ်
ကြိုက်တေးသွားကို ဝန်
ဆင်းနေသော ယုဇယ်
လေးတစ်ယောက်...

တ

ယောသံ...။

ညက်သာငြိမ်ညောင်းသောတယောသံ...။ မြမြလေးတိုက်ခတ်နေသော လေထုထဲ ဝေဝဲယုံ့လွင့်နေသော တယောသံ...။

နားထောင်နေရင်း သံစဉ်များရှုပ်ထွေးလာ၏။ ကြိုးလေးကြိုးကို ပွတ်တိုက်နေသော ဘိုးတံကလေးမှ၊ နာကျင်နာကြည်းမှုများ ပြည့်နက်လာ၏။ ကီးချိန်း၊ ကော့ဒ်ချိန်းပုံများက ကျောက်ခေတ်ကာလမှ လူရိုင်းများ ဆုံးရှုံးမှုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ ရေရွတ်သလိုမျိုး...။

ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော တယောသံကြောင့် လူကြီးသည် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းကို ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။ ထူးထူးခြားခြား ဘာကိုမှမတွေ့ရ။ ဟယောသံကတော့ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည့်အလား လက်ကွက်များပို၍ပြင်းသန်လာ၏။

တော်လှန်မှုအုပ်စု

လူကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဘေးဘီသို့ထပ်မံ ဝေကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“တွေ့ပြီ...”

ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေနေပြီဖြစ်သော ဇရပ်အိုကလေးပေါ်တွင် ဟွန်းတယောအိုကလေးတစ်လက်နှင့် စိတ်ကြိုက်တေးသွားကို ဖန်ဆင်းနေသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်...။ သူဝတ်ဆင်ထားသောအဝတ်အစားများက သူတိုင်နေသော ဇရပ်အိုကလေးအတိုင်း ဖရိုဖရဲနိုင်လှသည်။

လူကြီးက ဝင်းလက်သောမျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဇရပ်ကလေးဘက်သို့ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ တေးသွားများက ဆန်းပြားသောအရပ်မှ တိုက်ခတ်နေသောလေရှူးသဖွယ်မွေ့ရမ်းနေတုန်း...

“ပြောင်း... ပြောင်းပြောင်း...”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ တယောသံကွာ ကောင်းလိုက်တဲ့တယောသံ... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ တယောသံမျိုးကို တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားဖူးတော့တယ်...”

လူကြီး၏ကျယ်လောင်သောစကားသံကြောင့် ဟွန်းတယောတို စိတ်ပါလက်ပါထိုးနေသော လူငယ်သည်လန့်ပြီး တယောထိုးတာကို ရပ်ကာ ဝေကြည့်၏။ လူကြီးက အားရပါးရပြီးလိုက်ပြီး...

“တကယ်ပြောတာကွ... အခုငါ့အသက်က ငါ့လောက်ရှိပြီ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ တယောသံမျိုးတစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဘူး။ ဂျီရှပ်ကနေ စီမိုင့်နာကိုချိန်းသွားတဲ့နေရာလေးဆို ငါ့မှာရဟတ်စီးရတဲ့အတိုင်းပါပဲကွာ... အသည်းတွေအူတွေကိုယားသွားတော့ဟာ... အမှန်တော့ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ကော့ဒ်နဲ့စီမိုင့်ကို ဒီလိုအဆင်ပြေပြေချိန်းတီးဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးကွ...”

လူငယ်လေးက လူကြီးကို အံ့သြတကြီးငေးကြည့်နေ၏။ လူကြီးက သူ၏မပြတ်သေးသောစကားကို ပြန်ဆက်၏။

“လက်ပေါက်နဲ့တိကျပုံကတော့ ငါထင်တယ်... အခြားတောင် ဘဝါနီနီနဲ့မင်း နှစ်ယောက်လောက်ပဲရှိမယ်ထင်တယ်...”

တော်လှန်မှုအုပ်စု

၆ | အကြောင်း

လူကြီးသည်စကားကို မဆုံးတမ်းပြောနေရင်း တယောသမား လူငယ်နားဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လူငယ်ကတော့ သူ့ကို တအံ့တဩဝေးကြည့်နေတုန်း...။

“ဒါနဲ့ ငါမရှင်းတာက... မင်းခုနုတီးသွားတာ ဘာသီချင်းလဲ... မင်းတီးသွားတဲ့သံစဉ်မျိုး ငါတစ်သက်မှာ တစ်ခါမှမကြားခဲ့ဖူးဘူးကွ...။”

လူကြီးစကားစကိုဖြတ်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လူငယ်ဘက်သို့ဖျပ်ခနဲ ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...။

“ငါလည်းသီချင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် CLASSIC သီချင်းကစပြီး ဒီနေ့ထွက်တဲ့သီချင်းထိ အားလုံးကြားဖူးတယ်...။ အဲ...။ ဒါပေမယ့် မင်းခုနုတီးသွားတဲ့သီချင်းကိုတော့ တစ်ခါဆိုတစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒါ ဘာသီချင်းလဲ...။”

လူကြီး၏စကားကို တယောသမားလူငယ်လေး ကြောင်ငေး နားထောင်နေ၏။ ဒါကို လူကြီးကမချင့်မရဲဖြင့်...။

“လုပ်ပါဦးကွ... မင်းခုနုထိုးသွားတာ ဘာသီချင်းလဲလို့...။”

လူငယ်၏တိုးဖွဖွအသံကို လူကြီးကမကြားလိုက်မိ၍ ထင် ခေါင်းတိုင့် မျက်မှောင်ကိုကြုတ်ရင်း ပြန်အော်သည်။ လူငယ်ကအဝေးကြီးသို့ ငေးရဲပြီး...။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်ထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူး...။”

လူကြီးမျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်သည်။ နောက်လူငယ်လေး၏ စကားကို စဉ်းစားနေပုံရ၏။ အနည်းငယ်ကြာမှ...။

“မင်းထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူး...။ ဟုတ်လား...။”

“ကျွန်တော်ထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူး...။”

လူငယ်၏ ခပ်မြန်မြန်စကားကြောင့် လူကြီးအတန်ကြာအသံတိတ်သွား၏။ ပြီးမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာရယ်မောပြီး...။

“ဟား ဟားဟား... မင်းထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူးလား...။ တား... ဟားဟား... ငါထင်တော့ထင်သားပါပဲကွာ... မင်းထိုးတဲ့သံစဉ်မျိုး ငါလို သီချင်းကျမ်းကျေတဲ့လူတောင် တစ်ခါမှမကြားဘူးတာ ဟားဟား...။”

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်စိုး

လူကြီးသည်သူ့စကားကို သူပြန်၍ သဘောကျသွားသလို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောနေ၏။ အတန်ကြာမှ အရယ်ကိုရပ်ပြီး ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာပေးနှင့်...။

“ဟဲ ဟဲ... မင်းပြောလို့ မင်းထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်မှန်း ငါသိပါပြီ...။ အဲ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့သီချင်းထဲမှာ... အဲလေး... မင်းရဲ့သံစဉ်ထဲမှာ နာကျင်နာကြည်းမှုတွေနဲ့ပြည့်နေသလိုပဲ... မင်းဘာတွေခံစားနေရလို့လဲ ကောင်လေး...။”

လူကြီး၏စကားကြောင့် လူငယ်၏မျက်ဝန်းများ ပြူးကျယ်သွား၏။ ပြီးမှ စိတ်လှုပ်ရှားသလိုဟန်မျိုးနှင့် ဘေးဘီဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...။

“ကျွန်တော်ထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူး...။”

လူငယ်၏စကားကို လူကြီးက ခပ်ဖြည်းဖြည်းရယ်ပြီး...။

“အေး ဟုတ်ပါတယ်... မင်းထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်မှန်းငါသိပါတယ်...။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့သံစဉ်ထဲမှာ...။”

“ကျွန်တော်ထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူး...။”

လူကြီး၏စကားမဆုံးမီ လူငယ်ကမကျေမနပ်လေသံမျိုးနှင့် ဖြတ်ပြော၏။ လူငယ်၏ခပ်မာမာပြောလိုက်သောစကားကြောင့် လူကြီးအံ့အားသင့်သွား၏။ နောက်မှလူကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...။

“ဘာကြောင့် သီချင်းမဟုတ်တာလဲ...။”

လူကြီး၏အမေးကို တယောသမားကလေးက ချက်ချင်းအဖြေမပေးသေးဘဲ အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းရှုသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြတ်သားသော လေသံဖြင့်...။

“အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်သိပ်စိတ်ရှုပ်နေတယ်...။ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်တယောရဲ့ သံစဉ်ပေါ်မှာလိုက်ပြီးရှုပ်ထွေးနေတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး...။ အဲဒါကို တစ်ယောက်ယောက်တသိသွားရင် အဲဒီလူကို ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ကြောင်းကို ဘယ်သူ့ဘာမှ မပေါ်ပြဘူး...။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ထိုးနေတာ သီချင်းမဟုတ်ဘူး...။”

တယောသမားလေး၏စကားကို လူကြီးကသဘောကျနေတာ

တော်ဝင်မြို့စားအုပ်စိုး

တဟားဟားရယ်ပြီး . . .

“ဟား ဟား . . . ဟုတ်ပါကွာ သိပ်ဟုတ်တဲ့စကားပဲ . . . ဟားဟား မင်းစိတ်ရှုပ်နေတယ် . . . ဒါကြောင့် မင်းရဲ့သံစဉ်တွေက မင်းစိတ်ရဲ့ခေါ်ဆောင်ရာအတိုင်း လိုက်လံရှုပ်ထွေးနေတယ် ဒါကိုငါသိသွားရင် သိချင်းဖြစ်သွားမှာပေါ့ . . . ဟုတ်လား . . . ဟားဟား . . . ”

တယောသမားလေးသည် လူကြီးကို ပြန်လည်ငေးကြည့်ပြီး တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်ထိုးနေတာ သိချင်းမဟုတ်ဘူး . . . ”

တယောသမားလေး၏စကားကို လူကြီးကခပ်ကျပျက်ရယ်ပြီး . . .

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . မင်းထိုးနေတာ သိချင်းမဟုတ်မှန်းငါသိသွားပါပြီ . . . မင်းစိတ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာလည်း ငါမသိတော့ပါဘူးကွာ . . . ဟဲ . . . ဟဲ မင်း ကျေနပ်ပြီလား . . . ”

လူကြီး၏စကားကို တယောသမားက ကျေနပ်သလိုဟန်မျိုးနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ဒါကိုလူကြီးက မြိန်မြိန်ကြိုးပြုံးပြီး . . .

“ကဲ ဒါဆို မင်းနဲ့ငါမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ပေါ့ကွာ ငါအိမ်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ . . . ဘယ်လိုသဘောရလဲ . . . ”

တယောသမားလေးက လူကြီးကို အံ့အားသင့်စွာငေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တွေဝေစွာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားရဲ့အိမ်က ကျွန်တော်တယောထိုးလို့ရလောက်အောင် ကျယ်လို့လား . . . ”

တယောသမားလေး၏စကားကို လူကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်ပြီး

“ဟားဟား . . . ကျယ်ပါပြီကောလားကွာ . . . ကျယ်ပါပြီရောလား . . . ဘယ်လောက်ကျယ်သလဲဆိုရင် သောက်ရေအိုးချည်းပဲတစ်သောင်း တစ်သိန်း တစ်သန်းကွာ . . . အဲ . . . မရေမတွက်နိုင်အောင်ကိုရှိတာ . . . ”

လူကြီး၏စကားကြောင့် တယောသမားလေးမျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်သွားပြီး . . .

“ဗျာ . . . သောက်ရေအိုးချည်းပဲ တစ်သောင်းတစ်သိန်း တစ်သန်း ဟုတ်လား . . . ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ် . . . ထမင်းစားခန်းကကွာ ဟိုကွာ . . . ငါမရောက်ဘူးသေးတဲ့ ထမင်းစားခန်းတွေတောင်ရှိတယ် . . . ”

“အားပါး”

လူငယ်အံ့သြတကြီးရေရွတ်သံ . . . လူကြီးက သူ့ကိုပြုံးပြုံးကြီး ကြည့် ပြီး . . .

“ကဲ . . . ဘယ်နှယ်လဲ လိုက်မှာလား ပြော . . . ”

လူကြီး၏အမေးကို လူငယ်မှ အားတတ်သရောဖြင့် . . .

“လိုက်မယ်ဗျာ . . . လိုက်မယ် . . . ဘယ်တော့သွားမှာလဲ . . . ”

လူငယ်၏အမေးကို လူကြီးကသူ့ပေါင်ကိုသူ အားရဝမ်းသာပုတ်ပြီး

“အခုပေါ့ကွာ . . . အခုပေါ့ . . . ”

“ကဲ . . . ဒါဖြင့်သွားရအောင် . . . ”

ဟုဆို၍နှစ်ယောက်သားဇရပ်ပေါ်မှထကာ လမ်းမဟုတ်သော လမ်းကလေးဆီသို့ဆင်းသက်သွားကြ၏။ လွန်ခဲ့သည့်တစ်ရာသီလုံးအပြင် ထွက်ခွင့်မရသောယောက်ဖခွေးခေါ်ငှက်ကလေးတို့ မြေပြင်ကို ခပ်နိမ့်နိမ့်ခွပ်တိုက်ပျံသန်းသွားသည်။ နောက်နာရီဝက်ဆို ကမ္ဘာလောက၌ သူရှိတော့မည်မဟုတ်တော့ကြောင်းသိသာစေရန် နေမင်းကြီးသည်သူ၏ဂုဏ်အင်တို့ မေ့လျော့စွာ ပါးပြင်ပေါ် လိုင်နာများ ဆိုးကာ နီရဲသောမျက်နှာပေးနှင့် ညဆင်းအားဖြူဆွယ်နေသည်။

တော

ခါးအုံကြားကို ဖြတ်လျှောက်နေသော လူနှစ်ယောက်ကသာ ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မေ့လျော့စွာဦးတည်ရာအရပ်သို့ ခြေလှမ်းများ ရွေ့လျားနေ၏။

ကျယ်ပြန့် ပြန့်ပြူးသော လယ်ကွင်းပြင်၏အစပ်သို့ ရောက်သော အခါ အရှေ့မှဦးဆောင်လာသောလူကြီးသည် မြက်ခင်းပေါ်ပျော်ရွှင်စွာ လှဲချလိုက်ပြီး...

“ဟား ဟား... ရောက်ပြီကွ ရောက်ပြီ ဒါငါ့အိမ်ပဲ... လာ... ကောင်လေး လာ... ဒါငါ့အိမ် ဟားဟား...”

တယောသမားလူငယ်သည် လူကြီးနားဖြည်းညင်းစွာထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘေးဘီဝေကြည့်ကာ အားမလိုအားမရလေမျိုးနှင့်...

“အင်း... ဟုတ်သား... အတော်ကြီးကိုကျယ်တာပဲ...”

လူငယ်၏စကားကို လူကြီးကကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

“ဟိုးမှာ... ငါ့အိမ်ခေါင်မိုးကွ... သိလား...”

ဟုဆို၍ တဆက်တည်း ဟိုတစ်စဉ်တစ်စ ပွင့်နေသောကြယ်လေးများကို ထပ်မံလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး...

“ဟော ဟိုမှာတွေ့လား... အဲဒါငါ့အိမ်ထုပ်တမ်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ လက်ဆွဲမီးအိမ်တွေကွ...”

လူငယ်သည် လူကြီးနည်းတူ မြက်ခင်းပေါ်စိမ်းပြေနေပြေ လှဲချလိုက်ပြီး...

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့... အမိုးကို လွှင့်နေတာပဲ...”

ဟုဆို၍ ကောင်းကင်ကို ကြည့်နူးစွာငေးကြည့်နေလေသည်။ နှစ်ဦးသား ဘာစကားမှဆက်မပြောဖြစ်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်ကောင်းကင်သို့သာ ငေးကြည့်နေကြ၏။

ရံဖန်ရံခါမှသာ တိုးညှင်းစွာပေါ်လာတတ်သော အိပ်တန်းပျံငှက်အော်မြည်သံများနှင့် ဘူတာရုံ အမိုးတွင်တပ်ဆင်ထားသော သံပန်းသံတံခါးများသဖွယ် တိမ်တိုက်များက သူတို့ကို စီးမိုးကျနေလေသည်။

တယောသမားလေးသည် ကောင်းကင်မှတစ်ဆင့် သူ၏အမြင်အာရုံကို တဖြည်းဖြည်းဆွဲဆန့်သွားရင်း နေရာတစ်ခုသို့ သယ်ဆောင်သွား၏။

“ဟင်...”

အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ လူငယ်၏မျက်ဝန်းအဖုံ ခြိမ်သက်သွား၏။ လူကြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ခေါင်းထောင်ထလာသည်။

“ဘာလဲ... ဘာတွေ့လို့လဲ...”

လူကြီးက အိပ်ချင်မူးတူးအသံနှင့်မေး၏။ တယောသမားလေးက သူ့မျက်စိရှေ့တည်တည်က မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ဘာတဲတဲဖြင့်...

“ဟိုး... မှာမြင်နေတာက...”

“ဘယ်မှာလဲ...”

လူကြီးက လူငယ်ညွန့်ပြရာသို့ မျက်မှောင်ဖြူဟ်၍ထကြည့်၏။ လူငယ်ညွန့်ပြရာ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းကိုမြင်တော့ လူကြီးကဖြန့်ဖြန့်ကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဪ... ငါက ဘာများလဲလို့...”

ဟုဆို၍ပြန်အိပ်ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက်ဘာမှ မထူးဆန်းသလို ဟန်မျိုးနှင့် ဝါးခနဲသန်းလိုက်ပြီး...

“အဲဒါ ငါ့အိမ်ရဲ့ဝရံတာပေါ့ကွ...”

လူကြီး၏စကားကြောင့် တယောသမားလေး၏မျက်ဝန်းအစုံ ပြန့်ကျယ်သွားပြီး...

“ဝရံတာ ဝရံတာ ဟုတ်လား...”

လူကြီးက ခေါင်းပင်မညီတဲတော့ဘဲ မျက်လုံးကိုသာ ဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်ပြလိုက်၏။ ဒါကို လူငယ်ကသာ အားတက်သရောဖြင့်...

“ဟာ... ဒါဆို အဲဒီဝရံတာကို သွားရအောင်ဗျာ...”

လူငယ်၏ အားတက်သရောအပြောကို လူကြီးကမျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း...

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ...”

“ကျွန်တော်အဲဒီဝရံတာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက် တယောထိုးချင်လို့...”

“ဟေ့”

တယောသမားလေး၏စကားကြောင့် လူကြီးမျက်လုံးအစုံ ပြန့်ကျယ်သွား၏။ ပြီးနောက် ဝမ်းသာအားရလေသဖြင့်...

“တကယ်... တကယ်ပြောတာလား... မင်းတကယ်ပြောတာလား”

လူကြီး၏စကားကို တယောသမားလေးက...

“တကယ်ပြောတာပေါ့ဗျ... တကယ်... အဲဒီဝရံတာမှာ ထိုင်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်လောက်တော့ တယောထိုင်ကိုးချင်တာ...”

“ဘာသီချင်းလဲ... ဘာသီချင်းတုံးမှာလဲ...”

တယောသမားလေး၏စကားကို လူကြီးက သီချင်စိတ်နှင့် အလောတကြီးမေး၏။ ဒါကိုလူငယ်က အသက်ကိုခပ်ပြင်းပြင်း ရှုသွင်းလိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်းပြန်ပြော၏။

“အဲဒီတော့ကျသိရမှာပေါ့...”

လူငယ်၏စကားကို လူကြီးကစိတ်လျှော့လိုက်သလို သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကဲ ဒါဆိုလည်း... မင်းရဲ့သီချင်းသံကို နားဆင်နိုင်ဖို့ ငါ့ရဲ့အိမ် ဝရံတာကိုသွားကြရအောင်...”

လူကြီးစကားဆုံးသည်နှင့် လူငယ်က ဟွန်းတယောကို လက်က ဆွဲ၍ဝမ်းသာအားရဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ သွားကြရအောင်...”

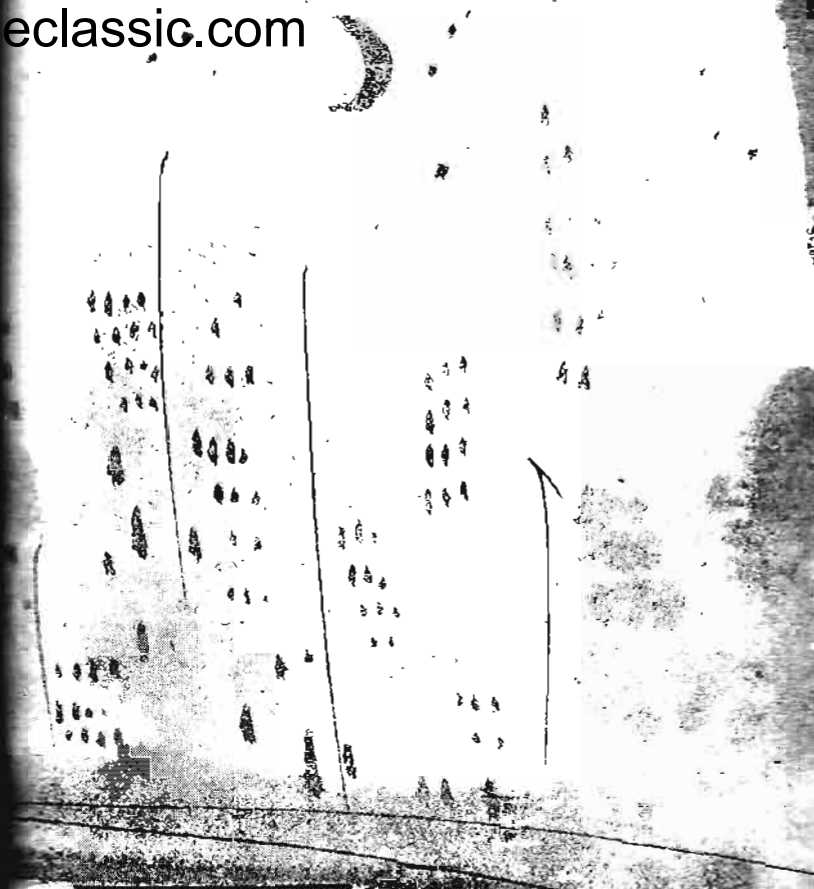
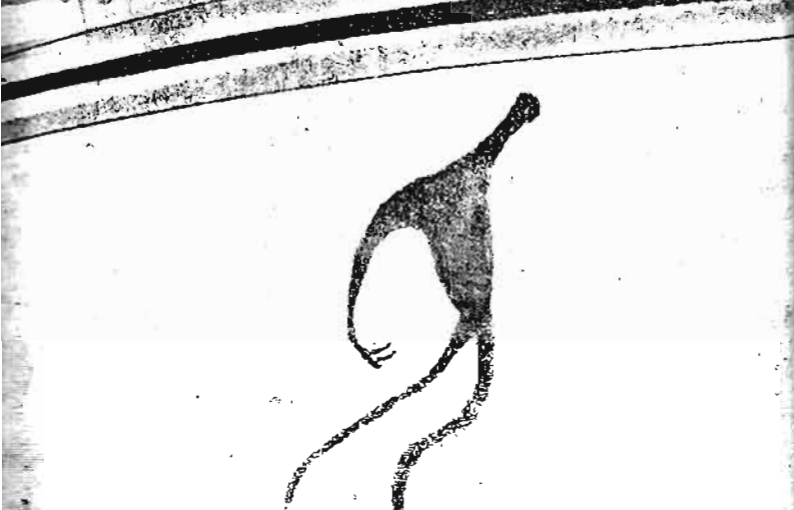
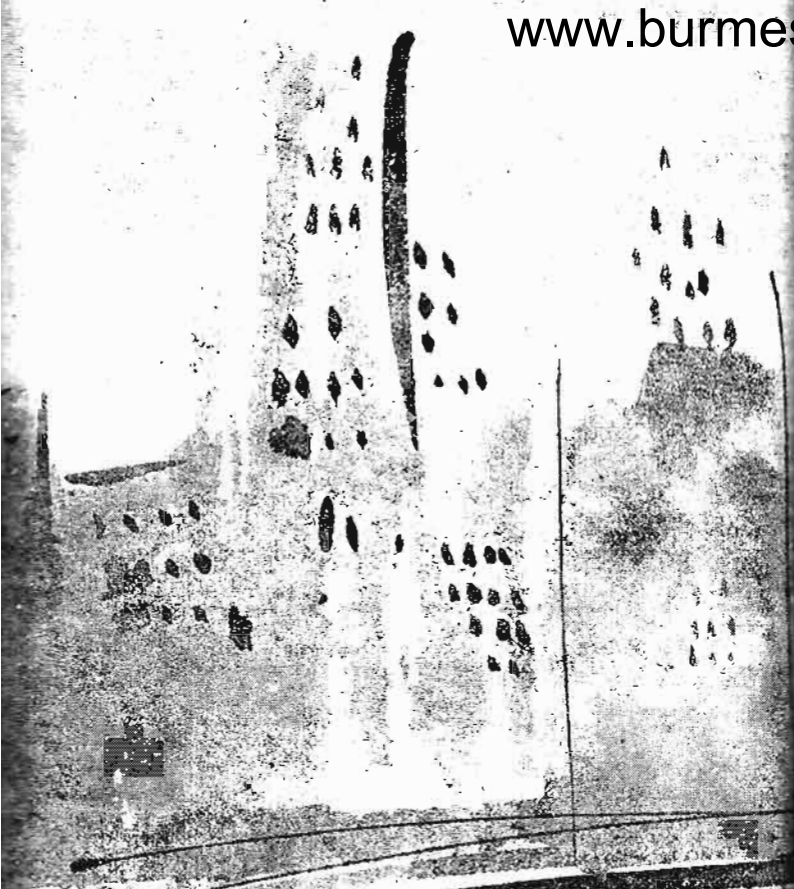
လူကြီးက လူငယ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်၍ ဖြည်းညင်းစွာထရပ်ထိုင်ပြီး...

“ကိုင်း... သွားကြတာပေါ့...”

ဟုဆိုရင်း နှစ်ယောက်သားမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဘက် မျက်နှာမူထိုက်သည်။ ပြီးနောက်အားပါသောခြေလှမ်းများဖြင့်...

ညင်သာငြိမ်ညောင်းသောတယောသံ မြဲမြဲလေးတိုက်ခတ်နေသော လေထုထဲဝေဝေယုံလွင့်...

မြို့ပြောသောအသားအရည် စုတ်
ခြာသောအဝတ်အစားများ၊ ရှုပ်
ထွေးနေသောဆံပင်များနှင့်၊ သေ
ဆုံးပြီးသားလူတစ်ယောက်လို
အေးစက်သောမျက်ဝန်းများ ပိုင်
ဆိုင်သောတို့သူသည် အသက်အ
ရွယ်ကိုခန့်မှန်းရခက်သလောက်

ကုတ်အင်္ကျီ
အနက်အနက်

ခုံ နိမ့်နိမ့်တိမ်တိုက်များနှင့် ပျောက်ကွယ်လုကြယ်စင်များသည် မည်း
 မှောင်ကျဉ်းမြောင်းသောည၏ ကိုယ်ထည်အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ရန်
 လေထု၏အကူအညီကို လှည့်ပတ်တောင်းခံနေသလို...

တည့်တည့်တည်းရှိသော ည၏မျက်နှာပြင်သည် အလင်းရောင်
 မှန်သမျှကို သူရှိသမျှအင်အားများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့လွှမ်းမိုးရင်း ကောင်းကင်
 လယ်ခေါင်တွင် ခပ်မတ်မတ်ရပ်တန့်နေ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကောင်းကင်ကို တစ်ရက်
 လျှင် တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီကြာကြီးစိုးတတ်သောညသည် ယခုညတွင်လည်း
 မည်သည့် အလင်းရောင်ကိုမှ လက်လှံပေးခြင်းမရှိဘဲ ခပ်မာမာမျက်နှာပေး
 နှင့် သွေးအေးအေးရပ်တည်နေပြန်၏။

တစ်ခါတစ်ခါမှ ဝေယမ်းတိုက်ခတ်တတ်သောလေပြည်သည်
 လည်း ည၏တိမ်တိုက်များကို တွန်းရွှေ့ရန်မစွမ်းသာ၍ ပြေပြေနှင့် အနီးကပ်

ထက်ဝန်းကမ်းအောက်

ဆုံး နေရာသို့ ပျံသန်းဆင်းသက်လာ၏။

စီခနဲအသံကြားသည်နှင့် သံယောင်လိုက်တက်သော ခွေးလေ
 ခွေးလွင့်များ၏အော်သံကြောင့် ည၏တိမ်တိုက်ခြင်းသည် ရုတ်တရက်
 လှုပ်နှိုးခံရသည့်သဖွယ်လန်နှိုးလာ၏။

ည၏ကြယ်စင်များသည်လည်း မျက်လုံးကြောင်တောင်တောင်နှင့်
 မြေပြင်သို့ဝင်ကိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

လူတစ်ယောက်...

လူတစ်ယောက်ဟုဆိုရလောက်ရုံသာ လူ့ရုပ်ပီသောလူတစ်
 ယောက်...။ ပိန်ကိုင်းသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သယ်ဆောင်ရင်းမှောင်မိုက်
 သော နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းလေးကန်သော ခြေလှမ်းမိုး
 နှင့်လှမ်းဝင်လာ၏။ သူ့အနီးအနားပတ်လည်တွင်လည်း ခွေးလေခွေးလွင့်များ
 က အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း ထိုသူ့ကိုဝင်ပဲဟပ်တော့မလို မာန်ဖီနေကြ၏။
 ထိုသူသည် သူ့နားပတ်လည်ရှိ ခွေးများကို သတိမထားမိသည့်အလား
 မှိန်ဖျော့သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့်သာ နောက်ဖေးလမ်းကြားလေးထဲသို့ ဖြည်း
 လေးစွာ လှမ်းဝင်နေ၏။

ညီစိုစိုရေနှုတ်မြောင်းများ ပိတ်ထားသောတံခါးများကို သတိကင်းမဲ့
 နေသူတစ်ယောက်လို အဓိပ္ပါယ်မဲ့စွာကျော်ဖြတ်လျက်ရှိသော ထိုသူသည်
 ည၏အမှောင်ကို တွန်းတိုက်ရင်း နောက်ဖေးလမ်းကြားလေး၏ အတွင်းဘက်
 သို့ နက်သည်ထက်နက်သည်ထိ တိုးဝင်နေ၏။

ဖြူဖျော့သောအသားအရည်၊ စုတ်ခြာသောအဝတ်အစားများ၊
 ရှုပ်ထွေးနေသောဆံပင်များနှင့် သေဆုံးပြီးသားလူတစ်ယောက်လို အေးဇက်
 သောမျက်ဝန်းများ ပိုင်ဆိုင်သောထိုသူသည် အသက်အရွယ်ကိုခန့်မှန်းရခက်
 သလောက်

ထိုသူ၏ဂုဏ်သရေကိုတော့ ခန့်မှန်း၍ရရှိနိုင်မည်... အားအင်ခံ
 နဲ့နေသောခြေလှမ်းများက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အသံကို... နေသည့် ထည်...
 မှန်းမသိရလောက်အောင် နှေးကွေးလေးလံလွန်းနေ၏။

နောက်ဖေးလမ်းကြားလေး၏ အလယ်တည့်တည့်ခန့်ဆောက်

ထက်ဝန်းကမ်းအောက်

သောစာခါ နောက်ထပ်လမ်းကြားလေးတစ်ခု ထပ်တွေ့ရ၍ ထိုသူ၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွား၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်လမ်းထဲသို့ ချိုးချိုးရမှန်းမသိဘဲ ဇေဝဇဝါဖြစ်နေ ပုံရ၏။

သူ့ရောက်ရှိနေသည်က နောက်ဖေးလမ်းကြားလေး၏ လမ်းလေး ခွဆုံကြီး။ အလိုက်မသိသောခွေးများက ဆွဲဆွဲငင်ငင်ထိုးဟောင်နေဆဲ... အတန်ကြာမှ ထိုသူသည် သက်ပြင်းကိုခပ်လေးလေးချပြီး ဦးတည် ရာလမ်းကိုသာ ခြေလှမ်းပြန်စလိုက်၏။ သို့သော်သူ့ခြေလှမ်းစ၍ နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းခန့်မှာပင်...

"သူခိုး... သူခိုး..."

"ဘယ်မှာလဲ သူခိုး..."

"ပြေးပြီ... ပြေးပြီ... နောက်ဖေးလမ်းကြားလေးထဲ ပြေးပြီ..."

"နောက်ဖေးလမ်းကြားမှာတဲဟေ့... သူခိုး နောက်ဖေးလမ်း ကြားမှာတဲဟေ့..."

အော်သံများနှင့်အတူ ခုနကမည်းမှောင်နေသော လမ်းကြား ကလေးမှာ အိမ်များမှမီးအလင်းရောင်များဖြင့် ရုတ်ချင်းလင်းထိန်သွား၏။

လမ်းကြားထဲမှ ချိန်နဲ့လူသည်ရုတ်ချည်းပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ လမ်းလေးခွဆုံတွင်ရပ်၍ ကြောင်ငေးနေလေ၏။

သူ့ကြောင်ငေးနေတုန်းမှာပင် လမ်းကြား၏အမှောင်ထဲမှနေ၍ သူထံဦးတည်၍ ဒုရောသောပါးပြေးလာသောသဏ္ဌာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက် ရသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူ...။ သူ့လက်ထဲမှာ လည်း အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့်...

ထိုသူခမျာလည်း မည်မျှကြောက်လန့်လာသည်မသိ ပြေးနေ သော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဇောချွေးများသီးထနေသည်။

"သူခိုး... သူခိုး... ဟိုမှာပြေးပြီ... ပြေးပြီ..."

"လိုက်လိုက်... မိတော့မယ် လိုက်ဟ..."

အော်သံများခပ်လမ်းလမ်းမှနေ၍ ထိုသူ့နောက်မှကပ်ပါလာ၏။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူသည် နောက်ဖေးလမ်းကြားလေး၏ လမ်းလေးခွဆုံ တွင်ရပ်၍ သူ့ကိုကြောင်ငေးကြည့်နေသော ချိန်နဲ့လူကိုမြင်တော့ ခြေလှမ်း များရုတ်တရက်ရပ်သွား၏။ ချိန်နဲ့လူက သူ့ကိုကြောင်ငေးကြည့်နေတုန်း...

ပြေးလာသောခြေသံများက သူတို့နှစ်ယောက်နား တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူသည် သူ့လက်ထဲမှအထုပ်ကို တစ်လှည့် လမ်းကြားထဲမှ သူ့ကိုကြောင်ငေးကြည့်နေသော ချိန်နဲ့လူကို တစ်လှည့် အပြန်အလှန်ကြည့်၏။ နောက်မှဆုံးဖြတ်ချက်ကို အပိုင်အနိုင်ချ လိုက်သလို ဟန်မျိုးနှင့် ချိန်နဲ့လူဆီပြေးဝင်သွားပြီး ထိုသူ့လက်ထဲအထုပ်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ချိန်နဲ့လူလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့်ကြောင်ပြီး အထုပ် တို့လှမ်းပိုက်ထား၏။ အနောက်ကသူခိုးအော်သံနှင့်ခြေသံများက တဖြည်း ဖြည်းနီးလာပြီ...

ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူသည် ဆက်လက်ပြေးမသွားတော့ဘဲ မီးအလင်းရောင်နေရာတစ်ခုအောက်ဝင်ရပ်ကာ ချိန်နဲ့လူကို လက်ညှိုးပြန်ထိုး လိုက်ပြီး

"သူခိုး... သူခိုး..."

ဟူ၍ အသံကုန်ဟစ်အော်၏။ သူ၏အော်သံကြောင့် ချိန်နဲ့ လူသည် ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူ၏အပြုအမူကိုအံ့ကားသင့်စွာ ကြောင် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူက ဘာကိုမှဂရုမစိုက်သလို ဟန်မျိုးနှင့် သူ့ကိုသာ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် အော်ဟစ်နေတုန်း...

"သူခိုး... သူခိုး..."

သူ့အော်သံကြောင့် လမ်းကြားလေး၏ မေးဖက်လေးတန်မှ သူခိုး လိုက်သူများ ညွတ်ကျလာ၏။ သူခိုးလိုက်သူတို့၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် ဒေါသခိုးများဖြင့် ဆူဝေနေသည်။ သူတို့၏ လက်များထဲတွင်လည်း အမျိုး အစားစုံလင်သော သားသတ်လက်နက်များ ကိုင်ခဲ့သောကြည်သာ ကြောက် ခမန်းလိလိ...

“ဘယ်မှာလဲ သူခိုး... သူခိုးဘယ်မှာလဲ...”

“သူခိုးတွေပြီလား... ဘယ်မှာလဲ သူခိုး...”

အော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေ၏။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် လူသည် ပို၍လင်းသော မီးအလင်းရောင်သို့ထွက်ကာ လမ်းလေးခွဆုံကချိန်နဲ့ လူကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... သူခိုးဒီမှာ... သူခိုးဒီမှာ...”

သူခိုးလိုက်သူတို့၏မျက်လုံးများ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့်လူညွှန်ပြရာ အမှောင်ရိပ်စွန်းလေးရှိ အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး အံ့အားလင့်စွာရပ်နေသော စုတ်ပြတ်ပြတ်လူထဲ ကျရောက်သွားကြ၏။

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဟိုမှာ သူခိုး... ဟိုမှာ သူခိုး...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အဲဒီအထုပ်ပဲ အဲဒီအထုပ်ပဲ”

“ဒါဆို ဒီကောင်သူခိုးပေါ့ ဟုတ်လား... သူခိုးပေါ့...”

“သူခိုးဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...”

“ဟာ သူခိုးသေချာရင်ချသာချကွာ...”

“အေး ဟုတ်တယ်ဟေ့... သူခိုးမှန်ရင်မညာနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်... ရပ်ကွက်ထဲဒုက္ခပေးနေတဲ့ကောင်ကို မညာနဲ့”

အော်သံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ၏။ ချိန်နဲ့လူသည် အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး တိုးတပ်လာသောလူအုပ်ကြီးကို ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးနောက် သူလက်ထဲရောက်ရှိနေသော အထုပ်ကိုပစ်လွှဲ၍ ဒေါသခိုးဝေနေသော လူအုပ်ကြီးကိုတစ်လှည့် ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်အခြေအနေကို သဘောပေါက်စွာ လက်ထဲကအထုပ်ကလေးကို မြေပြင်ပေါ်ချရင်း ခေါင်းပေါ်လက်တင်ကာ ဖြည်းဖြည်းလှည့်လှည့် ဆိုလိုက်သည်။ ထိုသူ၏ ထူးဆန်းသောအပြုအမူကြောင့် သူထံဝိုင်းလာကြသော လူများအားလုံး ဇဝေဇဝါနှင့် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားကြ၏။ ပြီးနောက် အံ့အားသင့်စွာ အသံများ တိတ်ဆိတ်...။

ထိုအချိန်မှာပင် ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် လူက ကျယ်လောင်သော အော်သံဖြင့်

ကော်သံမြို့အမှတ်တံဆိပ်

“အာ ခင်ဗျားတို့ သူခိုးတွေတာတောင် လက်နှေးနေရသေးလား၊ တဲကွာ...”

ဟုဆို၍ဆောင်ကြောင့် ထိုင်နေသော ချိန်နဲ့လူထံပြေးသွားပြီး ခွပ်ခနဲ ထိုးချလိုက်၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုမြင်မှ ခုနပိုင်းရဲနေသော လူများ ပြန်လည်၍ သွေးဆူသွားပြီး...

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဒီလိုသူခိုးမျိုး မှတ်လောက်သားလောက် အောင်ဆုံးမသင့်တယ်...”

“ဟုတ်တယ်... ချကွာ... ချ...”

ဟူသော ညာသံများဖြင့်အထိုးခံရ၍ ပက်လက်လဲကျနေသော လူထဲ စုပြုံကျသွား၏။

ခံစားချက်များ၊ အိပ်ရေးပျက်မှုများ၊ နာကျင်မှုများက ဒေါသများ အဖြစ် အသွင်ပြင်းထန်သောရိုက်ချက်များ၊ ဒေါသများကိုအကြိတ်ခံစားရင်း သူ့နောက်ဆုံးတစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်သည်။

သူဝမ်းဝိုက်အောက်က အထုပ်ကိုဆွဲယူသွားသော လက်တစ်ဖက် သူ့အမြင်အာရုံထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင်မြင်လိုက်သေး၏။ ကုတ်အင်္ကျီအနက်၏လက်...

ပြီးနောက်...

မေ့...

ဒေါသများက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်လွှဲကျနေတုန်း...

ကော်သံမြို့အမှတ်တံဆိပ်

လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ကောင်းမွန်
နေသော စားပွဲထိုးလေးဆက်ဆံရေးကို
ကြည့်ပြီး သူပို၍ဝေဝဝဝပြစ်သွားရ
သည်။ ဤမျှလောက်ဆို ထိုအရက်
ဆိုင်ကလေးမှာ ဆက်ဆံရေးမပြေလည်
၍လူရှင်းနေတာလည်းမဖြစ်နိုင်...

အရှင်အရှင်
အကြီးအကြီး

ပတ်

ဝန်းကျင်တွင် လယ်ကွင်းများမိုင်းပြန့်နေသည်။ မည်းနက်သော ကတ္တရာလမ်းမကြီးသည်လည်း မြွေတစ်ကောင် ခွေခေါက်အိပ်နေသလို ငြိမ်သက်စွာရှိနေ၏။ ဆိုင်ကလေးအတွင်းမှ တိုးတိုးဖွဖွငိုထားသော သီချင်းသံက သူ့စိတ်ကိုလွှတ်ငြိမ်းရာသို့ ဆွဲဆောင်ခေါ်ယူနေသည်။

သူ... အရက်ခွက်ကို ကောက်မလိုက်ရင်း...

“ဘာလို့ လူရှင်းနေတာပါလိမ့်...”

ဟုနှုတ်မှတိုးတိုးဖွဖွရေရွတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူနံ့စားတွင် ငြိမ်သက်နေသော စားပွဲခုံများ၊ မှိန်ပျံဖမ်းရောင်များ ခြေတစ်ချောင်းတည်းနှင့် ရပ်နေသည်ဟုထင်ရလောက်အောင် မတ်မတ်ကြီးငြိမ်နေသော ယူကလစ်ပင်များအစီအရီကို ည၏အလင်းရောင်အောက်တွင် မှုန်ဝါးဝါးမြင်နေရသည်။

တော်ဝန်ပြုစာအုပ်တိုက်

သူပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံဝေကြည့်လိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ့ကိုမျက်ခြည်မပြတ် မောင့်ကြည့်နေသော စားပွဲထိုးလေးက အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့်ရောက်လာပြီး...

“ဘာလို့အပ်လို့လဲ ဆရာ... လိုအပ်တာကိုပြောပါ...”

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို သေချာကျနစွာဝတ်ထားသော စားပွဲထိုးလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ကြောင်ငေးနေမိ၏။ အတန်ကြာမှ စားပွဲထိုးလေးကို ပြည်းညင်းစွာခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်လည်ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်၍ စားပွဲထိုးလေးယောင်နနနှင့် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်သွား၏။

“ဘာလို့လူရှင်းနေတာပါလိမ့်...”

သူထပ်မံရေရွတ်ပြီး သူ့ရှေ့စားပွဲခုံကို ဝေကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ စားပွဲခုံပေါ်တွင် အရသာကောင်းမွန်သော အစားအသောက်များ၊ ထူးထူးခြားခြား အစစ်ရရှိသော ရှန်ပိန်ပုလင်းများ၊ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော စားပွဲခင်ဈား အားလုံးဘာမှအပြစ်ပြောစရာမရှိ။ ဆိုင်ကလေးအတွင်းသို့ ဝေကြည့်လိုက်သည်။ အစီအရီချထားသော စားပွဲခုံများတွင် သူတစ်ယောက်တည်းမှအပ မည်သူ့ကိုမှမမြင်ရပေ။ သူဝေဝေဝါဖြစ်သွားပြီး...

“ဒါတောင် ဘာလို့လူရှင်းနေတာပါလိမ့်... ဤကဲ့သို့ လမ်းဆုံလမ်းခွဲ

(လမ်းလေးခုဆုံရာ) နေရာတွင် တည်ဆောက်ထားသော ဤအရက်ဆိုင်ကလေးမှာ ဤမျှလောက်လူရှင်းနေရန် မသင့်တော်ဟု သူ ထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အရှေ့လယ်ကွင်းပြင်မှ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော သေနဲ့အေး၊ မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်နေရသည့် လယ်ကွင်းပြင်၊ ထိုနောက်ကမှ နှုတ်ပျံပျံကုတ်စက်ဝိုင်း၊ ဤမျှလောက် မျက်စိပသာဒဖြစ်သော မြင်ကွင်းများကို ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်အရပ်မှာမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မရနိုင်... သူ နိုင်ငံပေါင်းစုံ နယ်ပေါင်းစုံလှည့်ပတ်၍ ခရီးဆန်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဤမျှသောက် အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်၍ အနားယူဖွယ်ကောင်းသော နေရာမျိုးကို ဘယ်ဒေသမှာမှမတွေ့ခဲ့ဖူးပေ...

“ဒါတောင် ဘာလို့လူရှင်းနေပါလိမ့်...”

တော်ဝန်ပြုစာအုပ်တိုက်

ကြည့်စမ်းပါဦး... ရှည်လျားလိမ်ကောက်နေသော အဝေးပြေးလမ်းမကြီး၊ ထိုလမ်းမကြီးထောင့် လှေဦးတိုက်လှည်းဦးတိုက်နေရာမှာမှ အချိုးကျစွာတည်ဆောက်ထားသော အရက်ဆိုင်ကလေး... မည်မျှအေးဆေးလိုက်ပါသနည်း။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဆုံသော်ငြား ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားတစ်စီးမှပင်မမြင်ရ။ ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံး ဆိုင်မှဖွင့်ထားသော သီချင်းသံတိုးတိုးပျံ့လှောင်မှုလွှဲ၍ ဘာသံမှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဤနေရာမျိုးလောက် အနားယူဖွယ်ကောင်းသောနေရာမျိုး ဘယ်မှာရှာလို့ရမည်နည်း။ ယခုကဲ့သို့ လူနေထူထပ်ပြီး စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် မွန်းကြပ်နေသောမြို့ပြ၏ အရိပ်အာဝါသနှင့် လုံးဝကင်းလွတ်နေသည့်နေရာမျိုး ဘယ်မှာရှာလို့ရမည်နည်း။

“ဒါတောင် ဘာလို့လူရှင်းနေတာပါလိမ့်...”

၇ ၇ ၇

သူ

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံဝေကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့ကိုအရိပ်သဖွယ်စောင့်ကြည့်နေသော စားပွဲထိုးလေးက ထပ်မံ၍ရောက်လာပြီး

“ဘာ အလိုရှိလဲဆရာ... အားမနာနဲ့ပြောပါ... လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ... အစားအသောက်များ ခံတွင်းမတွေ့လို့လား... ရှန်ပီနီများမစစ်လို့လား... အားမနာပါနဲ့ဆရာ... လိုအပ်တာကိုသာပြောပါ...”

လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ကောင်းမွန်နေသော စားပွဲထိုးလေးဆက်ဆံရေးကိုကြည့်ပြီး သူ့ပို၍ဝေဝေဝါဖြစ်သွားရသည်။ ဤမျှလောက်ဆို ထိုအရက်ဆိုင်ကလေးမှာ ဆက်ဆံရေးမပြေလည်၍ လူရှင်းနေတာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဒါဆို ဒီဆိုင်ကလေးမှာ ဤမျှလောက် လူရှင်းနေရလောက်အောင် ဘာအပြစ်များရှိသနည်း။ သူ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်နေသည်။

သူ စားပွဲထိုးလေးကို ထပ်မံဝေကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက ခါးကိုကိုင်၍ . . .

“ဘာအလိုရှိပါသလဲဆရာ . . . ကျွန်တော် ဘာများကူညီပေးရမလဲ . . .”

သူ့စားပွဲထိုးလေးကို အတန်ကြာငေးကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာခါပြလိုက်၏။ စားပွဲထိုးလေး ခေါင်းညိတ်၍ အနောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်သွားသည်။ နောက် . . . သူ့ကိုပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ဆွေးလှသောမျက်ဝန်းအစုံဖြစ် ငေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူလည်း စားပွဲထိုးလေး ငေးကြည့်နေရာ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားမှုဘာမှမတွေ့ရ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စားပွဲထိုးလေး သူ၏ချစ်သူကို မျှော်ငေးနေတာ ဖြစ်မယ်ဟုတွေးမိပြီး ခပ်ဖွဖွပြုံးလိုက်မိသည်။ နောက် သူ့ရှုခိုခွက်ကို မယူလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြန်သည်။ စားပွဲထိုးလေးနှင့်သူ အကြည့်ချင်းဆုံ၍ စားပွဲထိုးလေးက သူ့ထဲကဗျာကသီ ပြေးလာပြီး . . .

“ဘာအလိုရှိလဲ ဆရာ . . . လိုအပ်တာကိုပြောပါ . . .”

သူ့ စားပွဲထိုးလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စားပွဲထိုးလေးက သူ့ထံသို့ငုံ့ကိုင်၍ . . .

“ဆရာမှာ ကျွန်တော်တို့ဆိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မတင်မကျ ကိစ္စများ ရှိနေတယ်ထင်တယ် . . . အားမနာပါနဲ့ဆရာ ပြောစရာရှိတာသာပြောပါ . . .”

စားပွဲထိုးလေးစကားကြောင့် သူ့လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ မေးလိုက်ရင်ကောင်းမလား။ စိတ်ဆိုးစရာများဖြစ်နေမလား ဟူသော အတွေးများ သူ့ခေါင်းထဲအစီအရီပေါ်လာသည်။ နောက်မှဆုံးဖြတ်ချက်ကိုချပြီး . . .

“နေပါဦးကွ . . . ငါ့စိတ်ထဲမှာမတင်မကျဖြစ်နေတာက . . .”

သူ့စကားကိုထပ်မံဆက်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးမှ . . .

“မင်းတို့ဆိုင်က ပတ်ဝန်းကျင်က ကောင်းသားပဲ . . .”

သူ့စကားကို စားပွဲထိုးလေးက ခေါင်းညိတ်၍ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ . . . ပတ်ဝန်းကျင်က အင်မတန်ကောင်းပါတယ် . . . နောက်ပြီး ဒီလိုသာယာလှပတဲ့မြင်ကွင်းမျိုး တစ်ခြားနေရာမှာ မရနိုင်ပါဘူး . . .”

သူ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဟုတ်၏ . . . ။

“နောက်ပြီးအစားသောက်ကလည်း တကယ့်နိုင်ငံတကာအဆင့်မီပဲနော် . . .”

စားပွဲထိုးလေးက ထပ်မံ၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ နိုင်ငံတကာအဆင့်မီပါပဲ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှင်က နိုင်ငံပေါင်းစုံလှည့်ပတ်သွားပြီး စားဖိုပညာကို လှည့်ပတ်သင်ယူခဲ့တာပါ ခါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က အစားအသောက်တွေအားလုံး နိုင်ငံတကာအဆင့်ထက် လုံးဝမနိမ့်ကျစေရပါဘူး . . .”

“အေးကွ . . .”

သူ့စကားကိုထပ်မံဆက်ဘဲ သူ့ရှေ့ကစားပွဲကို ပြန်လည်ဝေကြည့်လိုက်သည်။

“နောက်ပြီး . . . ဒီရှန်ပီနီကလည်း အစစ်ရတယ်နော် . . . ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီလိုရှန်ပီနီအစစ်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွ . . .”

စားပွဲထိုးလေးက ရှန်ပီနီပုလင်းကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး . . .

“မှန်ပါတယ်ဆရာ . . . ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရှန်ပီနီအစစ်ရဖို့ဆိုတာ အင်မတန်မှ ခက်ခဲလှပါတယ် . . . ခါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရှင်က နိုင်ငံတကာနဲ့ တိုက်ရိုက်အဆက်အသွယ်ရှိတော့ ဒီလိုရှန်ပီနီမျိုးကို မပြောနဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် အရက်မျိုးစုံကိုတောင် မှာယူလို့ရပါတယ်ဆရာ . . .”

စားပွဲထိုးလေးစကားကို သူ့ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“အေး . . . မင်းတို့ဆက်ဆံရေးကလည်း ကောင်းပဲသားနဲ့ . . . ဆောင် . . .”

သူ့စကားထပ်မံဆက်ဘဲ ဆိုင်တွင်းဝေကြည့်လိုက်သည်။

စကားကိုပြန်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ လူရှင်းနေတာပါလိမ့်... ”

စားပွဲထိုးလေးမျက်နှာ အနည်းငယ်ပျက်သွားကာ ကပျာကယာ
ဘေးဘီဝေကြည့်လိုက်သည်။ နောက် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘက်သို့ လှမ်း
မျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူလည်း စားပွဲထိုးလေးမျှော်ကြည့်ရာ အဝေးပြေး
လမ်းမကြီးကို လိုက်လံငေးမောကြည့်နေမိ၏။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကား
ငြိမ်သက်နေဆဲ...

အနီးအနားလူဝှားမှုဘာမှမရှိတော့မှ စားပွဲထိုးလေးက သက်ပြင်း
ကိုခပ်မျှင်းမျှင်းချသည်။

“ဘာလို့လူရှင်းနေရတာလဲဆိုတော့... ဟိုလေပြောရတာတော့
ရှည်လိမ့်မယ်ဆရာ... ”

သူစားပွဲထိုးလေးကို အံ့သြတကြီးမော့ကြည့်မိ၏။ စားပွဲထိုးလေးက
သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ အဝေးပြေးလမ်းမကိုသာ မျှော်ကြည့်ရင်း...

“အင်း... စပြောရရင် ၁၉၈၄ ခုနှစ်ကနေ စမှစာပဲ... ”

သူ့မျက်မှောင်ကြွက်လိုက်မိ၏။ ပြီးနောက် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ
ခါပြီး...

“ဟာ... မင်းဟာကလည်း ရှည်လျားလိုက်တာကွာ... ”

“အဲဒီကစပြောမှ ပြည့်စုံမှာမို့လို့ပါဆရာ... ”

သူ့ခေါင်းကိုထပ်မံခါလိုက်ပြီး...

“လိုရင်းတိုရှင်းကိုသာ အမြန်ပြောပါကွာ... အဲဒီလောက်ကြီး
ပြည့်စုံစရာမလိုဘူး... ”

“လိုရင်းတိုရှင်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့... ”

စားပွဲထိုးလေးက စကားထပ်မဆက်ဘဲ အလန့်တကြား အဝေးပြေး
လမ်းမဘက်သို့ကြည့်၍...

“ဟ... လာပြီဆရာ... လာပြီ... အဲဒါတွေကြောင့် လူရှင်း
နေတာဆရာ... အဲဒါတွေ ခဏခဏလာနေလို့လူရှင်းနေတာ... ”

စားပွဲထိုးလေး၏ ပလုံးပထွေးစကားများ၊ နောက်သူ့ရှေ့မှစားပွဲခုံ

ကိုမ၊ ဆိုင်တွင်းသို့လှည့်၍ ‘လှစ်’ခနဲပြေးဝင်သွားလေသည်။ သူလည်းရုတ်
ချည်း ပြောင်းလဲသွားသောအခြေအနေကြောင့် ကြောင်ငေးသွားမိသည်။
နောက်မှသတိရပြီး အဝေးပြေးလမ်းမဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“အား... ”

သူလန့်၍ထအော်မိသည်။ သူ့ထံသို့အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးဝင်လာ
သော အဝေးပြေးကားမီးရောင်... အလင်းရောင်က ရုတ်ချည်း သူ့မျက်လုံး
ထဲလှစ်ခနဲပြေးဝင်လာ၏။

“အား... ”

ကြောက်လန့်တကြားသူ၏အော်သံနက်နက်။ သူထိုင်ခုံမှထရန်
ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ကားမီးရောင်က သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အုပ်မိုးကျသွား
ချိန်... ‘ဒုန်း’ ခနဲမြည်သံ... သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကလေထဲ မြောက်ခနဲ၊
ထိုလေထဲမှာပင် သူ၏ခေါင်းထဲ ဘာလို့လူရှင်းနေပါလိမ့် ဟူသောအတွေး
များရုတ်ချည်းပေါ်လာတော့၏။

၇ ၇ ၇

ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်လည်း
ပျက်လုံးကြီးပြု၍ ကိုယ်
ခေါင်းကို ကိုယ်လက်
နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ
ဆိုင်ကယ်အင်ဂျင်၏ အကွဲ
ခြမ်းကြီးကိုကြည့်ပြီး...

တောလူကြီး

သစ်

ပင်တန်းက ညို့နေသည်။ ကျွဲဖြာကျနေသော နေရောင်ခြည်က မြေပြင်အား သစ်ပင်စိမ်းအားကိုးနှင့် ပြောက်ကျားဝတ်ရုံ ဆင်မြန်းပေးနေသည်။ လယ်ကွင်းပြင်မှ ရိုးပြတ်များကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းတချို့သည် အေးမြသောအသွင်သဏ္ဌာန်ကို မဆောင်နိုင်ဘဲ ပူပြင်းမှုကိုသာ အထောက်အကူပြုနေ၏။

စိမ့်ထွက်နေသော ဇောချွေးများကိုသုတ်ဖယ်ရင်း

“တောက် ဒီဆိုင်ကယ်ကတော့ကွာ... ”

ဟုမကျေမနပ် ညည်းညူလိုက်မိ၏။ အပြစ်တင်ခံရသော ဆိုင်ကယ်မှာ သူ့ကိုပြောနေသည်ကို သူမဟုတ်သလိုဟန်မျိုးနှင့် ဆယ်တန်းကျောင်းသူ အပျိုလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြေတစ်ဖက်ထောက်၍ ဆတ်ကော့ လတ်ကော့ ဦးမော့နေ၏။ သူလွန်စွာစိတ်တိုနေသည်။

တော်ပင်မြို့မှာအုပ်စိုက်

ထိုဆိုင်ကယ်ပျက်၍ တွန်းလာရသည့် ခရီးက မနည်းလှတော့ သူလည်းဆိုင်ကယ်ကို ယခုမှ အသစ်ကျပ်ချွတ်ဝယ်စီးထားသည့်အတွက် မည်သို့ပြုပြင်ရမှန်းမသိ... ဝေးခေါင်ပါးလှသော လမ်းမကြီးကိုကြည့်၍ သူစိတ်ပျက်နေ၏။ ဝပ်ရှော့တစ်ခုတော့တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့... ဟုဆုတောင်းနေမိ၏။ သို့သော် ဝပ်ရှော့တွေ့ရန်မပြောနှင့် အိမ်ခြေပျပုပ် မမြင်ရသေး။ အနီးဆုံးဖြတ်ကျော်ခဲ့သော ရွာကလေးပင်မရှိတော့... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်ဆိုင်ကယ်ကို အဆုံးမခံနိုင်သေးသ၍ ဆက်တွန်းပေးဦးပေါ့... သူ၏နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်မှာ ဟိုးဝေးဝေးက သီသီပျပျမြင်နေရသော မီးခိုးငွေ့ကလေးများ... ။

ရိပ်ခနဲကျလာသည့် အအေးဓာတ်က သူ၏ရင်ကို အားတက်နွေးထွေးစေသည်။ ရိုးပြတ်နဲ့သင်းသော မြောက်ပြန်လေသည် သူ့မျက်စိရှေ့မြင်ရသော ရွာကလေးအား ဖြတ်သန်းကာ သူ့ထံသို့ ဝေဝဲတိုက်ခတ်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ချွေးစတချို့ကို သူအကြောင်းမဲ့ လျှာနှင့်သပ်လိုက်မိသည်။

နီးဖြာထင်းခွဲနေကြသော သူများကိုကြည့်ပြီး သူ့မျှော်မှန်းထားသော ဝပ်ရှော့တစ်ခုကို တွေ့နိုင်ရန်ပို၍ဝေးကွာသွားသယောင်... ။

ဒီအတိုင်းဆက်တွန်းသွားနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး... ဟူသော အသိများ သူ့ခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာ၏။ တွန်းလာသော ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ချရပ်နားရင်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူကိုသာ သူ့မျှော်လင့်နေလိုက်၏။

“ဦးလေး... ဒီရွာမှာ ဝပ်ရှော့ရှိလား...”

နွားညီနောင်အားဆွဲလာသည့် လူကြီးက သူ့အမေးကြောင့် တအံ့တဩမော့ကြည့်၏။

“ဟင် ဦးလေး... ဝပ်ရှော့ရှိလားလို့...”

လူကြီးက သူ့နွားနှစ်ကောင်ကိုကြည့်လိုက်... ဆိုင်ကယ်တိုကြည့်လိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ... “ဟိုမှာ”

တော်ပင်မြို့မှာအုပ်စိုက်

ဟုဆို၍ ခြေတံရှည်တံဝိုင်းကြီးတစ်ခုအား လက်ညှိုးညွှန်ပြ၏။

လူကြီးညွှန်ပြရာသို့ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲကျောနပ်စိတ်များ ဖွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ခုနက ခံစားနေရသောသောကများ မြောက်ပြန်လေနှင့် အတူ လွင့်မျောပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဆိုင်ကယ်ကို ခပ်သွက်သွက်တွန်း၍ လူကြီးညွှန်ပြရာသို့...

“ဟင်...”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် သူ့အသိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ တံဝိုင်းကြီး၏ရှေ့တွင် ဘီအက်စ်အေကြီးဟစ်စီးမှာ ခွေးဘီလူးကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်နေသကဲ့သို့ ငုတ်တုတ်ကြီးဖြစ်နေ၏။ ထိုဆိုင်ကယ်၏နောက်တွင် တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်နေကြသော အမျိုးအစားစုံ အရောင်အသွေးစုံ ဆိုင်ကယ်များက ယခုပင် မုန့်ကိုင်ဝင်ပွေ့ထားသော ဖုန်းဆိုးတောကဲ့သို့ ပွလန့်ကျနေသည်။ မီးခေါင်း၊ မီးလုံး၊ အင်ဂျင်တုံးနှင့် အခြားဆိုင်ကယ်အစိတ်အပိုင်းများက စနစ်တကျစီချမည်ဆိုလျှင် တောင်ကုန်းတစ်ခုမျှ ဖြောင်းဆန် ဟီးလာသွားလောက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း ထင်ခနဲ...

သူမင်သက်ငေးကြည့်နေစဉ်ပင် တံဝိုင်းကြီးအနောက်ဘက်မှ မည်းမည်းဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ ၎င်းလူကြီးမှ သူ့ကိုမြင်တော့ ရင်ကော့တက်လာပြီး ကွမ်းသွေးနှင့်ပေပွနေသောပါးစပ်အား လက်ဖဝါးကြမ်းနှင့် သုတ်လျက်...

“ဟော... လာပြီဟေ့... ဟိုမှာ...”

ထိုလူကြီးအသံကြားသည်နှင့် တံဝိုင်းနောက်ဘက်မှ မည်းမည်းပိန်ပိန် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် ပခုံးတွင်ညှင်းစွတ်စွတ် လူရွယ်တစ်ယောက်တို့ ဖတ်သီဖတ်သီ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟေ့... လာလေ ငါ့လူရ... ဆိုင်ကယ်ပျက်ပြီမဟုတ်လား... ပျက်ရင်လာလေဟ...”

သူလည်း ကြောင်ငေးကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာပြီး မသက်မသာ ခြေလှမ်းများနှင့် ထိုဝပ်ရှောအတွင်းသို့ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်းဝင်လာမိသည်။ ဆရာဖြစ်ဟန်တူသော မည်းမည်းဖိုင့်ဖိုင့်လူကြီးက ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်

ထိုင်ချရင်း သူဦးပြည် ပြောင်ပြောင်ကြီးကို ပတ်ပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးကြမ်းကြီးအား ချွတ်လျက် ချိုင်းနှင့်ကျောပြင်မှ ခွေးများအားသုတ်နေ၏။ ပြီးမှ အသံသြကြီးနှင့်...

“ဘာဖြစ်တာလဲ ငါ့လူရ... ပြောပြော... အားမနာနဲ့ ရဲရဲသာ ဆွတ်...”

“ဘာဖြစ်တယ်မသိပါဘူးဗျာ ဆိုင်ကယ်အသစ်ကြီး ဒီနေ့မှဝယ်ပြီး ပြန်လာတာထောင်စုးကျော်လို့ ငါးမိုင်လောက်လည်းရောက်ရော ဆိုင်ကယ်ကော်ရပ်ပြီး ဝ... သွားလိုက်တာ စက်ပြန်နီးတော့ ဒီ ကစ်စတာတာက နင်းလို့မရတော့ဘူး တောင့်ခံနေတယ်... နောက်ဖေး နောက်ဖီသွားတာ နေရာမှားလို့ တောဖျားနတ်ကများ ဖမ်းစားသလားမသိပါဘူးဗျာ...”

စက်ဆရာလူကြီးက သူ့ခိုက်မည်းမည်းကိုပွတ်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း...

“ဟား ဟား... ခွီးထဲမှပဲ... ဘာတောဖျားနတ်က ဖမ်းစားမှာလဲဓဝေ... တောဖျားနတ်က စားခြင်းစား အမဲသားစားမှာပေါ့... နင့်ဆိုင်ကယ် သံကိုယ်ထည့်ပြီး စားမလားဟာ သိပ္ပံဆိုင်ကယ်ကြီး ခီးပြီး သိပ္ပံလိုတွေ့စမ်းပါဓဝေ... ဒါပေမယ့်ကုန်တာခေါ်တယ်ဟာ... ဒီဆိုင်ကယ်မျိုး သေသွားမယ်... လာထား... နင့်ခြေနင်းတုတ်ခိုင်တာ လောက်ကတော့ ငါပြင်မယ်... ထောင့်နှစ်ရာကျမယ်... နင်သဘောတူလား...”

ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်ကိုလှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ ကွမ်းသွေး ဖုန်းခနဲသွေးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အရက်လား ဂရုလား... နိုင်သည့် ခွက်တင်သွားကွပ်ကွပ်မြည်အောင် မယူမေ့လောက်လို့လည်း သူ့ဖုန်းကိုတော့ခနဲ ဝှင်းစားလိုက်သည်။ လူကြီးကိုကြည့်ပြီး သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း မသိသြည့်ချင် စိတ်များလွှမ်းမိုးလာ၏။ ဖြစ်ပါ့မလား... ဖြစ်ပါ့မလား... ဆိုင်ကယ်က အသစ်ကြီး ဖြစ်ပါ့မလား... ဆိုသည့်စိတ်များ နှင်ထည့်ပြီးလာ၏။

“ဘယ်လိုလဲကောင်လေး... ငါ့ကိုလိုက်လေ... ဆိုင်ကယ်မျိုးတော့ ဟားဟား... သေသွားမယ်... ဘာလား...”

www.burmeseclassic.com

အကြောင်း

ဟုဆို၍ ဆိုင်ကယ်ဆီသို့ ခရီးသွားလာပြီး ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခုံကို တဖုန်းဖုန်းရိုက်ရင်း သူ့ဘာသာသူသဘောကျနေ၏။ သူ့ပုံကလည်း အနည်းငယ် မူးယစ်နေသည့်ပုံ...။

ဖြစ်ပါမလား... ဖြစ်ပါမလားဆိုသည့် စိတ်များပို၍ ပြင်းပြလာ၏။ နောက်ဒီဆိုင်ကယ်ကိုဒီမှာမပြင်ရင် ဘယ်မှာပြင်မှာလဲ... သူ့ရော ဒီဆိုင်ကယ်ကို ဆက်ပြီးတွန်းသွားနိုင်ပါဦးမလား...။ ယခုပင် သူဆိုင်ကယ်ကိုတွန်းလာရတာ ငါးမိုင်ခန့်ရှိနေပြီ...။ လူလည်း လွန်စွာနွမ်းလျနေပြီအင်းလေ... သည်အခြေအနေရောက်မှတော့ ဖမ်းဆုပ်မိသော မြက်တစ်ပင်အားမလွှတ်တမ်း ဆက်လက်ဆုပ်ကိုင်ရုံမှတစ်ပါး ဘာများတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ သူ သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုတော့မှ လူကြီးက သက်ပြင်းချပြီး...

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့...။”

ဟု အားရဝမ်းသာဆိုလိုက်၏။

ဟေ့

ကောင် ဖာဒိုးနဲ့ ကုတူ... ဖြုတ်...။
ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့်ဆိုင်ကယ်နား ယောင်ပေယောင် ပေလုပ်နေသော သူတပည့်နှစ်ဦး သွက်လက်ချက် ချာစွာ ဆိုင်ကယ်ဆီပြေးလာပြီး ဆိုင်ကယ် ကပ်တော

ဘာကို ခြေကန်ဆွဲဖြုတ်သည်။

သူတို့ခြေကန်ဆွဲသည့်အချိန်ကြောင့် ဆိုင်ကယ်က လဲမသို့ ပြစ်သွားလေရာ ပခုံးညှင်းစွတ်နေသူက ချက်ချင်းပြေးထပြီး ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို ပြေးဆွဲ၏။ သူ့အားကုန်တွန်းဆွဲလိုက်သောကြောင့် ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင် ရာဘာကွင်းမှာ သူ့လက်ထဲကျွတ်ပါပြီး ဝန်းဆိုနောက်ပြန်လဲကျသွား၏။ ထိုတော့မှ ဆိုင်ကယ်က ကပ်စတာတာကို ခြေကန်ဆွဲနေသော အသံအသံများနှင့် ဖာဒိုးဆိုသူ အပေါ်ကိုပိကျလာ၏။ ပတ်လတ်လန်လဲကျသွားသူ ကူကူကလည်းလျှင်၏။ လဲကျနေရာမှ ချက်ချင်းပြန်ဘုန်းသတာ သူ့လက်ထဲ

က ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်စွပ်ကို ခပ်ဝေးဝေးလွင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ်ဘီးကို ပြေးဆွဲပြန်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဝရန်းသုံးကားအပြုအမူကြောင့် သူလည်း လန့်သွားပြီး...

“ဟာ ဟာ... ဟေ့ဆရာ... လုပ်... လုပ်ပါဦးဗျ... ခင်ဗျား တပည့်နှစ်ယောက်ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိဘူး... ပြော... ပြောပါဦး ဗျ...”

ဟုအော်လိုက်ရာ ဆရာဖြစ်သူ အသားမည်းမည်းနှင့် လူက ဆိုင်ကယ်ကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဝေကြည့်ပြီး

“ဪ... ဪ... ဟဲ့အကောင်တွေ... ဖြုတ်ဆိုဆိုင်ကယ်တစ်စီး လုံးကိုဖြုတ်နေတာလား... ဆိုင်တာကိုပဲဖြုတ်... ညာဘက်ကစက်နင်း တုတ်ခိုင်ရင် ဘယ်ဘက်က စက်ဖုံးဖွင့်ရတယ်ဟဲ့...”

ဟုဆိုလိုက်ရာ နဂိုဖင်ပေါ်လှသော သူတပည့် ဖာဒိုးနှင့်ကုတူမှာ ဆိုင်ကယ်ဘယ်ဘက်သို့ ပြေးလာပြီး တွေ့ကရာမူလီကို တွေ့ကြရာဝှက်နှင့် ကိုက်လားမသိ မကိုက်လားမသိ လှည့်ဖြုတ်နေ၏။

လှည့်ဖြုတ်၍မရသောမူလီများကို ပလာယာနှင့်ကိုက်ဖြုတ်၏။ ထိုထက်ခက်သည့် မူလီများကို ဂွရင်ကြီးနှင့် ခြေကန်ဆွဲ ဖြုတ်ကြ၏။ သူတို့ ၏အပြုအမူကြောင့် သူလည်း မျက်လုံးပြန့်လာသည်။ သူ့ဆိုင်ကယ်အသစ် ကလေး ဆေးတွေခြစ်၊ မူလီတိုင်တွေလည်း လိမ်ကောက်ပြုတ်ထွက်နေပြီ မဟုတ်လား... ထိုကြောင့် ဝပ်ရှော့ဆရာဘက်လှည့်ပြီး...

“ဟဟ... ဟေ့ဆရာကြီး... ပြော... ပြောပါဦးဗျ... ခင်ဗျားတပည့် တွေလုပ်တာနဲ့ ကျုပ်ဆိုင်ကယ်အသစ်ကြီး ဆေးတွေခြစ်၊ မူလီတွေကောက် ကုန်ပြီဗျ... ဟာ... ဟေ့လူကြီး ပြောပါဦးဗျ...”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဝပ်ရှော့ဆရာကစိတ်ဆိုးသလိုဟန်မိုးနှင့် ထလာပြီး

“တယ်လေ... ဒီကောင်တွေ ဆရာကိုနာမည်မျှက်ပြီ... ဒီစက် ဖုံးလေးဖွင့်တာတောင် ဆေးတွေခြစ်... မူလီတွေ ကောက်ရသလား... ဆရာလုပ်ပြတုန်းကလည်း အသေအချာမကြည့်ထားဘူး... ကဲ...”

ဟိုကောင် ဖာဒိုး စို့ယူ၊ ဟိုကောင် ကုတူကပေးစမ်း...

ဟုဆို၍ သူ့ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ဝပ်ရှော့ဆရာက အင်လျင်တုံး အဆက်ကို စိုနှင့်တည်၍ တူဖြင့် ခွမ်းဆိုရိုက်ချလိုက်၏။ ရိုက်လိုက်သည့် အရှိန်မည်မျှ ပြင်းသည်မသိ။ ဆိုင်ကယ်အင်လျင်အခြမ်းမှာ ဖျမ်းခနဲ ကွဲကွဲ သွား၏။ ထိုတော့မှ ဝပ်ရှော့ဆရာက ဆိုင်ကယ်ကိုမတူသလို မတန်သလို ကြည့်ကာ တူကို ခွမ်းဆိုပစ်ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ... မပြီးဘူးလား... ဒီလောက်လွယ်တဲ့ကိစ္စကို... ဘာ တွေ့လျှောက်လုပ်နေမှန်းမသိဘူး... ဒီဆိုင်ကယ်မျိုး အိုး... သေတောင် သေသွားမယ်...”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်လည်း မျက်လုံးကြီးပြန့်၍ ကိုယ့် ခေါင်းကို ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆိုင်ကယ်အင်လျင်၏ အတွဲ ခြမ်းကြီးကိုကြည့်ပြီး

“ဟာ... ဟာ... သွားပါပြီ... သွားပါပြီ...”

ဟု ကတုန်ကရင်နှင့်ရေရွတ်၏။ ဝပ်ရှော့ဆရာက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခုနကကွဲထွက်သွားသော ဆိုင်ကယ်အင်လျင်အခြမ်းကို ယူကြည့်လိုက်ပြီး

“အင်း... ဒီအခြမ်းကတော့ ကောင်းတယ်ဟေ့... ဘာမှမမြစ်ဘူး... ဒါဆို ဟိုဘက်အခြမ်းဖြစ်မယ်။ ဘယ်လိုလဲ ကောင်လေး... ဟိုဘက် အခြမ်းထပ်ဖြုတ်ရမယ်။ လေးရာကျမယ်...”

ဟုဆိုလိုက်ရာ သူလည်း ကတုန်ကရင်နှင့် ဘာဆတ်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့...

မျက်လုံးကြီးပြန့်၊ ပါးစပ်ကြီးဟ လောချွေးတွေခိန်ပြီး ငြိမ်နေ၏။ သူ့ခမျာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရ၏။ ထိုအချိန်မှာမူ ဆရာက လိုက်ရသော အသံနက်ကြီးက...

“ဖြုတ်...”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျုံ့တက်သွား၏။

ထိုအသံနှင့်အတူ ဖာဒိုးနှင့်ကုတူမှာ တောထဲသို့ မှုတ်တိုက်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို ပြေးသွား၏။

ဖာဒိုးက ခုနသုပြုတ်၍မရခဲ့သော ကပ်စတာတာကို မကျေပွဲ
နဲ့သည့်အနေနှင့် ခြေကန်ဆွဲဖြုတ်နေပြန်သည်။ ကုကူက ဆိုင်ကယ်ချိန်း
ကိုတူနှင့် ခွမ်းခနဲ ခွမ်းခနဲရိုက်၏။ ဆိုင်ကယ်ချိန်းပြတ်ကျမှ ချိန်းကြိုးကို
ပစ်ထုတ်ပြီး ဆိုင်ကယ်မားကက်ကို ဆက်ဖြုတ်၏။

ထိုတော့မှ ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်လည်း သတိပြန်ဝင်သွားပြီး ကတုန်
ကရင်နှင့်...

"ဟာ... ဟေ့... ဟေ့လူကြီး ပြောပါဦးဗျ... ခင်ဗျားလူတွေ
ထင်ရာတွေ လုပ်နေပြီ... ပြောပါဦး..."

ဆိုတော့ ဝပ်ရှော့ဆရာက ဂရုမစိုက်သလိုဟန်မျိုးနှင့် ခုနက
သုသောက်နေသော အရက်လား၊ ရေလား၊ မသိရသည့် ဖန်ခွက်ကို စိမ်ပြေ
နပြေမော့သောက်ပြီးမှ...

"အာ... ဒီကောင်တွေတော့ကွာ... ခုန ငါဘယ်လိုလုပ်သွားလဲ
မမြင်ဘူးလား၊ အဲဒီအတိုင်းဖြုတ်လေကွာ..."

ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့် နဂိုဖင်ပေါ်ပြီးသားဖြစ်သော သူ၏တပည့်
ဖာဒိုးနှင့်ကုကူမှာ ခုနသုပစ်ချခဲ့သော တူနှင့်စိုကို ပြေးယူပြီး ဆိုင်ကယ်
အင်ဂျင်တုံးကို စို့နှင့်အသေအချာတည်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်...

ခွမ်းခနဲမြည်သံ။

"အောင်မလေးကုန်ပါပြီဗျ..."

ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်မှာ သူ့ခေါင်းကိုသူ လက်နှင့်အုပ်၍ ခြေ
နှစ်ချောင်း ညွတ်ကျသွားလေသည်။ နှုတ်မှလည်း...

"ဟာ... သွားပြီ... သွားပြီ... ဆိုင်ကယ်... ငါ့ဆိုင်ကယ်...
ငါ့ဆိုင်ကယ်... သွားပြီ..."

ဟူ၍ ဘာတွေမှန်းမသိ ကတုန်ကယင်နှင့် ရေရွတ်၏။ ဝပ်ရှော့
ဆရာက သူ့ကိုလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ကွဲကျသွားသော အင်ဂျင်ခြမ်းကို ကောက်
ယူ၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ကာ

"အေး... ဒီအခြမ်းလည်းမဟုတ်ဘူးကွ... ဒါဆို အပေါ်သေချာ
ပြီ ဟေ့ကောင်တွေ... ဖြုတ်..."

ဆိုလိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံ အောက်
ဘက်သို့ ကွေးညွတ်ကျသွားကာ...

"ဟား... ဟား... ဖြုတ်... ဖြုတ်ဦးမယ်..."

ဟူသည့်ရေရွတ်သံကို လူကြီးမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခတ်တည်တည်
နှင့်...

"အေး... ဖြုတ်ရမှာပေါ့... ဒီလိုဆိုင်ကယ်မျိုး သေတောင်သေ
သွားဦးမယ်... ဟေ့ကောင်တွေ... ဖြုတ်..."

ဟုအော်လိုက်ရာ...

ဝပ်ရှော့ဆရာ၏တပည့်နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဖာဒိုးနှင့်ကုကူမှာ
တူ၊ စိုများအသုံးသီးဆွဲကိုင်ပြီး ဆိုင်ကယ်ကို ရန်သူသဖွယ် စိမ်းစိမ်းကြီး
စိုက်ကြည့်၍ စစ်ထွက်တော့မည့် ချောမစစ်သားခြေလှမ်းမျိုးနှင့် ဆိုင်ကယ်
နှိုရာ တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာသည်။ ဖာဒိုးမှ မကျေမနပ်ဟန်မျိုးနှင့်
ဆိုင်ကယ် မားကက်ကို လက်ထဲကတူဖြင့် ဒေါင်ခနဲအရင်ခေါက်လိုက်သည်။
တူစမ်းသည့်သဘော ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်လည်း ချိုင့်ဝင်သွားသော သူ့ဆိုင်ကယ်
မားကက်ကိုကြည့်၍

"အောင်မလေး... ကုန်ပါပြီဗျာ... သွားပါပြီ... ဟဲ..."

ဟုကတုန်ကရင်နှင့်ရေရွတ်ရင်း ဝပ်ရှော့ဆရာဘက်လှည့်၍
ဝပ်ရှော့ဆရာ၏ ရင်ဘတ်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ဆွဲကာ...

"ဟေ့... လူကြီး... ပြော... ပြော... ပြောဦးလေဗျာ... ခင်ဗျား
ကောင်တွေ..."

သူ့စကားပင်မဆုံးလိုက် ခွမ်းခနဲ မြည်သံကြားရ၍ သူ့ခုတ်သံတို့
သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖောင်းခနဲပြန်စုပ်ရိုက်မိလိုက်သည်။

"ဟာ... သွားပါပြီ... သွားပါပြီ... ကျုပ်... ကျုပ်ဆိုင်ကယ်...
အင်ဂျင်... အင်ဂျင်..."

ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်၏ ကတုန်ကယင်ရေရွတ်သံတို့ ဝပ်ရှော့ဆရာ
မကျေနပ်သလို မျက်မှောင်ကြုတ်၍

"မင်းအင်ဂျင် ငါပြင်နေတယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်က ဝပ်ရှောဆရာ၏စကားကို မကြားတော့သလို မျက်လုံးကြီးကလည်ကလည်နှင့်...

"ကျုပ်... ကျုပ်... ဆိုင်ကယ်... ဆိုင်ကယ်... အင်ဂျင် အင်ဂျင်..."

ဟုရေရွတ်ရင်း မြေပြင်ပေါ် ကျဲဖြာကျနေသော သူ့ဆိုင်ကယ် အင်ဂျင်တုံးကို ကယောင်ကတမ်းနှင့်ပြေးပွေ့လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်မော့ကြည့်မိပြီး မျက်လုံးပြုန်းသွားကာ...

"ဟာ ဆိုင်ကယ်ဆေးတွေ... ဆိုင်ကယ်ဆေးတွေ..."

ဟုတ်ပါသည် သူ့ဆိုင်ကယ်အသစ်ကြီးမှာတူနှင့် ထူထားသော အရှိန်ကြောင့်ဆေးများ အဖတ်လိုက်ကွာကျနေသည့်အပြင် ဆိုင်ကယ်နေရာ ခုံမှလည်း ခြစ်ရာ အစင်းရာများနှင့် ပေပွနေ၏။ ဒါကို ဝပ်ရှောဆရာ လူကြီး က အေးဆေးစွာပင်...

"အိုး... ဒီဆေးလောက်ကတော့ သေသွားမယ်... ငါအစ အဆုံးပြန်သုတ်ပေးလိုက်မယ်... သုံးထောင်ကျမယ် ကျေနပ်လား..."

ဆိုပြီး နံဘေးနားက သင်္ဘောဆေးဘူးတစ်ခွက်ယူ၍ ဆိုင်ကယ် ပိုင်ရှင်မတားနိုင်ခင် ဆိုင်ကယ်ကိုစုတ်တံနှင့် ပက်ခနဲ သုတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် နံဘေးကခြင်ဆေးဘူးတစ်ဘူးကိုယူ၍ သင်္ဘောဆေးများထည့်ကာ ဆိုင်ကယ်ကိုရှုခနဲ ညစ်ထည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုတော့မှ ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင် လည်း ဆွေ့ဆွေ့ခွန်သွားပြီး...

"ဟေ့လူကြီး... ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲဗျ... ဘာလုပ်တာလဲ ကျုပ်ဆိုင်ကယ်တော့ သွားပါပြီ... ဒါ... အော်ရရင်နယ်ဆေးဗျ..."

ဆိုတာကို ဝပ်ရှောဆရာက ခပ်တည်တည်နှင့် ခြင်ဆေးဘူးနှင့် ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်ဘက်ကိုပါ လှည့်မူတ်လိုက်ပြီး...

"ဘာလုပ်လို့လဲကွ..."

ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်မှ သူ့ထပ်ပန်းထွက်လာသော ဆေးများကို လက် နှစ်ဖက်နှင့်ကာ အနောက်သို့ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ရှို့ပြီး...

"ဘာလုပ်လို့လဲ ဟုတ်လား... ခင်ဗျား... ခင်ဗျားဘာလို့ ကျုပ်

ဆိုင်ကယ်အသစ်ကြီးကို ဘာလို့ဆေးသုတ်ထည့်နေတာတုံး...

ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင်၏ ဒေါသတကြီးစကားကို ဝပ်ရှောဆရာမှ ဂရုမစိုက်သလိုဟန်မျိုးနှင့် ဆိုင်ကယ်ဘက် ဆေးပြန်လှည့် မူတ်နေရင်း...

"ဟ... ပိုသစ်သွားအောင်ပေါ့ကွ..."

"ဟ... ပိုသစ်လို့ရမလားဗျ... ဟိုဟာက အော်ရရင်နယ်ဆေး တွေ..."

"အေးလေ... ဒါလည်း အော်ရရင်နယ်ဆေးတွေလေ... စိန် တံဆိပ်တုံး..."

"ဟ... ခင်ဗျားဟာက သင်္ဘောဆေးတွေဗျ..."

"ဘာလဲ မင်းကမော်တော်ဆေးနဲ့ သုတ်စေချင်လို့လား..."

ဝပ်ရှောဆရာကို ဘယ်လိုမှပြောမရသည့်အဆုံး ဆိုင်ကယ်ပိုင်ရှင် လည်း ဒေါသထွက်သွားပြီး...

"ခင်ဗျားဇွဲနေလားဗျ... ဇွဲနေလား... ဆိုင်ကယ်အော်ရရင်နယ် ဆေးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ ခင်ဗျားသိလား... ဆိုင်ကယ်အသစ် ကို အဲဒီလိုလုပ်ပစ်တယ်ဆိုတာ အချွေတွေပဲလုပ်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အဇွေတွေ ပဲဖြစ်မယ်..."

ဟုဆို၍ ဒေါကြီးမောကြီးအော်၏။ ထိုတော့မှ ဝပ်ရှောဆရာ လုပ်လက်စရပ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်၍...

"အေး... ဒီကောင်မရှင်သေးဘူးဖြစ်မယ်... ဟေ့တော့... ကုကွ... တဲ့သုံးယောက်ကို ဆေးရုံကပေးထားတဲ့ လက်မှတ်ယူပြလိုက် ပါဦး... ဒီကောင် အသေအချာရှင်းသွားအောင်"

"ဗျာ..."

နိဗ္ဗာန်

ရွာမှာကလည်းပုံသမား၊ စည်းဝါးသမား၊ အ
ဆိုသမားအစုံရှိပေမယ့် နဲသမားတော့မရှိ
ဘူးရယ်။ ကိုဘကျော်နဲမမှတ်ရင်သွားပြီ...

ကို

ဘကျော်ကို ပိုးပုဆိုးနဲ့မြင်ကတည်းက ရွာထဲမှာပွဲတစ်ပွဲရှိတယ် ဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ရွာမှာပွဲဖြစ်ပြီဆို ကိုဘကျော်ကြီးမပါလို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုဘကျော်က နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ပွဲတိုင်းကျော်ခဲ့သမား။

ပွဲဖြစ်ပြီး ကိုဘကျော်တို့က ဘာမှလိုတာမဟုတ်ဘူးရယ်။ နှစ်ရိုး လေးတစ်လက် ခါးထိုးပြီးသွားရင်ကိုပြီးပြီ။ နို့ပေတဲ့ ကိုဘကျော် တို့က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးရယ်။ စတိုင်လ်တော့တစ်ဆိတ်ထွားတယ်မောင်။ နှစ်ရိုးလေး ခါးထိုးပြီး အပြင်အဝါရောင်ပိုးပုဆိုးကိုဝတ်၊ စတစ်ကော်လံအဖြူနဲ့ မျက်နှာ ချေကိုမုန့်နဲ့အောင်လူးသွားတာ။ ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်။ သူက ဒီလိုပွဲမျိုး ဆို မင်းသားပဲ။

ရွာမှာကလည်း ဝံ့သမား၊ စည်းဝါးသမား၊ အဆိုသမား အစုံရှိပေ မယ့် နဲ့သမားတော့မရှိဘူးရယ်။ ကိုဘကျော်နဲ့မမှတ်ရင်သွားပြီ။ နဲ့သမား

ဟော်လ်မြို့အုပ်တိုက်

ဘို ဒီရွာမှာတင်မဟုတ်ဘဲ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာလည်း သူတစ်ယောက်တည်း နဲ့တာ။

ဒါကြောင့် ပွဲဖြစ်ပြီဟေ့ဆို ကိုဘကျော်ကိုပင်ရတာ။ အကယ်၍ ပွဲချင်းတိုက်ဆိုင်နေရင် ကိုဘကျော်ကိုရတဲ့ပွဲကလူပိုစည်တာ။ ဟုတ်တယ် လေ။ ဒိုးဝိုင်းတိုဆိုင်းဝိုင်းတိုက နဲ့သမားမရှိရင် ဘယ်လိုနားထောင်ကောင်း နာလဲ။ မယ်လိုဒီကိုလိုက်ဖို့ဆိုတာကလည်း နဲ့တစ်မျိုးပဲရှိတာ။ နောက်ပြီး ရွာမှာကလည်း ဒိုးဝိုင်းသာများတာ။ ဆိုင်းဝိုင်းဆိုတာကလည်း ငှက်အလုံးစုံ အောင်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ချောက်တီးချောက်ချက်ရယ်။

ဒါကြောင့် ရွာမှာပွဲဖြစ်ပြီဆိုဒိုးဝိုင်းသာသုံးတာ။ ကိုဘကျော် ကိုခယရတာ။ ကိုဘကျော်ကဝိုင်းခေါင်းဆောင်လေ။ ဘယ်ဝိုင်းမှာတီးတီး ခေါင်းဆောင်ပဲ။ ဒိုးသမားတွေဆို သူ့ကိုဆရာ ဆရာနဲ့နေတာ။

ပြောရဦးမယ်။ ကိုဘကျော်ဆိုတဲ့လူကလည်းလူမှန်ဗျ။ မဟုတ် တာမလုပ်ဘူး။ ဥပမာ ပွဲငှားလာရင် ဆင်းရဲချမ်းသာမရွေးဘူး။ အရင် ခေါ်တဲ့ဆီလိုက်တာ။ နောက်လူက နဲ့လိုချင်ရင် ပွဲရက်ရွှေ့။ ဒါပဲ။

ကြုံဖူးတယ်။ တစ်ခါသား ကြုံကဒတ်ရွာက လယ်ရှင်သူငွေ ဦးလှမောင်ရယ်။ တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့လူငယ်တွေကိုစုပြီး ရှင်ဒကာခံတား ချင်လောင်းချည်း အပါးတစ်ရာဆိုလား။ ကျွေးတာလည်းရွာလုံးကျွတ် မီးခိုးတိတ်။ အဲလို. . .

နို့ပေတဲ့ဖြစ်ချင်တော့ ကျုံ့မငေးရွာက လယ်ကူလီမောင်မျိုး ကလည်း သူ့သားနှစ်ယောက်ကိုရှင်ပြုတာ။ ပိုက်ဆံသိပ်မရှိတဲ့လူဆိုတော့ ဖြစ်သလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းချင်တော့ ကိုဘကျော်ကိုအရင်ပြော သားမိတာပါပဲ။ တကယ်လည်း အလှူဖြစ်တော့ ကိုဘကျော်ကြီးက မောင်မျိုး အလှူကိုသွားတာ။ ဦးလှမောင်ဆိုပြောတောက်ပြီး ကိုဘကျော်ကြီးကို ငွေပုံ အောလို သူ့အလှူ လိုက်ဖို့ပြောတယ်။ နို့ပေတဲ့ ကိုဘကျော်ကြီးက ဘာပြော တယ်မှတ်လဲသိလား. . .

“ကိုလှမောင်ရေ ကျုပ်ကပညာရှင်ဗျ. . . ပညာရှင်မှန်ရင် ဘာ တည်ရတယ်. . . ပညာရှင်ပီသရတယ်. . . ငွေရှင်ဖြစ်ချင်ရင် ကျုပ်အောင်

ဟော်လ်မြို့အုပ်တိုက်

တည်းက ငွေရွာပြီးချမ်းသာအောင်နေမှာပေါ့... အဲဒီတော့... ခင်ဗျား ဘာသာခင်ဗျား ပိုက်ဆံရှိလို့ရှင်တစ်ရာဒကာပဲခံ... တစ်ထောင်ပဲခံခံ ကျုပ် ကတော့ပညာရှင်ပီသစွာ အရင်ငှားတဲ့လူဆီသွားရမှာပဲ... ကျုပ်လုပ်စား နေတာ ကတိတော့တည်ရမှာပဲ... "

ဦးလှမောင်ဆိုတာ မျက်နှာကြီးမည်းတက်သွားပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ...

"ဘကျော်... မင်းတစ်နေ့ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်..."

ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတာ။ ကိုဘကျော်က တော့ စီးကရက်ကလေးလက်ကြားညှပ်ပြီး တဟားဟားနဲ့ကျန်ခဲ့တာ။ အဲဒီလို...

ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ခမျာလည်းစဉ်းစားကြည့်ဦး ဒီပညာကိုရ ဖို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အငြိမ့်ခံ၊ အဆွေခံပြီးသင်ရတာ။ သူ့ဆရာကလည်း မောင်းတာကြမ်း သလားမမေးနဲ့။ ပါးစပ်ထဲရေအပြည့်ငုံပြီး သုံးရက်လောက် နေရတာ။ ပါးကျောတွေ ပြတ်အောင်လို့။ ပါးကျော တွေပြတ်မှနှံ့မှုတ်တဲ့ အခါ ပါးစောင်မနာမှာလေ။ နောက် နဲ့ဆိုတာလည်း တော်ရုံတန်ရုံ လေသန်ရုံနဲ့ အသံတောင်ထွက်တာမဟုတ်ဘူးရယ်။ လိပ်ခေါင်းထွက်မ တတ်မှုတ်မှ အသံကထွက်တာ။ ဒါတောင် နဲ့လျှာခင်ဝါးပြားကအထာကျ ဦးမှ။ ကိုဘကျော်ကတော့ အဲဒီဘက်မှာ ပါရမီထူးတယ်။ ရိုးရိုးနှံ့မပြောနဲ့ ဝံသာနုနဲ့ထိတောင်မှုတ်လာတာ။

တစ်ခါသား ရွာကိုလာကတဲ့ မြို့ဇာတ်က နဲ့သမား ပွဲကူးကြမ်း ပြီးမမာဖြစ်နေတာ။ ရွာရောက်တော့ နလန်စောင်မထူနိုင်ဘူးရယ်။ နဲ့သမားမရှိတော့ ဇာတ်ကမပြည့်စုံဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒီရွာကနဲ့သမားကြီး ကိုဘကျော်ကို အကူအညီတောင်းရတော့တာပေါ့။ ကိုဘကျော်ကလည်း ရတယ်လေ။ သူကူညီမယ်ဆိုပြီး ဇာတ်ပွဲထဲနဲ့ဝင်မှုတ်ပေးတာ။ ဇာတ်က နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ် ဒွေးမယ်နော်ကတော့ ဒွေးမယ်နော် ငွေတောင်ပြည် ပြန်တဲ့အခန်းမှာ ဝံသာနုနဲ့ကြုံတာ။ ကြည့်တဲ့ပရိသတ်ဆိုတာ မျက်ရည်ကို ဖြိုင်ရော။ ဝံသာနုနဲ့ဆိုတာကလည်း သိတယ်မဟုတ်လား။ ကြီးလွန်း

တော်ဝန်မြို့စားအုပ်စိုး

လို့တုတ်ထောင်ကိုမှုတ်ရတာ။ လေအားအတော်လေးကောင်းတဲ့လူမှ အသံပြလန်ပြီး အီထွက်လာတာ။ အဲဒီနဲ့ကြီးနဲ့ မြောက်မင်း အသံမှုတ်လို့ ကတော့ တော်ရုံတန်ရုံလူမခံနိုင်ဘူး။ ငိုတာပဲ...

ဇာတ်ဆရာကိုဘကျော်ကြီး နောက်ပွဲတွေလိုက်ဖို့ခေါ်တယ်၊ လိုက်ဘူး။ ကိုဘကျော်ကြီးက သူကြိုက်တဲ့ဒူးစိမ်းလေးခဲပြီး ဘာပြောတယ် မှတ်တဲ့...

"ကျုပ်ကရွာချစ်တာဗျ... ရွာကလွဲပြီးဘယ်နားမှ ကျုပ်နဲ့သံ ကိုမကြားစေချင်ဘူး... ဒါ ကျုပ်စေတနာ... ခင်ဗျားတို့လည်း ကျုပ်နဲ့သံ ကြားချင်ရင် ကျုပ်ရွာမှာနေတိုင်းဇာတ်လာက... ဒါပဲ..."

အဲလိုဆို သူနဲ့သံကြားရဖို့ နှစ်ပေါက်အောင်ပွဲ ကပေးရမယ့်ပုံ။

အဲ... နောက်ပြီးပြောဦးမယ်။ ကိုဘကျော်အကျင့်တစ်ခု။ သူက နဲ့သမားဟုတ်တာ။ စီးကရက်တော့အလွန်ကြိုက်ဗျ။ နဲ့မှုတ်လို့ သီချင်း တစ်ပုဒ် ပြီးတိုင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကုန်အောင်သောက်တာ။ သူ့စီးကရက်သောတဲ့ ချိန်ဆို ကျန်တဲ့ဝိုင်းသားများကစောင့်ပေးရတာ။ မစောင့်ချင်လည်းနေလေ။ အဲဒီအချိန်မျိုးသီချင်းတီးလို့ကတော့ ကိုဘကျော်တို့မှုတ်ဘူးရယ်။ အဲဒီ အတိုင်း စီးကရက်ကလေးခဲပြီး ကြည့်နေတာ။ သူ့စီးကရက် ကုန်မှ သူ့မှုတ် ချင်တာထဲမှုတ်တာ။ နောက်ပြီး သူကြိုက်တဲ့စီးကရက်ကလည်း ဈေးက အတော်အသင့်ရှိတယ်။

ဒူးယား... ဒူးယားမှဒူးယားဘူးစိမ်း... အရမ်းရှား...

အလှူရှင်ဆို ကိုဘကျော်ကိုခေါ်ရုံနဲ့မပြီးဘူး။ ဒူးယားဘူး အစိမ်းပါ ဝယ်ထားပေးမှပြည့်စုံတယ်။ ကိုဘကျော်တို့ကလည်း အဲဒီ... ဘူးစိမ်းမပါရင် သိပ်စိတ်ပါတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် နံဆော့ကျော်ဆို ဒူးယားဘူးစိမ်းဝယ်ထားပေးရတယ်။ အဲဒါမှအသံသာတာ။ အဲဒီလို...

ရွာမှာကလည်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ ပွဲလမ်းသဘင်က များသားကလား။ တော်ကြာရှင်ပြုပြန်ပြီ၊ တော်ကြာဘုရားကိုးဆူလုပ်ပြန်ပြီ၊ တော်ကြာ မင်္ဂလာ ဆောင်ပြန်ပြီ၊ တော်ကြာကလေးမွေးပြန်ပြီ စသည်ဖြင့် ပွဲပေါင်းကို မကုန်နိုင် ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုဘကျော်တို့များ ပိုးပုဆိုးအဝါကြီး ချွတ်ရတယ်တဲ့မရှိဘူး။

ဇာတ်ဝန်မြို့စားအုပ်စိုး

အကြောင်းက

အခုနောက်ပိုင်းရွာကလည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး။ အိမ်က
ဆိတ်ကလေးသားပေါက်ရင်တောင် အိုးစည်ဦးပတ်ဝိုင်းငှားပြီး အောင်ပွဲခံ
တော့ဟာ။ အဲဒါကြောင့် ကိုဘကျော်တို့ပွဲမရှိတဲ့နေ့ကိုမရှိဘူး။ အလှူက
ကျွေးတဲ့ ထမင်းလေးစားလိုက်၊ ဒူးစိမ်းလေးသောက်လိုက်၊ ပြီးရင် အခကြေး
ငွေလေးယူလိုက်နဲ့ အဆင်ကိုပြောနေတာ။

သူမိန်းမမငွေမော့ဆို မော့တော့မော့တော့နဲ့နေတာ။ နဲ့ဆရာက
တော်ဆိုပြီးတော့လေ။ ကိုဘကျော်ကိုမိတ်တဲ့ပွဲတိုင်း သူပါလိုက်ပြီး
ဟိုဟာလုပ်သလို ဒီဟာလုပ်သလိုနဲ့ ကျွေးသမျှဦးဦးဖျားဖျား ဝင်ဝင်ဝါးတာ။
အလှူရှင်တွေကလည်း နဲ့ဆရာကတော်ဆိုတော့ ပြောအားမရှိဘူးလေ။
သူ့ကိုပြောလိုက်လို့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ဆရာ စိတ်ဆိုးသွားရင် အလှူပွဲက
ပျက်သလောက်ဖြစ်သွားမှာလေ။ ဒါကြောင့် မငွေမော့လက်ရဲကဲရဲလုပ်
သမျှ အကုန်အတိုင်းထိုင်ကြည့်နေရတယ်။ ဒါတောင်ပြီးမယ် ထင်လား။
အလှူပွဲများပြီးသွားရင်တောင် အလှူကပိုတာတွေကို ကြပ်ကြပ်အိတ်
နဲ့ထည့်ထည့်သွားသေး။ ဒီမြင်ကွင်းကို ရွာကလူတွေ နေ့စဉ်နီးနီးမြင်နေကျ။
ကိုဘကျော်ကြီးနဲ့ရိုးခါးကြား ထိုးပြီးမော့တော့မော့တော့။ အနောက်က
မငွေမော့ကြပ်ကြပ်အိတ်ကြီး လက်ကဆွဲပြီး ကော့ကော့ကော့ကော့။
ထားပါတော့...။

ဒီနှစ်မှာလည်း မိုးကလေးလွတ်တာနဲ့ ပွဲတွေစဖို့တာစုနေပြီ။ ဘယ်
ကရင်ပြု။ ဘယ်ကရဟန်းခံ၊ ဘယ်ကနှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ၊ ဘယ်ကအလှူ။
စသည်အင်စီစဉ်ကုန်ကြပြီ။ ကိုဘကျော်ကြီးလည်း နဲ့ရိုးတကိုင်ကိုင် ပိုးပုဆိုး
တံမြင်းမောင်းပြီး သူ့ရာသီရောက်ပြီကိုး။ မနှစ်ရာသီအကုန်ကလည်း
မိုးကျမော့လို့ တွပျက်ကုန်တာရယ်။ အခုတော့မိုးကုန်ပြီဆိုတော့ ပွဲတွေပြန်
စဖို့ပြင်ပြီ။

အဲ...ပထမဆုံးပွဲက ကျမငေးရွာက သူငွေကိုလှူမောင်ပွဲ။
ဘုရားအနေကဇာတင်ဆိုလားပဲ။ ဒါတွေသိစရာမလိုဘူး။ သူကနဲ့ရိုး
လေးကိုင်သွားရင်ပြီးပြီကိုး။ ဟိုရောက်ရင်သာ ဘာသိချင်မှတ်ရမယ် ပြော။
မန်းတောင်ရိပ်ခိုလား။ သားချောလား။ ရှင်လိင်ပြန်လား။ ဒါပဲ...။

ကော်လံမြို့စာအုပ်တိုက်

ဒီနှစ်မှာလည်း ကိုဘကျော်ကြီးက ဦးလှမောင်သူ့ကို ခခယယ
လာတောင်ပန်ပြီးခေါ်မယ်ဆိုတာသိလို့ မှင်တစ်ခွဲသားနဲ့အိမ်က စောင့်နေ
တယ်။ တစ်မြန်နှစ်ကကိုလှူမောင်ကြီး အလှူပွဲကြီးလုပ်တုန်းက သူ့ကိုလှူ
မောင်ကြီးကိုငြင်းလိုက်တာကိုး။ ဒီနှစ်တော့ ဘယ်အငှားပဲလာလား၊ ပွဲတိုက်
ရင်ကိုလှူမောင်ကြီးကိုဦးစားပေးမယ် ဆိုပြီးဆုံးဖြတ်ထားတာ။ သူပါမှပွဲက
ပိုစည်မှာကိုး။ မနှစ်ကသူပစ်ပစ်ခါခါငြင်းလိုက်တာကိုလည်း ထေချင်တာ
ကိုး။

အဲ... ဒီလိုနဲ့ပွဲရက်က တဖြည်းဖြည်းကပ်လာပြီး ကိုလှူမောင်
ကြီးကတော့ သူ့ကိုလာမခေါ်သေး။ သူသိတယ်။ တစ်မြန်နှစ်ကကိုစွဲကြောင့်
ကိုလှူမောင်ကြီး သူ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲဆိုတာ။ ဒါပေမယ့် ပွဲရက်ကျ
ရင်တော့ သူ့ကိုလာမခေါ် လို့မရဘူးလေ။ နေ့... သူက တစ်ဦးတည်းသော
နဲ့ဆရာလေ...။

ဒါပေမယ့် ပွဲရက်ရောက်သည်ထိ သူ့ကိုလာမခေါ်ဘူး။ ကိုဘကျော်
မင်တကြွကြွဖြစ်နေပြီ။ ပွဲကစတော့မယ်။ သူလည်းပိုးပုဆိုးနဲ့ စတင်ကော်
လံဝတ်ပြီး မျက်နှာချေမှုန်နေအောင်လိမ်းထားပြီးပြီ။ လာခေါ်တဲ့အချိန်
အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် နဲ့ရိုးကိုတောင် ခါးကြားထိုးထားသေးတယ်။
ဒါပေမယ့် သူ့မျှော်နေတဲ့ ကိုလှူမောင်ကပေါ်မလာဘူး။

သူ့လိုပဲ ပွဲမျှော်နေတဲ့ သူမိန်းမမငွေမော့ပါ ပီတောက်ပန်းတွေ
ဝေနေအောင်ပန်ပြီး အိမ်ရှေ့လျှောက်လိုက် အိမ်နောက်လျှောက်လိုက်
ဖြစ်နေပြီ။ သူ့ခမျာလည်း အလှူကလေးရှိမှ အူစိုအောင်လွှေးရတာကိုး။
ဒါကြောင့်ယောက်ယက်ခတ်နေတာ။ ကြာတော့မနေနိုင်တော့ဘူးထင်
တယ်။ သူလင်နဲ့ဆရာကိုဘကျော်ဘေး ခတ်ဆတ်ဆတ်ဆောင့်ကြောင့်
ထိုင်ချကာ...

"တော့ကိုဘကျော်..."

"ဟေ... ဘာတဲ့ဟ..."

နှစ်ယောက်လုံးရဲ့အသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ တုန်ရင်နေတယ်။

"ကိုလှူမောင်လည်း လာမခေါ်ပါလား..."

ကော်လံမြို့စာအုပ်တိုက်

မငွေဖော့ရဲ့အသံက အားပျော့လွယ်တယ်။ ကိုဘကျော်က အခွံပဲ ရှိပြီးတစ်လိပ်မှမရှိတဲ့စီးကရက်ဘူးကိုမကြည့်ပြီး...

"ဟေးလေ... မင်းအမြင်ပဲ..."

ကိုဘကျော်အဖြေပြီးတာနဲ့ နှစ်ယောက်လုံး အသံတိတ်သွားတယ်။ ဘာဆက်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဘူး။ အတော်ကြာမှ မငွေဖော့က ထိုင်မလိုထမလိုလုပ်ပြီး...

"သူ တော့်ကိုစိတ်ဆိုးနေသေးလားမှမသိတာ..."

"အဲဒီတော့ငါဘာလုပ်ရမှာတုံး..."

မငွေဖော့အသံတိတ်သွားပြန်တယ်။ သူ့ခမျာလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားပုံရတယ်။ သူ့ယောက်ျားစိတ်ဆိုးမှာလည်း စိုးရသေးတယ်ကိုး။ နောက်မှအားတင်းပြီး...

"ဟိုလေ... ဟိုလူကြီးစိတ်ဆိုးပြေသွားအောင် သူ့အရင်မလာခင်တော်အရင်သွားလိုက်ပါလား..."

"ဟေ..."

မငွေဖော့စကားကြောင့် ကိုဘကျော် မျက်ခုံးတွေပင့်တက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ တအံ့တဩနဲ့မငွေဖော့ကိုပြန်ကြည့်တယ်။ မငွေဖော့က သူဝပြပြခန္ဓာကိုယ်လေးကြုံပြီး...

"ကျုပ်က... စေတနာပြောတာပါ..."

မငွေဖော့အသံကယဲ့ယဲ့လေး။ ကိုဘကျော်သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ မငွေဖော့ရဲ့စေတနာဆိုတာကို သူသိတယ်။ လူလူချင်းကူညီခြင်တာက နည်းနည်း။ သူ့အလှူမှာ အဝလွေးချင်တာများများကိုး။

သူ့ခမျာလည်း ဘယ်ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိဘူး။ ချီတုံချီတုံဖြစ်နေတယ်။ သွားရကောင်းနိုး၊ မသွားရကောင်းနိုးဖြစ်နေတယ်။ ဟိုကလိုလားရင်တစ်မျိုးပေါ့။ မလိုလားရင်... အိုး... မလိုလားစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီရွာမှာနဲ့သမားက သူတစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ သူ့ကိုမခေါ်ဘယ်သူ့ကိုခေါ်မှာလဲ။ ခါကြောင့်...

"ကဲ... ခါဖြင့်သွားကြရအောင်... ကိုယ့်ကြောင့် သူ့ အလှူပွဲ

နောက်ကျဖြစ်နေဦးမယ်..."

ဆိုပြီး ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုရင်း ထရပ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ မငွေဖော့ရဲ့ မျက်နှာလည်းဝင်းလက်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ သူက သွားချင်တာရွှစ်တက်နေတဲ့ဟာ။ ကိုဘကျော်ကလည်းတစ်မျိုး။ ငါ့မိန်းမပြောလွန်းမကပြောလို့ဆိုပြီး ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်မှာလေ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ...

ခါ တိုင်းလို သူလာရင် 'ကိုဘကျော်တို့လာပြီဟေ့' ဆိုတဲ့ ဖျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ် ဆီးကြိုသံကြားရဘူး။ အားလုံးက သူလာတာကို ဂရုမစိုက်မိလောက်အောင် အလှူဆိုင်းဝိုင်းနားမှာ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတယ်။ ဘာတွေစိတ်ဝင်စားနေတယ်လဲမသိဘူး။ အားလုံးက ငေးလို့...။

ကိုဘကျော်လည်းအကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကိုဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ကြတော့ အလှူထဲဝင်ရကောင်းနိုးနိုး မဝင်ရကောင်း နိုးနိုးဖြစ်နေတယ်။

'ဖြတ်'ခနဲ ဒိုးသမားမောင်တင့်လှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်တာမြင်တော့ ကိုဘကျော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ 'ကိုဘကျော်ကြီးလာပြီဟေ့' ဆိုတဲ့အသံကြားရမယ်ထင်တာ။ ဒါပေမယ့်သူထင်သလို မဟုတ်ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ အရင်ကဆို...

ကော်မတီအဖွဲ့ချုပ်

"ဟာ... ဆရာမဂ်လာပါ... ဒီနေ့စောသားနော်... အလှူကခဏ မမှထွက်မှာ။ ဆရာအားရှိသွားအောင် ခဏနားလိုက်ပါဦး။ ဟောဒီမှာဆရာကြိုက်တတ်တဲ့ဦးစိမ်း..."

စသည်ဖြင့် အလာပသလာပပြောပြီး သူ့အကြိုက်ဦးယားဘူးစိမ်းပေးနေကျ။ အခုတော့ ဘာမှမသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဟိုဘက်ပြန်ငေးနေတယ်။ ကိုဘကျော်ပိုပြီးတင်းသွားတယ်။ တကယ်တီးတော့မှ နဲ့ကိုမမှုတ်ဘဲစိမ်းထရက်ပဲ ထိုင်မှုတ်နေလိုက်မယ်လို့စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

"ဪ... ကိုဘကျော်မိလား... အလည်လာတာလား ဟဲ ဟဲ" ဆိုတဲ့အသံကြားလို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အလှူရှင်ကိုလှမောင်းချက်နှာက မနှစ်ကလိုသူ့ကိုဖက်မတတ်ယက်မတတ်ငိုပြီး တောင်းပန်ခဲ့တဲ့ ချက်နှာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဂရုမစိုက်သလိုထိမထင်ဟန်နဲ့ ကိုဘကျော်က ချောင်းတိုးရုန်းတုန်းဖြစ်သွားပေမယ့် ချက်ချင်းဆရာစတိုင်လ်ပြန်ဖမ်းလိုက်ရင်း...

"အေးဗျာ... မနှစ်အလှူကျုပ်မလာနိုင်လို့ စိတ်ဆိုးနေမှန်းသိပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်ကျတော့ မိန်းမကပြောလွန်းမကပြောလွန်းလို့..." သူ့စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး ကိုလှမောင်ကတဟားဟားရယ်ရယ်...

"ဟားဟား မလိုတော့ပါဘူးကိုဘကျော်... မလိုတော့ပါဘူး..."

"ဘာ..." ကိုလှမောင်စကားကြောင့် နဲ့ဆရာကိုဘကျော်တဲ့အားသင့်သွားတယ်။ နောက် ဇဝေဝေါနဲ့...

"ခင်ဗျားတို့ဒိုးဝိုင်း ကျုပ်မှနဲ့မမှုတ်ရင် ဘယ်သူမှုတ်မှာလဲ" ကိုဘကျော်စကားကို ကိုလှမောင်က ပြက်လုံးဘစ်ခွာအရသလို ထရယ်လိုက်တယ်။

"ဟားဟား... ခင်ဗျားမမှုတ်ရင် ဘယ်သူမှုတ်မယ်... ထုတ်လား... ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားလည်းမဟုတ်ရအောင် ဝင်ကြည့်သွားမလို့... ဆိုပြီး ဒိုးဝိုင်းအလယ်ဆွဲခေါ်ပြလိုက်တော့..."

ကော်မတီအဖွဲ့ချုပ်

“ဟင်...”

ကော်ပြားလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ခလုပ်အဖြူတွေအနက်တွေ ဆေးချယ်ထားတဲ့ တစ်ပေသာသာအရာတစ်ခု။ အဲဒီမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် နေတဲ့လူတစ်ယောက်။

“ဒါဘာလဲဗျ... ”

“ဒါ အော်ဂင်လို့ခေါ်တယ်...”

“အော်ဂင်...”

ကိုဘကျော် အော်ဂင်ဆိုတာကို အသေအချာကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခါးကြားမှာထိုးထားတဲ့နံရိုးကိုပြန်ထုတ်ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ...

“ဒါနဲ့ကျုပ်နဲ့ကဘာဆိုင်လို့လဲ...”

ကိုလှမောင်ထရယ်ပြန်တယ်။

“ဘာဆိုင်လို့လဲ... ဟုတ်လား... အော်ဂင်ဆရာ... အသံ လေးစမ်း ပြပါဦး...”

ကိုလှမောင်စကားကို အော်ဂင်ဆရာက လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ ပါဝါ ခလုပ်ကိုဖွင့်ပြီးလက်ကလေးနှစ်ချောင်းနဲ့ ခလုပ်တွေနှိပ်ပြလိုက်တယ်။

“တိ... တိ... တိ... တိ... တိ...”

“ဟာ...”

အော်ဂင်ကထွက်လာတဲ့အသံကြားတော့ ကိုဘကျော်အံ့အားသင့် သွားတယ်။ အသံကနဲသံနဲ့မတူဘူး။ ဒါပေမယ့်ခတ်ဆင်ဆင်ပဲ။ နောက်ပြီး သူ့အံ့အား သင့်သွားတာက သူ့လှိုမှုတ်စရာမလိုဘဲ ခလုပ်ကလေးနှိပ်လိုက်ရုံ နဲ့အသံထွက်နေတာပဲ။

“ကဲ... ဘယ်နှယ်လည်း နဲ့ဆရာကိုဘကျော်ကြီး... ခင်ဗျားတို့ လို့ ဝိဇ္ဇာပစ္စည်းမဟုတ်ဘူးဗျ... သိပ္ပံပစ္စည်းဗျ... သိပ္ပံပစ္စည်းဗျ ဟား ဟား...”

ကိုလှမောင်ရဲ့အသံကအောင်တယ်၊ အပေါ်စီးဆန်တယ်။ နောက် သူ ပြောတဲ့သိပ္ပံပစ္စည်းဆိုတာလည်း ကိုဘကျော်နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပညာမာနရှိသူဆိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား။

“အိုဗျာ... ခင်ဗျားသိပ္ပံပစ္စည်းဆိုတာ ကျုပ်ထို့လို ဟောဒီလိုခွတ် လို့မရပါဘူး...”

ဆိုပြီး သူ့ခါးကြားထိုးထားတဲ့နံရိုးကိုထုတ်လို့ အသံစမ်းလိုက်တယ်။

“ဂေါ်...”

ထွက်လာတဲ့အသံကပြောင်ချော်ချော်ကြီး။ ခုနက အော်ဂင်က ထွက်တဲ့အသံလိုမချို့လှဘူး။ ကိုဘကျော် နဲ့ခင်ကိုပြန်စမ်းလိုက်တယ်။

“ဂေါ်...”

သူ့နှုတ်ကို အော်ဂင်သမားက လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ...

“ရုပ်ဖြစ်နေတယ်...”

ဆိုပြီးပြောတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အော်ဂင်ကခလုပ်တစ်ခုကိုနှိပ်ပြ တယ်။

“တိ...”

ဟုတ်တယ်။ အော်ဂင်ကသံပြည့်။ ကိုဘကျော်အတော်ရှက်သွား တယ်။ သူ့အသံကနည်းနည်းလေးကျော်နေတယ်။ ဒါကြောင့် နဲ့လျှာခင် တို့ပြန်ထုတ်လိုက် ပြန်သွင်းလိုက်လုပ်ပြီး အသံမှန်တော့မှ...

“ကဲ... ဟောဒီမှာကြည့်... ဒီလိုအသံမျိုးထွက်အောင်လုပ်လို့ ရလား...”

ဆိုပြီး သူ့အစွမ်းကုန်လေ့ကျင့်ထားသမျှထဲကမှ အမြန်ဆုံးလက် တွက် တွေကို မှတ်ပြလိုက်တယ်။ ဘေးနားနားထောင်နေတဲ့လူတွေအားလုံး တို့ဘကျော် နဲ့ကိုဘယ်လိုမှုတ်သွားမှန်းမသိအောင် မြန်နေတယ်။ အသံ သည်းအတော်စုံတယ်။ အသံစမ်းပြီးတာနဲ့ ကိုဘကျော်က အောင်နိုင်သူ အပြုံးနဲ့...

“ကဲ... ဒီလောက်မြန်အောင် ခင်ဗျားသိပ္ပံပစ္စည်းကရနိုင်လို့လား” သူ့စကားကိုအော်ဂင်ဆရာက လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး။ ခလုပ် အစကနေအဆုံးထိ လက်မနဲ့ပဲခြစ်ပြလိုက်တယ်။

“တိတိတိတိတိတိ...”

“ဟာ...”

ကိုဘကျော်လန့်သွားတယ်။ သူ့လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းနဲ့ အသေအကြေမှုတ်ရတဲ့ဟာကို ဟိုလူကခလုပ်ပေါ်လက်မနဲ့ခြစ်လိုက်မို့နဲ့ အသံထွက်နေတယ်။ ကိုဘကျော်ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် အော်ဂင်ဆိုတာကြီးကို မျက်လုံးအပြုံးသားငေးကြည့်နေတယ်။ စါကို ကိုလှမောင်က ကိုဘကျော်ပခုံးကို လိုသည်ထက်ပိုပုတ်လိုက်ပြီး...

“ဟားဟား... ခင်ဗျားကြားပြီးမဟုတ်လား... ခင်ဗျားရဲ့လက် ဆယ်ချောင်းစာက အော်ဂင်ဆရာလက်မနဲ့ခြစ်ရုံလောက်ပဲရှိသေးတာ နော်... အော်ဂင်ဆရာ လက်ဆယ်ချောင်းသာလှုပ်ရှားလိုက်ရင် ခင်ဗျား အရှင်လတ်လတ်မြေမျိုသွားမယ်...”

ကိုဘကျော်နဖူးက ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေထလာတယ်။ သူ့ နောက်က သူ့မိန်းမမငွေဖော့လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လို့ ကိုလှမောင်က သာ အောင်မြင်သောအပြုံးနဲ့...

“ကဲ... ကိုဘကျော်ရေ... စားစရာရှိတာသာ ဝင်စားသွားတော့ ခင်ဗျားနဲ့အတူကတော့...”

ကိုလှမောင်စကားကိုဖြတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ တစ်လုံးချင်းဆစ် ပြောလိုက်တယ်...

“မလိုတော့ပါဘူးဗျာ...”

တဲ့။ ကိုဘကျော်ရင်ထဲနင့်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ သူတစ်သက်လုံးမထိ တွယ် လာတဲ့နံရိုးကြီးကို ဇောချွေးတွေစိမ့်ထွက်လာတဲ့လက်နဲ့ ကျစ်ကျစ်တိ အောင်ဆုပ်ထားတယ်။

သူ့ရှေ့ကအော်ဂင်ဆိုတာကြီးကိုစိတ်နာရမှာလား။ သူ့အစွမ်းသတ္တိ ကို ဂုဏ်ပြုရမှာလားမသိတဲ့မျက်လုံးနဲ့ တွေ့တွေ့ကြီးငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကိုလှမောင်ကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ အရင်နဲ့ဆရာလက်ဟောင်း ကတော် ဘက်လှည့်ပြီး...

“မငွေဖော့လည်းဝင်စားသွားဦးလေ... ဒါပေမယ့် အရင်လို ကြပ်ကြပ်အိတ်နဲ့ထုပ်သွားလို့တော့မရဘူးနော်... ဟဲဟဲဟဲ...”

မငွေဖော့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကျုံ့သထက်ကျုံ့ဝင်နေတယ်။ သူ့မျက်

လုံးကလည်း အော်ဂင်ကိုကြည့်လိုက်။ အလှူမှာကျွေးနေတာကိုကြည့် လိုက်နဲ့ တျိုးကြည့်ကြောင့်ကြည့်ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီး အလှူအားကိုးနဲ့ အိမ်မှာ ဘာမှမချက်ဘူးဆိုတာသတိရလိုက်တော့ ဗိုက်ထဲကတကျွတ်ကျွတ်နဲ့ ဟာ တက်လာတယ်။ သူ့ယောက်ျား နဲ့အကျော်အမော် ကိုဘကျော်ကို ကြည့် လိုက်တော့လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။ အတော်လေးကြာမှ ကိုဘကျော် သက်ပြင်းချပြီး...

“ကဲ... မငွေဖော့ ငါတို့ပြန်ကြရအောင်ကွယ်...”

တဲ့... ကိုဘကျော်မျက်နှာပေါ်လိမ်းထားတဲ့ မျက်နှာချေတွေက ဆေးချွေးတွေနဲ့ မည်းတက်နေတယ်။

အရင်အတိုင်းပဲ ကိုဘကျော်က အရှေ့ကခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက် နေတယ်။ သူ့အနောက်က ထုံးစံအတိုင်းမငွေဖော့လိုက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်လိုမဟုတ်တာက နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းငိုက်ငိုက်ချထားကြ တာပဲ။ ခြေလှမ်းတွေကလည်း နှေးကွေးချဲ့လွန်းနေတယ်။

သိပ်မကြာဘူး။ သူတို့အိမ်မရောက်ခင်မှာပဲ အလှူကအိုးစည် နီးမတ်သံတွေဆူညံလာတယ်။ နောက် သူတို့နားကပဲဖြတ်ပြီး ဘုန်းကြီး တောင်းဘက်ဦးလှည့်သွားတယ်။ ကတဲ့လူကက ခုန်တဲ့လူကခုန်နဲ့ပျော်ရွှင် နေကြတာ။ အရင်ကသူနဲ့ အစား အော်ဂင်သံကစီထွက်နေတယ်။ သူတို့နား ကအဖြတ် ကိုဘကျော်အမှတ်တမဲ့ အောင်ဂင်ဆရာကိုလှည့်ကြည့် မိတ်တယ်။ အော်ဂင်ဆရာက သူ့အော်ဂင်ကို ရင်ဘတ်မှာလွယ်ပြီး လက် ထပ်မက်တည်းနဲ့တီးလာတယ်။ နောက်လက်တစ်ဖက်က စီးကရက်ကို ထန်ပါပါခဲထားတယ်။ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ အော်ဂင်ဆရာ သောက်ထားတဲ့ဗီး အချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

အော်ဂင်ဆရာသောက်ထားတဲ့ဆေးလိပ်က ဈေးကြီးပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ ကိုဘကျော်ဆေးလိပ်ဆာသလို ထမင်းဆာသ လိုဖြစ် တာတယ်။ အိတ်ထဲစမ်းကြည့်တော့ သူ့ကြိုးကပိတ်တယ်ဆိုတဲ့ ဒူးယားသံ ခေါ်တာ ကုန်နေပြီလေ...

နှင့် အိမ်ထောင်ကျလိမ့်
မယ်...အိမ်ထောင်ကျရင်
နှင့်နဲ့အိမ်ထောင်ကျမယ်
မိန်းကလေးဟာ နှင့်ထက်
အသက် နှစ်နှစ်ကြီးလိမ့်
မယ်...

လူပျိုကြီး
ဖြောင့်ကြီး

ဇာတာလား။

တာ...။

လူတစ်ယောက်မှာဇာတာကအရေးကြီးတယ်လို့ မြန်မာလူမျိုးတို့ကဆိုကြပါတယ်။ သူဟာ ဆင်းရဲမယ့်ဇာတာလား၊ ချမ်းသာမယ့်ဇာတာလား၊ အောင်မြင်ကျော်ကြားမယ့်ဇာတာလား၊ ရာဇဝင်လူဆိုး ဖြစ်မယ့်ဇာတာလား စသည်ဖြင့်ပေါ့။

ဗိုလ်စံဖဲကိုကြားဖူးမှာပေါ့...။

သူ့ကိုယ်စဉ်ကတည်းကဇာတာစစ်ကြည့်တော့ သူ့ဇာတာဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားမယ့်ဇာတာဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကကောင်းတာနဲ့နာမည်ကျော်မှာလား၊ ဆိုးတာနဲ့နာမည်ကျော်မှာလား မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ ဇာတာအလိုအရတော့ သူဟာနာမည်ကျော်ကြားလာတယ်။ တောပုန်းဓားပြကြီးစံဖဲဆိုပြီးတော့၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့အသက်ကနှစ်ဆယ်တစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်။

တော်ဝန်မြို့စားအုပ်စိုး

ထားပါတော့...။

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ဇာတာစစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောချင်တာပါ။ ဇာတာစစ်ပေးသူက ကျွန်တော့်အမေပါ။

အမေက ဝေဒင်တွက်တာ လက္ခဏာကြည့်တာ သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ လေ့လည်းလေ့လာတယ်။ အခုချိန်ထိ အမေအိပ်ရာဘေးမှာ ဝေဒင်လက္ခဏာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာအုပ်တွေ ပုံလို့၊ ကျွန်တော့်တို့တောင် သိချင်ရင် သူ့စာအုပ်တွေဆွဲယူရှာရတယ်။

ထားဦး...။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာ ကျွန်တော့်ဇာတာအကြောင်း။ ဆိုးမယ်ကောင်းမယ်၊ အောင်မြင်မယ်၊ မအောင်မြင်ဘူး။ ကျွန်တော်မသိခဲ့ရဘူး။ ကျွန်တော့်အမေ ဇာတာစစ်ပေးတဲ့အထဲမှာ အဲဒါမပါဘူး။ ဇာတာထဲကအကြောင်းပဲပြောပြမယ်။

ပြဿနာအစက ဒီလိုဗျ...။

အမေက ဝေဒင်တွက်ခိုင်းတိုင်းလည်း တွက်မပေးဘူး။ သူစိတ်ပါမှာတွက်တာ။ နောက် သူတွက်ရင်မှန်တယ်လို့ တွက်ဖူးသူတွေက ပြောတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်အပြင်ကပြန်လာတာ။ ဒါကို အိမ်ပေါက်ဝသူ့ခွတင်မှာထိုင်နေတဲ့အမေက ကျွန်တော့်ကိုလည်းမြင်ရော ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ် မသိဘူး...။

“ကိုကိုလာဦး...။”

ဆိုပြီးလှမ်းခေါ်တယ်။ သူနားရောက်တော့အမေက သူ့ခွတင်ခြေရင်းကိုလှမ်းပြရင်း...။

“ဒီမှာထိုင်...။”

ကျွန်တော်ဘာမှမြန်မပြောဘူး။ သူညွှန်ပြရာဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ အမေက သူ့စာအုပ်တွေဆွဲထုတ်လိုက်၊ မလိုအပ်တာပြန်ထည့်လိုက်လှင်နေတယ်။ သူ့ပုံက လူနာကိုကြည့်မယ့် အထူးကုဆရာဝန်ကြီးလို့ပဲ။

“ဘာလုပ်မလို့လဲမေ...။”

“နင့်ကို ဇာတာစစ်မလို့...။”

တော်ဝန်မြို့စားအုပ်စိုး

အမေက ခပ်တိုတိုမဲပြန်ဖြေပြီး သူလိုချင်တဲ့စာအုပ်တွေလှမ်းယူနေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာသူစာရွက်ထုတ်၊ ဘောပင်ထုတ်ပြီးတွက်နေတော့တယ်။ ကျွန်တော့်မွေးသက္ကရာဇ်ပါတယ်၊ မွေးရက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မွေးချိန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မသိတဲ့ ဂဏန်းတွေလည်းပါတယ်။ တော်တော်လေးကြာမှ အမေက သူ့စာရွက်ပေါ်ဘောပင်နဲ့တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ပြီး...

“နင်အိမ်ထောင်ကျလိမ့်မယ်... အိမ်ထောင်ကျရင် နင်နဲ့အိမ်ထောင်ကျမယ့်မိန်းကလေးဟာ နင့်ထက်အသက် နှစ်နှစ်ကြီးလိမ့်မယ်...”

“အဲ... ”

သူ့မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွားတယ်။ နောက်ဝမ်းလည်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင် မကျတော့လို့ထင်ထားတာကိုး။ အခု ကျွန်တော့် အမေက အသေအချာတွက်စစ်ပြီး အိမ်ထောင်ကျမယ့်ဆိုပြီး ဒက်ထီဟောလိုက်တော့ အတော်ပျော်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ဒီဘဝအလကား အိုရ နည်းမှတ်လို့။ ဒါပေမယ့် ဘဝင်မကျတာက အိမ်ထောင်ကျမယ့် အမျိုးသမီးက အသက်နှစ်နှစ်ကြီးတယ်ဆိုတာကိုး။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြီးတော့လည်း မနိုင်နိုင်အောင်ချီတာပေါ့။ ရပြီးရော၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကိုက...

ဝ ဝ ဝ ဝ

တော်လှုံမြို့အုပ်ချုပ်ရန်

အ

မေက မပြီးသေးဘူးဗျ။ သူတွက်ထားတဲ့စာရွက်ကိုကြည့်လိုက်၊ စာအုပ်တွေကိုလှန်လိုက်လုပ်နေတယ်။ အတော်ကြာမှ

“ဒါပေမယ့် နင့်အသက် ၆၄နှစ်မှ အိမ်ထောင်ကျမှာ...”

“ဗျာ...”

ကျွန်တော့်ဗျာသံက အတော်ရှည်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အမေကိုလည်း မျက်လုံးပြူးပြီးကြောင်ကြည့်နေမိတယ်။ ကြည့်လေ အိမ်ထောင်ကျမှာက ၆၄နှစ်မှ ကိုယ်ယူမယ့်မိန်းမက ကိုယ်ထက်နှစ်နှစ်တောင်ကြီးနေသေး။ မိန်းမအသက်ကဘယ်လောက်လဲ၊ ၆၆၊ ၆၇၊ အဲဒီအရွယ်ကြီးမှန်မှာတဲ့။ ဘယ်လိုမှတွေးလို့ကိုမရဘူး။

အမေကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ၊ နေသံဘူး၊ သူ့အထုပ်အလုပ်လုပ်နေတယ်။

တော်လှုံမြို့အုပ်ချုပ်ရန်

အိမ်ထောင်ကျရင်လည်း သားသမီးမထွန်းကားဘူး။ အဲ...
ဒါပေမယ့် သားသမီးကတော့ ရပြီးသားဖြစ်လိမ့်မယ်။

“အလို့...”

ကျွန်တော် အတော်အံ့အားသင့်သွားရတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်
ထောင်ကျရင် သားသမီးကျတော့ မထွန်းကားဘူး။ သားသမီးရပြီးသား
ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတော့ မယားပါသားသမီးပေါ့။ ဘယ်လောက်လဲ။ ကိုးယောက်
လား၊ ဆယ်ယောက်လား။

အမေက မပြီးသေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲယူပြီး...

“မှန်းစမ်း နင့်လက်...”

ဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ဖဝါးကို အသေအချာကြည့်တယ်။ မသေ
ချာလို့ထင်တယ်။ သူ့ဝက်ထားတဲ့မှန်ဘီလူးကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့် လက်ဖဝါး
ပေါ်တင်ကာ အသေအချာကြည့်တယ်။ လက်ဖဝါးကိုသူ့လက်မနဲ့ အသေ
အချာတိုင်းကြည့်ပြီးမှ အလန်တကြား ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်ပြီး...

“အယ်... နင့်အသက်လမ်းကြောင်းက ၆၂နှစ်မှာဆုံးနေပါ
လား...”

“ဟွင့်...”

ကျွန်တော့်ရဲ့ဟင်သံက ပီတောင်မပီတော့ဘူး။ မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး
အမေ့ကို တစုံတသြကြည့်နေမိတယ်။ အမေကတော့ မသိလိုက်မသိ
ဟာသာ သွစာအုပ်တွေသူပြန်ထပ်ရင်...

“ဒါပဲဒါပဲ... သွားတော့ သွားတော့...”

တဲ့...။ ကျွန်တော်ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ထလာမိတယ်။
ပြီးတော့မှ အသေအချာပြန်စဉ်းနေမိတယ်။ ကိုယ့်ဇာတာကို။

အိမ်ထောင်တော့ကျမယ်။ ဒါပေမယ့် ၆၄နှစ်မှကျမယ်။ ကျမယ့်
အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ထက် နှစ်နှစ်ကြီးမယ်ဆိုတော့ အိမ်သူက၆၆နှစ်။
သားသမီးမထွန်းကားဘူး။ သားသမီးရပြီးသားဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတော့
ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးက မုဆိုးမကြီးလား။ ဒါမှမဟုတ် ခုနစ်ခုရှစ်ခုအလုပ်
ကြီးလား... ဘုရား...

အဲဒါကြီးနဲ့ရဖို့ကိုတောင် ကျွန်တော့်အသက်လမ်းကြောင်းက
၆၂နှစ်မှာဆုံးနေပြီဆိုတော့၊ ကျွန်တော်ဘယ်အချိန်မှာ အိမ်ထောင်ကျမှာလဲ၊
ကျွန်တော်ဆုံးပြီးနှစ်နှစ်ကြာတဲ့အချိန်ကျမှ သင်္ချိုင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ရင်
ဘေးအုပ်က အိပ်တာကြီးနဲ့ မသာအချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ပေါင်းဖက်
တွေပြီး ဝိညာဉ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ချစ်ရည်လူးပြီး ချစ်စုဘူးတွေ
ထိုင်ခွဲရမယ့်အခြေ။

ကဲ... ဒါပဲပဲ...

အကြည့်တော်လူပျိုကြီးလား။ လူပျိုကြီးပဲလုပ်တော့မှာလားလို့
တစ်မေးတည်း မေးနေကြတဲ့သူများအတွက် ကျွန်တော့်ဇာတာအကြောင်း
သတင်းကောင်းပါးလိုက်တာပါ။

ကဲ... မေးကြဦးမလား။ မယူချင်ဘူးလား။ ယူချင်သမှ ဆယ့်သုံး
နှစ်သားကတည်းက နန့်နန့်ကိုတက်နေတာ၊ မရဘူးလား။ ရမှာနောင်ဘဝ
ကျ၊ ဒါဖြင့် ဇာတာကိုယတြာနဲ့ ခြေပစ်လို့ရတယ်လို့ဆိုကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ဘုရားမှာသွားပြီး ယတြာခြေတဲ့အနေနဲ့ ပုတီးသွားစိပ်ပါတယ်။ ပုတီးစိပ်
မယ်ဆိုတော့လည်း စိပ်တာတော့ စိပ်တတ်ပါရဲ့ ပါးစပ်က ဘယ်လိုထွက်ရ
မှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ...

“ရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ဇာတာအတွက် ယတြာခြေချင်
သော်ငြား ဘယ်စာအုပ်မှဟုတ်တိပတ်ငြား ဖတ်စားခဲ့တာမဟုတ်၍ ဘုရားဇာ
လည်း ဟုတ်တိ ပတ်တိမတတ်ပါ။ သည့်အတွက် တစ်နှစ်သုံးလေးသာစေ
တွက်ခွင့်ပြုပါဘုရား ဆိုပြီး တောင်းပန်နေရတယ်။ တကယ်...။

ဒီလိုနဲ့ပုတီးတစ်ကုံး တစ်ရာရှစ်လုံးရှိတယ်ဆိုတာသိသာတယ်။
တစ်ခါတစ်ခါစိပ်ရင် တစ်သိန်းလောက်ရတယ်။ ဇာတာတောင်းဆိုတော့
ပေါ့။ ပြောပါတယ်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်...။

အဲဒီနောက်ပိုင်းဟယ်...

သူ့ အလုပ်မှမလုပ်တော့ဘဲ

အချိန်ရှိသရွေး... ငါ့ကိုပဲ

ကြည့်နေတော့တယ်။

ထမင်းလည်း မစားတော့

ဘူး၊ ညလည်းမအိပ်တော့

ဘူး...

အဲဒီနောက်ပိုင်းဟယ်...
သူ့ အလုပ်မှမလုပ်တော့ဘဲ
အချိန်ရှိသရွေး... ငါ့ကိုပဲ
ကြည့်နေတော့တယ်။
ထမင်းလည်း မစားတော့
ဘူး၊ ညလည်းမအိပ်တော့
ဘူး...

၆၆

ပုံကဒီလိုဗျ...
 ကျွန်တော်ပြောပြရင် ထူးဆန်းလိုက်တာလို့ ပြောကြမယ်...
 မထူးဆန်းနဲ့ တကယ့်ကိုအဲဒီလိုကြီး...
 ဘာလို့လဲဆိုတော့...
 အဲ... ဒီလိုပေါ့ဗျာ...
 ကျော်မင်းရယ်၊ ယဉ်ယဉ်မြင့်ရယ်၊ သက်သက်ချိုရယ်ဆိုတာ
 သူငယ်ချင်း။ သူငယ်ချင်းဆိုတာကလည်း ကျောင်းတက်ရင်း ခင်ကြတဲ့
 သူငယ်ချင်းတွေ။ ကျွန်တော်ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ယောက်ျားလေး
 တစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်တယ်ဆိုတာ ပိုက်ဆံချေးဖို့နဲ့
 ရည်းစားစကားပြောဖို့ပဲဆိုတာလေ။ အခု ကျော်မင်းကလည်း အဲဒီလိုပဲ။
 ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို သွားခင်တာ။
 ဒီလိုပဲပေါ့...။

တော်လှန်မှုအုပ်စု

ပိုက်ဆံချေးဖို့ ရည်းစားစကားပြောဖို့ပဲပေါ့...။
 ယဉ်ယဉ်မြင့်ဆိုတာဆို ကျော်မင်းက ပိုက်ဆံချေးတယ်။ အဲ...
 သက်သက်ချိုကိုတော့ ရည်းစားစကားပြောဖို့ကြိုးစားတယ်။ ကြိုးစားတယ်
 ဆိုတာ ပြောဖို့ကြံတွန်းလို့အဓိပ္ပါယ်ရမလားပဲ။ အဲ... အဲဒီလိုဆိုမှားပြီဗျ။
 ကျော်မင်းက သက်သက်ချိုကိုဆို ရည်းစားစကားကိုမပြောရဲတာ။ နဂို
 တတည်းကို အသည်းငယ်ကြောက်တတ်တာ။ သက်သက်ချိုရှေ့ရောက်ရင်
 တတည်းကရင်တွေဖြစ်ပြီး ခွေးအကြီး မီးစအတို့ခံရသလို ပူအာအကြီးဖြစ်
 နေတာ။
 ဒါပေမယ့် အကြံကတော့ မသေးဘူးမောင်...။
 ဒါကြောင့် သက်သက်ချိုရဲ့ သူငယ်ချင်း ယဉ်ယဉ်မြင့်ကို ကပ်
 ပေါင်းထားတာ။ အဲ... သူ ယဉ်ယဉ်မြင့်နဲ့ပေါင်းလိုက်တော့ နှစ်ခုစလုံး
 အဆင်ပြေသွားတယ်။ ငွေလိုရင် ယဉ်ယဉ်မြင့်ဆိုတာ ချေးတယ်၊ ပြီးတော့
 ယဉ်ယဉ်မြင့်ကို သူ့ကိုသက်သက်ချိုနဲ့အောင်သွယ်ပေးဖို့စည်းရုံးတယ်။
 ပြောရဦးမယ်...။
 ယဉ်ယဉ်မြင့်ကလည်းတစ်မျိုး...။
 ကျော်မင်းပိုက်ဆံလိုရင်ချေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်သက်ချိုနဲ့
 အောင်သွယ်လုပ်ခိုင်းရင်တော့ ပြောဘူး။ တုံ့လီဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေတာ။
 ဒါကြောင့် ကျော်မြင့်ခမျာ သူချစ်ရတဲ့သူနဲ့ နီးလျက်နဲ့ဝေးနေရ
 တာ။ ကြာလာတော့ ကျော်မင်းမနေနိုင်တော့ဘူး။
 ဒီလိုနဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းကစတော့တာ...။
 ဖြစ်ပုံကဒီလိုဗျ...။
 ကျွန်တော်ပြောရင် ထူးဆန်းလိုက်တာလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်...။
 မထူးဆန်းနဲ့ တကယ့်ကိုအဲဒီလိုကြီး...
 ဘာလို့လဲဆိုတော့...
 ကျွန်တော့်ရဲ့ထူးစံအတိုင်း နေသာတဲ့တစ်နေ့ဗျာ...။

တော်လှန်မှုအုပ်စု

“ယဉ်

ယဉ်မြင့်ရာ နှင့်ကိုငါပြောခိုင်းနေတာကြာပြီ ဟာ . . .
နှင့် ငါ့ကို အခုချိန်ထိမပြောပေးသေးဘူးလား . . .”
ယဉ်ယဉ်မြင့်က သစ်ပင်အောက်ခုံတန်းလေးမှာ
ခြေဆင်းထိုင်ပြီး သူ့ခြေထောက်လေးကိုလွှဲနေတယ်။
ဆံပင်ကိုလည်း ကျစ်ဆံမြီး နှစ်ချောင်းခွဲကျစ်ထား
တယ်။ သူကလည်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပါ
ပဲ။ သက်သက်ချိုနဲ့ဆို သူတင်ကိုယ်တင်ပါပဲ။ သူကတောင် ပိုချောသလိုရှိ
သေး။ ဒါကို ဟိုကောင်က ဘာကြောင့်မျက်စိမှောက်နေတယ်ရယ်မသိဘူး။
အေးလေ အချစ်မှာ မျက်စိမှမရှိတာ။
“ငါပြောတာကြားလား . . .”
“ဟဲ့ . . . နှင့် ငါ့ဆီကပိုက်ဆံချေးတာ ထောင့်ရှစ်ရာရှိနေပြီ
နော် . . .”

ကော်လံမြို့စာအုပ်တိုက်

ကျော်မင်းစကားကို ယဉ်ယဉ်မြင့်က ဖြတ်ပြောတယ်။ ကျော်မင်း
အတော်စိတ်ပျက်သွားတယ်။ သူ့မောက်တာက တစ်ခြောင်း ဟိုကစီးလာတာ
ကတစ်မြောင်းကြီး။

“ဟာ . . . အဲဒီပိုက်ဆံကိစ္စထားပါဟာ . . . အခုငါပြော နေတာ
သက်သက်ချိုကိစ္စ။ နှင့်ပိုက်ဆံလောက်က အချိန်မရွေးပြန်ဆပ်လို့ ရတယ်
မှတ်ထား . . .”

ယဉ်ယဉ်မြင့် ကျော်မင်းကိုပြန်မော့ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တော့
ဟုတ်တယ်။ သူ့ဌေးသားကိုး။ ကျော်မင်းမျက်နှာကဖြူနေတာ။ ပိုက်ဆံ ချေး
တယ်ဆိုတာလည်း ခင်မင်မှုကိုပိုမိုခိုင်မာစေလိုဟန်ချေးတာ။ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား လူငယ်တွေရဲ့ ခင်မင်မှုအတိုင်းအတာမှာ ငွေချေးတာလည်း
တစ်ကဏ္ဍပါတယ်လေ။ အပေးအယူရှိမှပိုခင်ကြတာ။ (မယုံရင်ချေးကြည့်)

“ဒီမှာ ယဉ်ယဉ်မြင့် နှင့်သက်သက်ချိုကိုမပြောပေးဘူးဆိုရင်
လည်းရတယ် . . . နေတော့ . . . ငါ့ဟာငါဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ . . .”

ယဉ်ယဉ်မြင့် မျက်လုံးဖြူသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျော်မင်းတို့
အံ့ဩတကြီးပြန်ကြည့်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျော်မင်းမျက်နှာပေါ်မှာ
ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ခိုင်မာနေတဲ့အရိပ်အယောင်ကိုမြင်ရတယ်။ ယဉ်ယဉ်မြင့်
ခေါင်းပြန်ငုံလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းချလိုက်ပြီး . . .

“အေးလေ . . . နှင့်က ဒီလောက်တောင် ဆန္ဒစောနေမှတော့”

ယဉ်ယဉ်မြင့်ကို ကျော်မင်းကိုမော့ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတ
ရံဝေဝေနဲ့။ နောက်ပြီးတော့ တစ်လုံးချင်းဆက်ပြောတယ်။

“ငါ့သူကိုချိန်းပေးပါမယ် . . . နှင့်ဘာသာနှင့်ပြောသူ . . .”

ယဉ်ယဉ်မြင့်ရဲ့စကားကြောင့် ကျော်မင်းဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒါ
ကြောင့် သက်လက်လွတ် ယဉ်ယဉ်မြင့်ပုခုံးကို လှမ်းတိုင်လိုက်ပြီး

“တကယ် . . . တကယ်ပြောတာလား သူငယ်ချင်း . . .”

ယဉ်ယဉ်မြင့်က ကျော်မင်းကိုငေးကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းမိုက်
ခပ်ဖြည်းဖြည်းညီလိုက်တယ်။

ကော်လံမြို့စာအုပ်တိုက်

"ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ. . ဝမ်းသာလိုက်တာ. . .
 ဒါ. . . ဒါဆို သူနဲ့ ဘယ်နေ့တွေ့ရမှာလဲဟင်. . . ဘယ်နေ့တွေ့ရမှာလဲ. . ."
 "အခုလာမယ့် စနေနဲ့. . ."

အံ

ဒီနေ့နံနက်အစောကြီး ကျော်မင်းထပြုံး အလှပြင်နေတော့ တာပဲ၊ ဆွတ်လိုက်တဲ့ရေမွှေး ကြောင်သေးနံ့ပါပါတယ်၊ နောက် သူ့အကျိုးတွေကအကောင်းစားတွေလေ။ အကျိုးတွေတိုလျှင် ရင်လည်း ဆပ်ပြာနံ့လေးက ကျန်ဦးမှကြိုက်တာ၊ ဆပ်ပြာနံ့နဲ့ ရေမွှေးနဲ့ ရောနေတော့ ဘယ်လိုအနံ့ထွက်လာမယ်ဆိုတာ ငါ့ဦးစားသာ ပြာည့်။

"ကျော်မင်းရာ မင်းမလည်း အလှပြင်ရတာ လွန်ခဲ့တာ. . မိတ်ကပ်ကအစ ရေမွှေးအဆုံး အကုန်လုံးကိုဆွတ်သည့် လိမ်းသည့်နေ့တော့ တာပါလား. . ."

ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတွေကပြောယူရတယ်၊ ဒါဆိုတောင် ဆပ်ပြာနံ့ သားက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်တဲ့၊

"အချစ်နဲ့တွေ့ရမှာလေ. . . ဒီနေ့အချစ်နဲ့တွေ့ရမှာ. . . အဲဒါ

တော့ အရင်လိုဆပ်ဆလူးထပြီးနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး... လှဖို့ ပနိုကလိုပြီ
မဟုတ်လား... ဟားဟားဟား...

ဆိုပြီး မျက်နှာစူးကြီးနဲ့ဆတ်ဆလူးထပြီးပြောတာ။ ပြောတော့
အားလုံးသောသူငယ်တွေက အညင်ကပ်တာပြောမနေတော့နဲ့။ ဝိုင်းမေတ္တာ
ပို့ကြတာ။ ခါကိုတောင်ငတိက အားလုံးကိုပြုံးပြုံးကြည့်ပြီး...

"ကဲ... သွားပြီဟေ့... ငါပြန်လာတဲ့အချိန်ကျရင် ချစ်သူလေး
နဲ့ ဘယ်လိုကြည်နူးခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ကိုအားရပါးရ ပြောပြ မယ်..."

ဆိုပြီးအမြုးပြီးထွက်သွားတော့တာ။ ဝမ်းတွင်းဈေးတစ်ယောက်
မြင်ရသလို ဒီအတိုင်းဝိုင်းကြည့်နေတော့တာ။

ဟင်

“ဟင်”

ချိန်းထားတဲ့နေရာမှာ ယဉ်ယဉ်မြင့်တစ်ယောက်
တည်း တွေ့လိုက်ရတာ ငတိအံ့အားသင့်သွားတယ်။
ယဉ်ယဉ်မြင့်ကလည်း ဒီနေ့ကျမှပြင်လာတာလှနေ
တာပဲ။ မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ ဝမ်းဆက်ကလေးဝတ်ထားတယ်။ ထုံးစံ
အတိုင်း ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ချောင်းခွဲကျစ်ထားတယ်။ ဒါတွေကို ငတိကစိတ်ဝင်
စားတာမဟုတ်ဘူး။ သူစိတ်ဝင်စားတာက သက်သက်ချို။ ဒါကြောင့် ငတိ
ယဉ်ယဉ်မြင့်နားပြေးကပ်သွားပြီး...

“သက်သက်ချိုရော... သက်သက်ချို၊ သက်သက်ချို ဘယ်မှာလဲ”

သူ့အလောတကြီးမေးလိုက်တယ်။ သူ့အမေးကို ယဉ်ယဉ်မြင့်က
လက်ညှိုးတောင်ထိုး မြှောက်ထိုးနဲ့...

“ဟိုလေ... ဟို... သူတိရစ္ဆာန်ရုံကစောင့်နေမယ်တဲ့”

၁၂၂ ကြည်ငြိမ်း

ဒီတော့မှ ငတ်သက်ပြင်းချနိုင်တယ်။

“ကဲ... ဒါဆို တိရစ္ဆာန်ရုံသွားကြရအောင်...”

နှစ်ယောက်သား အဝတ်အစားအသစ်တွေနဲ့ တားပေါ်ကပ်ထိုင်ရတော့ ရှိုးတိုးရှုန့်တန်ဖြစ်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက် ပြုံးမြဲလိုက်နဲ့ နေရထိုင်ရတွေကို ခက်နေတော့တာ။

တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်တော့လည်း နှစ်ယောက်သား လမ်းယဉ်လျှောက်တာလူလာရင် ဟိုဘက်တပ်ရနီးနီး ဒီဘက်ကပ်ရနီးနီး တွေဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီလိုမျိုးက တစ်ခါမှမသွားဖူးတာ။ ဒါကိုငတ်က စိတ်ပြေလို ပြောပြော...။

“သက်သက်ချို ဘယ်နေရာက စောင့်မယ်လို့ပြောလဲ...”

ယဉ်ယဉ်မြင့်က များပြားလှသောလူတွေကိုဝေကြည့်ပြီး...

“မသိဘူးလေ... သူဒီမှာရှိမယ်လို့ပြောတာပဲလေ...”

“ဟာကွာ... ယဉ်ယဉ်မြင့်ကလည်း...”

များပြားလှတဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေကိုကြည့်ပြီး ကျော်မင်း စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ဒီလိုပိတ်ရက်မျိုးဆို ရန်ကုန်မြို့ရဲ့လူ အစည်ကားဆုံးနေရာက တိရစ္ဆာန်ရုံပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလောက်များတဲ့လူတွေကြား သက်သက်ချိုကိုဘယ်လိုရှာမှာလဲ။

“လာလေ... သူရှိရင်လည်း ကစားကွင်းဘက်မှာရှိမှာပေါ့...”

ကစားကွင်းဘက်သွားရအောင်...

ယဉ်ယဉ်မြင့်စကား။ ကျော်မင်းလည်းဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ ယဉ်ယဉ်မြင့်နောက်က ကုတ်ချောင်းကုတ် ချောင်းနဲ့ လိုက်လာရတယ်။

ကစားကွင်းရောက်တော့လည်း ယဉ်ယဉ်မြင့်က ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်ဒီဘက်လျှောက်လိုက်နဲ့ လုပ်နေတယ်။ လူလိုက်ရှာတဲ့ ပုံတော့မဟုတ်ဘူး။ သူမျက်လုံးက ကစားစရာတွေအပေါ်မှာသာ။ နောက် ရှိလာကိစ္စတာနားရောက်တော့ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဒါကြီးစီးချင်တယ်...”

ကျော်မင်းမြတ်ဗုဒ္ဓ

ယဉ်ယဉ်မြင့်စကားကြောင့် ငတ်စိတ်ပျက်သွားတယ်။ သူ့ချစ်သူမှ တွေ့ရသေးတာကိုး။ ဒါကြောင့်...

“ဟာ... ယဉ်ယဉ်မြင့်ကလည်း ဟိုတစ်ယောက်ကို ရှာရဦးမှာလေ... ဒါကြီးစီးနေရင် ဘယ်အချိန်သွားရမှာလဲ...”

ယဉ်ယဉ်မြင့် တစ်ချက်ငြိမ်သွားတယ်။ အတော်ကြာမှ...

“ဒါကြီးစီးသွားပြီး အပေါ်ရောက်မှ သူ့ကို အပေါ်စီးကနေ ချတာပေါ့...”

ကျော်မင်းသက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ဟိုတစ်ယောက်လိုက်ရှာလို့မှ မတွေ့တာ။ သူ့ပြောသလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့။

“ကဲလာ... ဒါဆိုစီးကြရအောင်...”

ဆိုပြီးနှစ်ယောက်သား ရှိလာကိစ္စတာပေါ်တက်လိုက်ကြတယ်။

နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းကပ်လျက်။

ရှိလာကိစ္စတာထွက်တာနဲ့ ယဉ်ယဉ်မြင့်က သူ့ခေါင်းကို ကျော်မင်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲဝှက်ထားလိုက်တယ်။ အမြင့်ကြီးရောက်တဲ့ နေရာမှောက်တော့ ကျော်မင်းလက်မောင်းကို တအားဖက်ပြီး သံကုန်ခြစ်အော်တော့တာ။ သိတဲ့အတိုင်း ရှိလာကိစ္စတာကလည်း အသည်းယား စရာကြီးမဟုတ်လား။ ကျော်မင်းတောင် မအော်မိအောင်မနည်းသတိထားနေရတာ။ ရှိလာကိစ္စတာစီးနေရတဲ့တစ်လျှောက် ယဉ်ယဉ်မြင့် ခေါင်းမဖော်ဘူး။ ကျော်မင်း အင်္ကျီမှာကို သွားရည်တွေပါပေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ရှိလာကိစ္စတာပေါ်က ဆင်းတော့ ယဉ်ယဉ်မြင့်မှာ မျက်နှာကလေးနီပြီးရယ်နေတော့တာ။ ကျော်မင်းကတော့ မရယ်နိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာကြီးနီပြီး ပြုံးတော့ပြုံးနေတယ်။ နောက် ယဉ်ယဉ်မြင့်ကပြောသေးတယ်။

“ကြောက်လိုက်တာ အရမ်းပဲ...”

တဲ့...။ ငတ်ကတော့ ဇောနဲ့မို့ မကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး...

ကျော်မင်းမြတ်ဗုဒ္ဓ

“ကဲ... ကြောက်တာလည်း နောက်မှကြောက်... အခု သက်သက်ချိုကို လိုက်ရှာရအောင်...”

“ဆိုတော့ ယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်လုံးပြုံးသွားပြီး...”

“ဟဲ့... ရှိလာကတောပေါ်ကနေ သက်သက်ချိုကိုလှမ်းမြင် လိုက်တယ်...”

သက်သက်ချို ဆိုတာလည်း ကြားရော ကျော်မင်း ရင်ထိတ်ခနဲဖြစ် သွားတယ်။ နောက် မျက်လုံးကြီးပြုံးပြီး သိချင်လေနဲ့...

“ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာမြင်လိုက်တာလဲ... ဘယ်နားမှာ လဲ...”

ဆိုပြီး အလောတကြီးမေးတယ်။ ဒါကိုယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်က ရဟတ်ကြီး ဘက်လက်ညှိုးထိုးပြီး...

“ဟိုး... ရဟတ်နားမှာ...”

“လာ... လာ... ဒါဆို အဲဒီဘက်သွားကြရအောင်...” ကိုယ့်လူက ဟန်တောင်မဆောင်နိုင်ဘူး။ ယဉ်ယဉ်မြင့် လက်ကို ဆွဲပြီးသွတ်တော့တာ။

“ဟင်...”

ဟိုရောက်တော့သက်သက်ချိုရဲ့ အရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့ ရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျော်မင်း ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားတယ်။

“နင်သက်သက်ချိုကိုမြင်လိုက်တယ်ဆို... ဘယ်မှာမြင်လိုက် တာလဲ...”

ယဉ်ယဉ်မြင့်ကခေါင်းကိုကုတ်ပြီး မျှော်လင့်ချက်ပါတဲ့မျက်လုံး မျိုးနဲ့ ရဟတ်ကြီးကိုမောကြည့်ပြီး...

“ဒီနားမှာဟ... ခုနဒီနားသုရပ်နေတာ...”

“ဟာ... ဒါဆို ဒီနားပတ်ဝန်းကျင် လိုက်ရှာရအောင်လေ...” ဆိုတော့ ယဉ်ယဉ်မြင့်က...

“ဒီနားလိုက်ရှာရင် အကြာကြီးလိုက်ရှာနေရမယ်လေ...”

“အဲဒီတော့...”

ငတိက ဇဝေဇဝါနဲ့ပြန်မေးတယ်။ ယဉ်ယဉ်မြင့်က ရဟတ်ကြီး ဆိုသတ်ညှိုးထိုးပြပြီး...

“အဲဒီတော့ ကိုဒီရဟတ်ပေါ်ကနေ ရှာမယ်လေ... အပေါ် ဆိုတော့ အားလုံးမြင်ရတာပေါ့...”

“အမ်”

ယဉ်ယဉ်မြင့်စကားကြောင့် ငတိကြောင်သွားတယ်။ လာပြန်ပြီ ရဟတ်ပေါ်တက်ရှာရအောင်။ ခုနက တစ်ကြိမ်ထိထားပြီလေ ရှိလာကို စတာမှာ။ သွားရေတွေတောင်ခြောက်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်

ခေါင်းကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ခါပြီး...

“မဟုတ်ဘူးလေ... ဒီနားဆိုလမ်းလျှောက်ပြီးပတ်ရှာလိုက် ခုင်...”

“ဟဲ့... သူက တောင်ဘက်သွားတာလား မြောက်ဘက်သွားတာ ဆား မမှသိတာ... တော်ကြာယုန်တောင်ပြေး နှင်မြောက်လိုက် ဖြစ်နေ ခဲ့မယ်...”

“အင်...”

မလိုအပ်ပါပဲ ခွေးဖြစ်မယ့်ဘဝ။ သူပြောတော့လည်းဟုတ် သလိုလို။ ဟိုကဘယ်ကိုသွားလို့သွားမှန်းမသိဘဲ ကိုယ်ကဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ။ သူ့ကိုအပေါ်စီးကကြည့်ပြီး သူသွားတဲ့နေရာကွက်တိသိမှ ‘ကွို’

ခနဲမင်းလိုက်တာမှ ပိုအဆင်ပြေမယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ငတိ သက်ပြင်းချပြီး...

“ကဲ... ဒါဆိုရဟတ်ပေါ်တက်ရအောင်...”

ယဉ်ယဉ်မြင့်မျက်လုံး လက်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

“လာမြန်မြန်လာ ရဟတ်က ထွက်တော့မယ်...”

ဒီလိုနဲ့ပဲ သက်သက်ချိုကိုဟိုနားတွေသလိုလို ဒီနားတွေသလိုနဲ့ ချားတွေစီးလိုက်၊ ရဟတ်တွေစီးလိုက်၊ ရှိလာကိုစတာတွေစီးလိုက်၊ ပင်လယ်ဓားပြတွေကြီးစီးလည်း ပြီးရောပဲဆိုပြီး လျှောက်သွားတာ သင်္ကေတ

ကြီးတောင်မကျန်ဘူး။ သူတို့ တိရစ္ဆာန်ရုံကပြန်လာတော့ နေတောင်

www.burmeseclassic.com

အတော်စောင်းနေပြီ။ ငတ်ကတော့သူ့ချစ်တဲ့သက်သက်ချို မတွေ့ရလို့
ငေါင်စင်းစင်း။ ယဉ်ယဉ်မြင့်ကတော့ သူ့စီးချင်တာတွေ စီးရလို့ ပြုံးလို့ရွှင်လို့။

“ကဲ... ငါပြန်တော့မယ်...”

“ဟယ်... ငါက တစ်ယောက်တည်းပြန်ရမှာ... မိန်းကလေး
တစ်ယောက်တည်း ဒီအချိန်ပြန်လို့မသင့်တော်ဘူးလေ... အိမ်ရှေ့ထိ
နင်လိုက်ပို့...”

ငတ်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ လည်လိမ်ထားတဲ့ကြက်ကြီးလို့
ငေါင်စင်းငေါင်စင်းနဲ့ ယဉ်ယဉ်မြင့်အိမ်ရှေ့ထိလိုက်ပို့ရပြန်တယ်။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ကျော်မင်းက...

“ကဲ... ငါပြန်တော့မယ်...”

“အေး...”

ငတ်လှည့်ထွက်မယ်လုပ်မှ...

“ကျော်မင်း...”

ကျော်မင်း ယဉ်ယဉ်မြင့်ကိုလှည့်ကြည့်တယ်။ ယဉ်ယဉ်မြင့် ရှက်
သလိုလိုနဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြီး...

“နင်နဲ့ငါရည်းစားဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှလျှောက်မပြောရဘူး
နော်... ဒါပဲ...”

ဆိုပြီး အိမ်ထဲလှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားတယ်။

“ဟင်”

ယဉ်ယဉ်မြင့်စကားကြောင့် ငတ်ကြက်သေ သေနေတယ်။ ဟိုကို
ကြည့်တော့လည်း အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။

နင်နဲ့ငါရည်းစားဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှလျှောက်မပြောရဘူးတဲ့။
ဘယ်တုန်းက ရည်းစားဖြစ်သွားလို့လဲ။ ဘယ်တုန်းက ရည်းစားစကားပြော
ခဲ့သလဲ။ ဘယ်အချိန်မှာ သူမကအဖြေပြန်ပေးခဲ့လဲ။ ငတ်ဝေဝေဝါဖြစ်နေ
တယ်။ အသေအချာကို ဝေဝေဝါဖြစ်နေတယ်။ မရှင်းဘူးလေ သူ့စိတ်ထဲမှာ။

ကံ

လုပ်စမ်းပါဦး ပထမဆုံးရည်းစားဦးအတွေ့အကြုံ...
သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အမေးကြောင့် ငတ်အကြောင်ကြောင်ဖြစ်
နေတယ်။

“မြို့မထားပါနဲ့ကွာ သက်သက်ချိုက ဘာပြောလိုက်လဲ...”

“သက်သက်ချိုနဲ့မတွေ့ဘူးကွ...”

“ဟေ... ဒါဆို...”

“ဟိုလေ... ယဉ်ယဉ်မြင့်နဲ့မတွေ့တယ်...”

“အဲ...”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကုန်တယ်။

“ယဉ်ယဉ်မြင့်ကဘာပြောလဲ...”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အမေးကို ငတ်ခေါင်းကုတ်တယ်။

ဗုတ်မောင်ကြုတ်ပြီး...

“သူကပြောတယ်... ”

“အေး... ”

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ခေါင်းတွေ စိတ်ဝင်စားစွာစုကပ်ကုန်တယ်။
ငတိကခေါင်းကုပ်လိုက် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်လုပ်ပြီး...

“သူနဲ့ငါ... ”

“အေး... ”

“သူနဲ့ငါ... ”

“ဟာ... ဆက်လေကွာ... ”

“သူနဲ့ငါရည်းစားဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှလျှောက်မပြောရဘူး
တဲ့... ”

“ဟေ... ”

သူငယ်ချင်းတွေ ပါးစပ်တွေ အကျယ်ကြီးဟကုန်တယ်။ ပြီးတော့
သူ့ကိုမျက်လုံးပြုစုပြီးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေတယ်။ သူတို့တွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ
လည်း အံ့အားသင့်သွားကြပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ သူတို့သိထားတာက
တစ်ယောက်၊ ဖြစ်နေတာက တစ်ယောက်ဆိုတော့ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း
မသိဖြစ်နေပုံရတယ်။ အတော်ကြာမှ...

“မင်းနဲ့သူရည်းစားဖြစ်နေတာ ဘယ်သူမှလျှောက်မပြောနဲ့ဆိုတော့
မင်းတို့က ရည်းစားဖြစ်နေတာပေါ့... ”

သူငယ်ချင်းရဲ့အမေးကို ငတိခေါင်းကုပ်ပြီး...

“အဲဒါကို ငါမရှင်းဘူးဖြစ်နေတယ်... ”

သူစကားကို သူငယ်ချင်းများက...

“ဘာမရှင်းစရာရှိလို့လဲ ဟေ့ကောင် မင်းတို့ရည်းစားဟာ ရည်းစား
ပေါ့... အေးလေကွာ ငါတို့က သက်သက်ချိုကိုလိုက်နေတယ်မှတ်တာ...
လူဆိုး... သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်... ဟားဟား... ”

“ဟုတ်ပ... ဟိုကရည်းစားဖြစ်နေတယ် ဘယ်သူမှလျှောက်
မပြောနဲ့လို့ သတိပေးလိုက်တာကို မရှင်းလို့ဆိုပြီး တွေ့တဲ့လူ လျှောက်ပြော
နေတယ်... ဘယ်လိုကောင်လဲမသိဘူး... ဟားဟား... ”

ဆိုပြီး အော်ဟစ်ရယ်မောကုန်ကြတယ်။ ငတိကတော့ ငိုတော့
မလိုမျက်နှာကြီးနဲ့ ငူငူငိုငိုငိုကြီးကိုထိုင်နေတော့တာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
မရှင်းဘူးလေ၊ ဘယ်အချိန်မှာစ ရည်းစားဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာကို မရှင်းဘူး
လေ။

ဟုတ်တယ်လေ... သူလည်း ဘာမှမပြောဘဲနဲ့...

အဲဒီသတင်းချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားတယ်။ လူတွေကလည်း သိတဲ့
အတိုင်းပဲ။ ဘယ်သူမှမပြောနဲ့ဆို တွေ့ကရာလူလျှောက်ပြောချင်ကြတာ။
ပြီးတော့ ပြောပြန်တယ်။ ဘယ်သူမှလျှောက်မပြောနဲ့လို့။

ကျော်မင်းနဲ့ယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်ရည်းစားဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်သူမှ
လျှောက်မပြောနဲ့။ အဲဒီသတင်းကို သက်သက်ချိုလည်းကြားရော ဆွေဆွေ
ခုန်တော့တာ။ ဟုတ်တယ်လေ လိုက်တုန်းက သူ့ကိုလိုက်ပြီးတော့ သူ
သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်သွားတာဆိုတော့
သူ့ခမ္မာအနာပေါ် တုတ်ကျသလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျော်မင်း
ဆိုရင် အသံကြားရင်တောင် အသားတုန်နေတာ။ တတ်နိုင်သလောက်
ဝေးဝေးကရှောင်တယ်။ ဟိုကောင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။

ဒါကို ကျော်မင်းသက်သက်လူလည်ကျတာ။ အလွယ်လိုက်
တာဆိုပြီး ဝိုင်းထင်ကြတာပေါ့။ ယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်က ရိုးရိုးလေးဟာကို။
ဟိုကောင်ကလည်း ဘယ်လိုရှင်းလို့ရှင်းရမှန်းမသိဘူး။ သူ့မှာသူလည်း
မရှင်းဘူးလေ။ ယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်က ဘယ်လိုစပြီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့တယ်
ဆိုတာ။ နောက်ပြီး သူလည်းတွေကရာလူလိုက်ပြီး ပြောပြတယ်။

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော်မရှင်းလို့ပါဆိုပြီး... ”

သူသာမရှင်းတာ၊အားလုံးက သူတို့နှစ်ယောက်ရည်းစားဖြစ်
နေကြပြီဆိုတာရှင်းနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ပိုပြီးရှင်းတဲ့ တစ်နေ့ရောက်လာတယ်
ဆိုပါတော့။ အဲဒီနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် ကောင်းမှာ ဆိုကြပြီ...

“နင်ငါအိမ်လိုက်ခဲ့... ”

ယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်ကကြောင့် ငတိမုတ်မိသလိုကြည့်နေတယ်။

“ငါက ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ... ”

ယဉ်ယဉ်မြင့်က သူလွယ်အိတ်ကြိုးကိုကိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ...

"နင့်ကို အဖေတို့အမေတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့..."

ယဉ်ယဉ်မြင့်ရဲ့စကားကြောင့် ငတိလန့်သွားတယ်။

"ဟင်... ငါက ဘာလို့သူတို့နဲ့သွားတွေ့ရမှာလဲ..."

သူ့အမေးကို ယဉ်ယဉ်မြင့်က...

"သွား... မသိဘူး... လူဆိုး..."

ဆိုပြီး ဘာမှမပြောဘဲပြေးထွက်သွားတယ်။ ကိုယ့်လူမှာတော့

အလည်လည်နဲ့ဘာဆက်လုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ် တုန်ခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ သူလည်းမဆိုးရပါဘဲနဲ့ဆိုးတယ်လို့ ပြောတာကိုး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျော်မင်းခများ ယဉ်ယဉ်မြင့်တို့ အိမ်ရောက်ခဲ့ပြန်တယ်ဆိုပါတော့။

၁၁၁

ယဉ်

ယဉ်မြင့်အဖေက ရေနွေးကြမ်းငွေသောက်ပြီး တော်မင်းကို တစ်မိမိမ့်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ခမျာ သမီးရှင်ကြီးဖြစ်နေတော့ သားမက်တော်ရမယ့်လူတို့ဘယ်ကဘယ်လို စပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပုံရတယ်။ သမီးဖြစ်သူလိမ္မာရေးခြားရှိကြောင်း၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာနေတတ်ကြောင်း အချက်အပြုတ်ကောင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းကြောင်း စသည်ဖြင့်က ဘာလို့ကြီးပြောလို့မရဘူးလေ။ စကားစရှိမှဖြစ်မှာကိုး။ နောက်ပြီး အဘိုးကြီးပုံစာနဂိုစကားနည်းမယ့်ပုံကြီး။ ဒါကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲ ကျော်မင်းတို့ဝဲတစ်မိမိမ့်ကြည့်နေတာ။ အတော်ကလေးကြာမှ အဘိုးကြီးက လက်ထဲက ရေနွေးခွက်ကိုချပြီး...

"နေကောင်းလား..."

အဘိုးကြီးစကားကို ငတိက ရှိသေချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

လက်ကလေး ယှက်လို့...

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ...”

အဘိုးကြီးက ရေခဲခွက် 'ဒေါက်' ခနဲပြန်ချပြီး..

“အေး... ငါထင်သားပဲ...”

ဆိုပြီး 'ဘတ်' ခနဲထသွားတော့တယ်။ အဘိုးကြီးလည်းထ ထွက်သွားရော အားလုံးအကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုသားအမိကလည်း ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နဲ့ ဘာဆက် ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ သူတို့မှာလည်း ဝါမျိုးအတွေ့အကြုံ မရှိတော့ ဘယ်ကဘယ်လိုစရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ အတော်ကြာမှ အဘွားကြီးက...

“ထမင်းရောစားပြီးပြီလား...”

ငတိချက်ချင်း အဘွားကြီးဘက်လှည့် မျက်နှာချိုသွေးပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့... စားပြီးပါပြီခင်ဗျာ... စားပြီးမှထွက်လာတာပါ”

ဆိုပြီးလောကွတ်လုပ်တယ်။ ဒါကို အဘွားကြီးက သူ့ကိုစွဲ စောင်းကြည့်ပြီး...

“ငါထင်သားပဲ...”

ဆိုပြီးအကြောင်ကြောင်နဲ့ထထွက်သွားပြန်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ မှာ ကျော်မင်းနဲ့ယဉ်ယဉ်မြင့် နှစ်ယောက်တည်း ယီးတီးယောင်တောင်နဲ့ တွန်ခဲတယ်။ အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုပြီး အခု နှစ်ယောက်လုံး ထထွက်သွားတော့ ဘာပြောလို့ပြောရမှန်း မသိဖြစ်နေ တယ်။ အတန်ကြာမှ ယဉ်ယဉ်မြင့်က...

“ရေရောချိုးပြီးပြီလား...”

ငတိမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“အင်း... ရေတော့မချိုးရသေးဘူး...”

သူ့အဖြေကြားတော့ ငတိမျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး...

“ဒါဆို အိမ်ပြန်ရေချိုးလိုက်လေ...”

အင်း...

ငတိမစကားကြောင့် ကျော်မင်းရုတ်တရက်ကြောင်သွားတယ် နောက်မှ ဝါသူ့ကိုပညာရှိနည်းနဲ့နှင်တာပဲဆိုတာ သိသွားတော့ ထိုင်ရာ မှထပြီး...

“အင်း... အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ်အိမ်ပြန်ရေချိုးလိုက်မယ်”

ဆိုပြီးခပ်သုတ်သုတ် ထထွက်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ဆက် ထိုင်နေလည်း ဘယ်သူမှသူ့ကိုအဖက်လုပ် စကားပြောကြမှာမှမဟုတ်တာ။

၁၉

အံ့ ဒီကိစ္စပြီးတော့ငါတို့က သူနဲ့ယဉ်ယဉ်မြင့် ကိစ္စပြတ်ပြီလို့ထင်နေတယ်။ တကယ်တော့မပြီးဘူးဗျ။

ဖြစ်ပုံကဒီလို... သူယဉ်ယဉ်မြင့်တို့အိမ်မှာ သူ့မိဘတွေနဲ့သွားတွေ့ပြီး နောက်နေ့မှာတင် အဲဒီပြဿနာကစတော့တယ်။ အဲဒီနေ့မနက်အစောကြီးပဲ ယဉ်ယဉ်မြင့် သူတို့အိမ်ကိုရောက်လာတော့တာပဲ...။ လက်ထဲမှာ အထုပ်အဝါတွေနဲ့...

"ငါ... ငါအိမ်မှာမနေရဲတော့ဘူး..."

ယဉ်ယဉ်မြင့်စကားကြောင့် ငတ်မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ..."

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... နင်နဲ့ငါ ရည်းစားဖြစ်နေတာ ငါ့အဖေနဲ့ အမေသိသွားပြီလေ..."

ငတ်မျက်လုံးပြူးတာ

"ဟင်"

ငတ်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရည်းစားဖြစ်နေတာ သူ့မိဘတွေသိသွားပြီတဲ့။

ဘယ်တုန်းကရည်းစားဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် မရင်းသေးဘူး။ အခုသူ့မိဘတွေကပါ သိကုန်ပြန်ပြီတဲ့လေ။

နောက်ပြီး မိဘတွေဆိုတာလည်း သူပဲ မနေ့ကသွားပေးတွေ့ခဲ့ပြီးတော့။ ပေးတွေ့မှတော့သိပြီပေါ့မဟုတ်ဘူးလား။ ဒါနဲ့ငတ်က...

"အေးလေ... သိတော့ဘာဖြစ်လဲ..."

"ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ငါအိမ်မှာမနေရဲတော့ဘူး အဖေနဲ့ အမေကို ကြောက်တယ်... အဲဒါငါအိမ်က တစ်ခါတည်းဆင်းလာတာ"

"ဗျာ"

ယဉ်ယဉ်မြင့်စကားကြောင့် ကျော်မင်းအတော်ကြောင်သွားတယ်။ ယဉ်ယဉ်မြင့်လက်ထဲကအထုပ်ကိုကြည့်လိုက် ယဉ်ယဉ်မြင့် ကြည့်လိုက်မြှုပ်နေတယ်။

သူ့အဖြစ်ကလည်း အလိုလိုနေရင်း မိန်းမတစ်ယောက်အလကား ရမဲ့အဖြစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်က အမှန်တကယ် ချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့လေ။ ဒါနဲ့ပဲ...

"ဟို... နင့်ဘာသာနင်အိမ်ပေါ်ကဆင်းရင် တခြားအိမ်ဆင်းပေါ့... ဘယ်နှယ်ငါ့ဆီဆင်းလာတာလဲ... ငါတောင် မိဘအိမ်ကပ်နေနေသေးရတာ..."

ကျော်မင်းရဲ့ပြတ်ပြတ်သားသားစကားကြောင့် ယဉ်ယဉ်မြင့်ငိုမဲ့ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ခင်မှာ ကျော်မင်းက သူ့အပေါ်ဒီလောက်စိမ်းစိမ်းကားကားကြီးဆက်ဆံလိမ့်မယ်လို့မှထင်မှတ်မထားခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ဝဲလာတဲ့မျက်ရည်ကိုသုတ်ပြီး...

"အေးလေ... နင်အဲဒီလောက်စိမ်းကားရင်လည်း ခေါ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ငါဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို မေ့လျော့ချင်ဘူး..."

ကျော်မင်းအတော်ကြောင်

ဆိုပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကျော်မင်းကတော့
ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကျန်ခဲ့တယ်။ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တဲ့၊
သုန့်ယဉ်ယဉ်မြင့် ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ၊ သူမရှင်းဘူးဖြစ်နေတယ်။

အိမ်

ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်းငေးမှိုင်းနေတဲ့ ယဉ်ယဉ်မြင့်
ကိုကြည့်ပြီး သူ့အမေက အကျိုးအကြောင်းမေးတော့မှ
အဲဒီအဖြစ်တွေက ပေါ်လာတော့တယ်။

“စောင်မလေးသမီးရယ် ဝါလေးများ အမေ ကြည့်စိစဉ်
လိုက်ပါမယ်. . . သမီးဘာမှမပူနဲ့. . .”

ချက်ချင်းပဲ ကျော်မင်းတို့အိမ်ကိုသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျော်မင်းကို
လည်းတွေ့ရော အသံကျယ်ကျယ်နဲ့. . .

“ဟဲ့ကောင် နင်လားငါ့သမီးနဲ့ရည်းစားဖြစ်နေတာ . . . ဟင်. .
နင်ငါ့သမီးကိုလာပြီးကြိုက်ရအောင် တူလို့တန်လို့လား. . . နင့်လိုကောင်မို့
နဲ့ငါ့သမီးပေးစားမယ့်အစား မျောက်ကို အမြီးဖြတ်ပြီး ပေးစားပစ်မယ်. . .
နောက်ဘယ်တော့မှ ငါ့သမီးနဲ့အဆက်အသွယ် မလုပ်နဲ့. . . ခါပဲ. . .”

လူတွေဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျော်မင်းကလည်း အသံကြီး

၁၅၀ ဘကြည်ဝက်

ဘာတွေလာပြောနေတယ်ဆိုတာကို အကြောင်းကြောင်းနဲ့မရှင်းဘူးဖြစ်နေတယ်။

“အေး... နင်တစ်သက်လုံးမှတ်ထားရမှာက ငါ့သမီးနဲ့ နင်အဆင့်အတန်းချင်းမတူဘူး... ဒါကြောင့် ငါ့သမီးကိုဖြတ်ရင်ဖြတ် မဖြတ်ရင် နင့်ကိုငါလာဖြတ်ပစ်မယ်... ဒါပဲ...”

ဆိုပြီးလုံချည်ကြီးမ၊ပြီး လောက်လောက်လောက်လောက်နဲ့ထထွက်သွားတယ်။ အဲဒီတော့မှ ငတ်လည်း အခြေအနေကိုရိပ်မိသွား ပြီး...

ဘာလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ဘာလာပြောတာလဲ သူ့သမီးနဲ့ငါ အဆင့်တန်းချင်းမတူရအောင် သူ့သမီးက ရွှေထွက်နေလို့လား...။

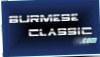
လည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေးပြီး တင်းတော့တာ။

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီလောက်တောင်အဝင်မြင့်တဲ့အဘွားကြီး သူ့သမီးကိုမရရအောင် ခိုးပြေးမယ်...”

ဆိုပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်ကို မရရအောင်ခိုးပြေးတော့တာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာဖြစ်လဲသိလား။

ယဉ်ယဉ်မြင့်မြင့်တို့အမေဆို လယ်ကွင်းထဲလိုက်ပတ်ကနေလို့ မနည်းပြန်ဖမ်းယူရတယ်။ သူ့အကြံအစည်အားလုံးလုံးဆိုပြီး ဝမ်းသာလွန်းလို့လေ...။

န

လေးစားစွာကြိုးစားလျက်

ဘကြည်ဝက်

ကေတုမြို့အနီးတိုက်

၁။	အလှူပေးငါးမျှား စီးပွားဖြစ်စေချင်မြို့နည်း	မောင်လွိုင်သစ်
၂။	လေလှူသန့်သန့်	နီနီ
၃။	ကမ္ဘာသစ်ရဲ့ ပန်ဆင်းရှင် ဘီဆိုငယ်	ရန်နောင်ဦး
၄။	ဂဏန်းများနှင့် ကခုန်ခြင်း	အောင်ကျော်
၅။	ကိုင်ရိုက် ကိုယ်တွေ့ ဝိညာဉ်ဇာတ်လမ်းများ	မောင်လွိုင်သစ်
၆။	ရှမ်းမိလားရှားပုံတော်	လှမိုး (ပညာရေး)
၇။	ကဝေပျိုဆီ နီဒါနီ	အကြည်တော်
၈။	ဘီလူး	အကြည်တော်
၉။	ကျောက်သင်ပုန်းတွေမိုးထားတဲ့အိမ်	အကြည်တော်
၁၀။	ရွှေမိုးသည်း	အကြည်တော်
၁၁။	နတ်နေ့ကိုင်း	အကြည်တော်
၁၂။	မိုးတိမ်ပုံပြင်	အကြည်တော်
၁၃။	ပြုတ်ထွက်သွားသော ကျောရိုးဆစ်ကလေးများ	အကြည်တော်
၁၄။	အသည်းကွန်ဆယ်လေးနဲ့	အကြည်တော်
၁၅။	ယောက္ခမနှင့် တစ်ထောင့်တစ်ည	အကြည်တော်
၁၆။	ဘိပ်မက်အပိုဒ်ခွဲ - ၉	အကြည်တော်
၁၇။	ရိုတန်းအောင်ဘီလူး	အကြည်တော်
၁၈။	နေတစ်ခြမ်းလတစ်ခြမ်း	အကြည်တော်
၁၉။	မှော်ဆရာမတ်တမ်း	ကိုကိုလေး
၂၀။	အပြစ်ကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ	ကိုဆန်း + အမင်းဆက်
၂၁။	အင်္ဂလိပ်လိုပြောမလို့လား - ၂	ချစ်ပု
၂၂။	ပထမဆရာအောင်	ခရုနီခင်ခင်လေး
၂၃။	တိမ်နဲ့ရေတဲ့အရပ်	မိုးဆက်လင်းထက်
၂၄။	ရိုအဆူနီပုံနည်းများ	မောင်လွိုင်သစ်
၂၅။	ခေတ်စားပွားဖြစ်ဓာတ်ပုံအတတ်ပညာ	တက္ကသိုလ်မိုးဝင်း
၂၆။	အိုင်အိုဝင်းကိုကိုကြီးနှင့်	အကြည်တော်
၂၇။	ဒေါက်ခဲ	ကသ
၂၈။	မောင်လူအေး	သိပ္ပံမောင်ဝ
၂၉။	ဝေလီဝေလင်းချစ်သူ	မိုးဆက်လင်းထက်
၃၀။	ဘိပ်မက်ပန်းအလွမ်းနင်းဆီ	ညိုနင်းအိမ်
၃၁။	ရသစာတမ်းများ	ပေါ်ဦးသစ်
၃၂။	ပိုးကောင်များ	အကြည်တော်
၃၃။	ကုလားအုတ်တွေနေတဲ့တံ	သာဓုဌ
၃၄။	ဆပ်ကလေးဘကျော်နှင့် ဂန္ထဝင်အဘ	မြတ်ထွန်းသစ်
၃၅။	နှစ်ဂဏန်းရဲ့ပဉ္စလက်	ညိုနင်းအိမ်
၃၆။	မောင်လိမ္မော်ကြာတိုင်းကောင်း	ဥက္ကာမင်းဆက်
၃၇။	ကြယ်တစ်သောင်းနဲ့ကတိလ	မိုးဆက်လင်းထက်
၃၈။	ကျွန်တော်ချစ်သူပြောသော သူ့ချစ်သူအကြောင်း	အကြည်တော်
၃၉။	ရတနာပုံဆီ နီဒါနီနှင့်နီနီ	ခရုနီခင်ခင်လေး
၄၀။	အချစ်ရဲ့နက္ခတ်	ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၄၁။	င	အကြည်တော်
၄၂။	လူနီ	မိုးဆက်လင်းထက်
၄၃။	စီးပွားရေးဓာတ်ပုံပညာနှင့် ပြိုင်ပွဲဝင်ဓာတ်ပုံပညာ	တက္ကသိုလ်မိုးဝင်း
၄၄။	သတ္တမမြောက် နတ်သမီး	ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၄၅။	မီးနပ်စုံရဲ့ဓာတ်ယူတောင်ပံ	မိုးဆက်လင်းထက်
၄၆။	အောင်မြေ	အကြည်တော်
၄၇။	ပန်းနုရောင်ပြကွက်ထဲက ကကြိုးလှတဲ့သတို့သမီး	ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်
၄၈။	ကြယ်စင်တွေကျော်တဲ့ည	ညိုနင်းအိမ်
၄၉။	ဇော်ဂနီ	ဥက္ကာမင်းဆက်